

עיר וקדיש מן שמיא נחית

זיג תשבת מפי זרעו

ספר
זוהר לפורים
חלק ג

בזוהר דא יפקון מן גלותא ברחמי

והמשכילים יזהרו כזוהר הרקיע

חוברת מספר 119

תמוז תשע"ד - עיה"ק בית שמש תובב"א

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
C/O CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gros
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,
ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א
וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים
ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

מכתבי הסכמה מגדולי ישראל, כבר באו בדפוס בשאר
הספרים שהוצאנו לאור - וזכרון אחד עולה לכאן ולכאן

"מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8

רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 095-1300-995-02

בס"ד

עימוד ועיצוב ספרים מקצועי

'מקראי אור'

052-7615936

yoel32@neto.net.il

ספר זוהר לפורים השלים

כרך א'

כתבי האריז"ל לפורים

ספר ב: הוא, זוהר האר"י לפורים חלק א',
בו לקטנו מכתבי האריז"ל כל עניני מגילת
אסתר וסודותיה, וכל המצוות הכלולות
בה, עם כותרות תמצית הענין לכל קטע
וקטע. וסידרנו לפי סדרים של הענינים,
ועוד, וסידרנו כל דבר על אופנו, פתחנו
כל הראשי תיבות, והוספנו כל המראה
מקומות לרנ"ך וש"ס, ועוד.

ספר זוהר לפורים

כתבי האריז"ל לפורים
שער הכוננות - דרושי פורים

בענין ברכה אחרונה של המגלה

בענין הפורים: הנה נסח ברכה אחרונה של המגלה היא חמשה מטבעות ואלו הם: הרב את ריבנו והדין את דיננו כו', והם כנגד חמש גבורות הנודעות, אשר על ידיהם יריב את ריבנו וידין את דיננו, כי בהם תלוי הדין והנקמה. עוד על ענין על הנסים כו':

כאשר רוצים לחזור פנים בפנים

ועתה נבוא אל באור ענין ימי פורים והמגלה והמרדכי ומעות מגבת פורים והמשטה והשמחה. הנה נתבאר אצלנו בדרושי נוקבא דזעיר אנפין ובענין מעוט הירח כי בכל זמן של גלות עומדים זעיר ונוקבא אחור באחור כל ימי החול, לולי בשעות התפלה ובשבתות וכיוצא בזה כמו שנתבאר שם. והנה כאשר רוצים לחזור פנים בפנים צריך שתקדים בחינת הפלת הדורמיטא על זעיר אנפין כדי שתעשה הנסירה ותוכל לחזור עמו אפין באפין כנזכר בדרושי ראש השנה:

לקראת סוף השבעים שנה של גלות בבל היה דורמיטא

ולחיות כי ענין מרדכי ואסתר היה בסוף השבעים שנה של גלות בבל כנודע לכן אז כבר בימיהם התחיל ענין תקון זעיר ונוקבא כדי לחזור אפין באפין ויגאלו ישראל. וענין התחלה זו היא ענין הדורמיטא שנעשה אז בימיהם וזה סוד הצרה העצומה שהיתה אז לישראל אשר עליו נאמר והנה אימה חשכה גדולה כו', ואמרו רבותינו זכרונם לברכה חשכה זו גלות מדי שהחשיך עיניהם של ישראל. וענינו הוא לפי שאז היה זעיר אנפין בסוד הדורמיטא. ונודע כי המן הרשע היה אוסטורלוגוס גדול, כנודע בענין ויפל פור הוא הגורל מיום ליום כו', ובפרט במה שכתוב בספר הזהר כי הוא ועשרת בניו כוללים כל עשרה קליפין

הַחִיצוֹנִים וַיֵּדַע בְּחֻמָּתוֹ עֲנִין מְעוֹט הַשְּׁגָחַתוֹ יִתְבָּרַךְ עַל יִשְׂרָאֵל בְּיָמִים
הֵהֱם לְהִיטוֹת בְּבַחֲיִנַת הַשִּׁנָּה, וְלָכֵן חָשַׁב וְעָלָה בְּלִבּוֹ כִּי הַזְמַן מוֹכֵן לְאַבֵּד
שׁוֹנְאֵיהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל:

הֵמֶן וְאַחֲשׁוּרוֹשׁ רָצוּ שֶׁלֹּא יִבְנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ הַשֵּׁנִי ח"ו

וְזֶה סוֹד עֲנִין וְכוּחַ הֵמֶן עִם אַחֲשׁוּרוֹשׁ אִם יַעֲלֶה בְּיָדָם עֲצָה זֹו וְהַשִּׁיב לוֹ
הֵמֶן יִשְׁנֹו עִם כּו', וְדַרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנוֹם לְבָרָכָה יִשָּׁן הוּא הָאֱלֹהִים
שֶׁלֹּהֶם וְהֵבֵן זֶה. וְלִהְיוֹת כִּי הַדּוֹרְמִיטָא הֵיחָא הִיא לְטוֹבָתָן שֶׁל יִשְׂרָאֵל כְּדִי
שֶׁתִּנָּסֵר הַנִּקְבָּה מֵאַחֲרוּי וַיִּחְזְרוּ פָּנִים בְּפָנִים וַיִּגְאָלוּ יִשְׂרָאֵל וַיִּבְנֶה בֵּית
הַמִּקְדָּשׁ, לָכֵן הִתְיַעֲצוּ שְׁנֵיהֶם כִּי בַזְמַן הַהוּא שֶׁהָאֱלֹהִים שֶׁלֹּהֶם הוּא יִשָּׁן
יִקְדִּימוּ הֵם לְאַבֵּד וְלִהְשָׁמִיד שׁוֹנְאֵיהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל כְּדִי שֶׁלֹּא יִשְׁאָרוּ אֲפִילוֹ
מִתִּי מְעַט שְׁיֵהִיו רְאוּיִם לְגֵאָלָה וְעַל יְדֵי כֵן לֹא יִבְנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ. וְנוֹדַעַת
עֲצַת הֵמֶן מִן שְׁמַיִם סִפְרָא בְּנוֹ וְכַתְבִּיהֶם אֶל אַחֲשׁוּרוֹשׁ הַנִּקְרָא
אַרְתַּחְשֶׁשְׁתָּא בְּסִפְרָא עֲזָרָא, עַד שֶׁבִטְלוּ בְּנֵין בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בְּרִאוֹתָם כִּי הִגִּיעַ
זְמַנּוֹ לְהַכְנוּת וְדִי בְּזֶה.

אַף בַּזְמַן הַשִּׁנָּה בְּבִיכּוּלָּא, יֵשׁ הַשְּׁגָחָה מִבַּחֲיִנַת נִוְקְבָא

וְהִנֵּה אַף בַּזְמַן הַדּוֹרְמִיטָא אֵין הַנִּקְבָּה יִשְׁנָה כִּי אִז מִסְתַּלְקִין הַמוֹחִין מִן
זַעִיר אֲנָפִין וְנִכְנָסִין בְּנִקְבָּה כְּדִי לְהַכְנוּת וּלְתַקֵּן פְּרָצוּפָה, כְּדִי שֶׁתּוּכַל
לְחַזּוֹר אֲפִין בְּאֲפִין, כְּנוֹדַע בְּעֲנִין דְּרוֹשׁ הַשׁוֹפָר שֶׁל רֹאשׁ הַשָּׁנָה, וּבְהַכְרַח
יֵשׁ הָאֲרָה וְהַשְּׁגָחָה זֹו עַל יִשְׂרָאֵל מִצְדָּה. וְעֲנִין אוֹתָהּ הָאֲרָה הִיתָה עֲנִין
מְרִדְכִי הַצָּדִיק, כְּמוֹ שֶׁנִּבְאָר בְּעֻזְרַת הַשֵּׁם. וְכִרְאוֹת הֵמֶן אֶת מְרִדְכִי שֶׁעַל יָדוֹ
הִיתָה הָאֲרָה וְהַשְּׁגָחָה עַל יִשְׂרָאֵל בַּזְמַן הַהוּא, נִתְיַעֵץ עִם זֶרֶשׁ אֲשֶׁתוֹ וְשֵׁס"ה
יּוֹעֲצָיו כּו', וְאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנוֹם לְבָרָכָה כִּי זֶרֶשׁ אֲשֶׁתוֹ הִיתָה מְכַשְׁפָּה
גְּדוּלָּה וְעֲצָתָה שְׁקוּלָה מְכַל שֵׁס"ה יּוֹעֲצָיו וְעָלְתָה עֲצָתָם לְהַרּוֹג אֶת מְרִדְכִי
וּלְתַלּוֹתוֹ עַל הָעֵץ, הוּא זִנְבָה שֶׁל נָחַשׁ הַמִּשְׁוֹךְ רֶגֶל הַקּוֹף כְּמַבָּאֵר אֲצִלָּנוּ,
וְכַנִּזְכָּר בְּסִפְרָא הַזֶּה שִׁיר הַשִּׁירִים וְדִי בְּזֶה. וְאַם חֵס וְשְׁלוֹם כָּכָה יַעֲלֶה יוֹכַל
אַחַר כֵּךְ לְאַבֵּד אֶת שׁוֹנְאֵיהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל. וְאַז הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּרַחֲמָיו הָאִיר
הָאֲרַת נִוְקְבָא הָעֲלִיוֹנָה וְהִיא גְּדוּלַת מְרִדְכִי וְאַסְתָּר, וְעַל יָדָם נוֹשְׁעוּ יִשְׂרָאֵל
מִן הַצָּרָה הַגְּדוּלָּה הֵיחָא כְּמוֹ שֶׁנִּבְאָר וְזֶה עֲנִין מְרִדְכִי וְהָאֲרַתוֹ:

יְסוֹד דְּאַבְרָם יוֹצֵא לַחֲוִין מִיְסוֹד דְּרַחֵל

דַּע כִּי הִנֵּה בַּזְמַן הַדּוֹרְמִיטָא דְּזַעִיר אֲנָפִין לֹא בְּלִבֵּד יוֹצֵאִין הַמוֹחִין דְּזַעִיר
אֲנָפִין מִצְד נֶצַח הוּד יְסוֹד דְּאִימָא וְנִכְנָסִין בְּנִוְקְבָא רַחֵל בְּהִיטָה אַחֲרוֹר

באחור אלא (אף) גם המוחין דבנצח הוד יסוד דאבא בסוד (בראשית ב' כב) ויבן ה' אלקים את הצלע דא אבא ואימא, ונמצא כי כמו בהיות המוחין ההם תוך זעיר אנפין היו יוצאים מהם שתי הארות לחוץ, ומבחינת הארת המוחין דאבא יוצא יעקב מצד פנים דזעיר אנפין, ומבחינת הארת מוחין דאימא יוצאת רחל מצד אחוריו, גם עתה יוצאות מרחל נוקבא דזעיר אנפין שתי הארות אלו גם כן בלי ספק, ולא עוד אלא שבהיות מוחין הנזכרים תוך הנקבה נתוספה בחינת הארה שלישית מה שאין כן בהיותם תוך זעיר אנפין, והוא כי הנה בהיותם תוך זעיר אנפין היה היסוד דאימא נשלם בחזה דזעיר אנפין, והיסוד דאבא שהוא יותר ארוך כנודע היה נשלם בסיום היסוד דזעיר אנפין ממש, ולא היה יוצא מחוץ ליסוד כלל, אבל עתה בהיותם המוחין תוך הנקבה, אשר היסוד שלה נוקביי קצר, מוכרח הוא שהיסוד דאבא יתפשט ויצא מחוץ ליסוד נוקבא ולחוץ ותתגלה הארתו בגילוי גמור לגמרי. ונודע כי מה שהיה מתלבש ביסוד דזעיר אנפין הוא בחינת העטרה של היסוד דאבא שהוא בחינת המלכות דאבא, ואין ספק כי הארה זו הנגלית ממלכות דאבא היא הארה גדולה עד מאד:

שרש נשמת מרדכי

והנה שרש נשמת מרדכי היתה מן ההארה ההיא, ולכן על ידו היתה תשועת ישראל בזמן ההוא, וזה נרמז בשם מרדכי ממש, שאמרו רבותינו זכרונם לברכה שהוא לשון מירא דכיא, מ"ר דכ"י, והוא תרגום מר דרור (שמות פרק ל' כ"ג) ואתה קח לך בשמים ראש מר דרור חמש מאות וקנמן בשם מחציתו חמשים ומאתים וקנה בשם חמשים ומאת), גם נקרא מור עובר, והענין הוא כי ההארה הגדולה ההיא היא מר דרור וך ונקי בתכלית העוברת מפי יסוד דנוקבא ולחוץ. וזה סוד פסוק (שיר השירים פרק ה' ה') וידי נטפו מר כו' עובר:

ומרדכי יצא מלפני המלך בלבוש מלכות תכלית וחרור ועטרת זהב גדולה וכו'

ובזה תבין מעלת מרדכי שעלה לבחינת מלכות ומשנה למלך וזה סוד הפסוק (אסתר פרק ח טו) ומרדכי יצא מלפני המלך בלבוש מלכות תכלית וחרור ועטרת זהב גדולה. והמשכיל יבין כל פרטי הפסוק זה ענין יציאה זו מלפני המלך היא רחל, ועטרת זהב גדולה מצד עטרה יסוד דאבא, ולכן נקרא גדולה כי החסד והחכמה נקרא גדולה בסוד הגדול

הַגְּבוּר וְהַנּוֹרָא. גַּם הַמַּעֲמִיק יִשְׁכִּיל הִיּוֹתוֹ מִשְׁבֵּט בְּנֵימִין וְדִי בָּזָה, וְזֶה סוּד קְרִיאַת הַמַּגִּלָּה וְגַם הַתַּפְשֻׁטוּתָהּ בַּעַת קְרִיאָתָהּ לְטַעַם פְּרָסוּם הַנֶּס, וְהוּא עֲנִין הָאֵרֶת עֲטֹרַת מַלְכוּת דָּאבָא הַמַּתְגַּלִּית וְיוֹצֵאָהּ לַחוּץ, וְלִכֵּן נִקְרָא מַגִּלָּה לְשׁוֹן גְּלוּי וְצָרִיךְ לְגַלּוּתָהּ וּלְפָרְסָמָהּ.

מַגִּלָּה הִיא סוּד שְׁלֹשָׁה מוֹחִין הַמַּתְגַּלִּים

גַּם מַגִּלָּה בְּלֹא יוֹד הִיא עוֹלָה בְּגִימָטְרִיא ע"ח, כַּמֵּנִין שְׁלֹשׁ הַיּוֹד"ת כ"ו כ"ו, שֶׁהֵם עֲנִין שְׁלֹשָׁה מוֹחִין דְּחֻכְמָה בִּינָה דַּעַת דְּנֻצַּח הוּד יְסוּד דָּאבָא הַמַּתְגַּלִּים שֶׁם בְּמַלְכוּת הַהוּא. וְזֶהוּ עֲנִין הִיּוֹת הַמַּגִּלָּה נִקְרָא אַגְרָ"ת וְנִקְרָא סִפְרָ"ר וְיֵשׁ לָהּ דִּינִין כְּתוּרָה שְׁבַכְתָּב, כִּי סִפְרָ הַתּוּרָה הוּא יְסוּד דָּאבָא הַנִּקְרָא תּוּרָה שְׁבַכְתָּב צוּרַת סִפְרָ כַּעֲיֵן ו' אֲרוּכָה, וְהַמַּגִּלָּה הִיא הַהֲאָרָה הַיּוֹצֵאָהּ מִחוּץ לְיְסוּד כְּנֻזָּר, וְגַם הוּא אֲרוּכָה בְּצוּרַת ו' וּבְצוּרַת מַגִּלָּה אֲרוּכָה וְדִי בְּהַעֲרוֹת אֵלּוּ הַמַּשְׁכִּילִים:

גִּדְלָ הָאֲזוּר שֶׁל פּוֹרִים בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה

וְאִמְנָם הִיּוֹת יְמֵי הַפּוֹרִים הָאֵלּוּ נַעֲשִׂים בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה וְלֹא הִסְפִּיק לַעֲשׂוֹת בְּזִמְנָן הַהוּא לְבַדּוֹ, הַטַּעַם הוּא כִּי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בִּרְחֻמּוֹ רָצָה שְׂאוּתָהּ הַהֲאָרָה הַמַּתְחַדֶּשֶׁת בְּהִיּוֹת הַמוֹחִין דָּאבָא וְאִימָא תוֹךְ הַנִּקְבָּה בְּזִמְנָן דּוֹרְמִיטֵת זַעִיר אֲנַפִּין לֹא תִתְבַּטֵּל לְעוֹלָם בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה בְּיָמִים הֵם עֲצָמָם, כִּי הִנֵּה אַחֵר דּוֹרְמִיטָא חוּזְרִים פָּנִים בְּפָנִים וְהַמוֹחִין הֵם בְּזַעִיר אֲנַפִּין וְאִין בְּחִינַת הַהֲאָרָה זֹו יּוֹצֵאת אֹז כָּלִל כְּנֻזָּר לְעִיל, וְהָאֵרֶת מְרַדְכִי מִתְבַּטֵּל לְגַמְרִי וְנַעֲלָמַת בְּפָנִים, וְרָצָה הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שְׁבַכְלָ שָׁנָה בְּיָמֵי הַפּוֹרִים כִּיּוֹצֵא בָּהֶם אֵף אִם יִהְיוּ זַעִיר וְנוֹקְבָא פָּנִים בְּפָנִים תִּתְגַּלֵּה הַהֲאָרָה הַנִּזְכָּרַת בְּיָמִים הֵם וְלֹא תִתְבַּטֵּל. וְהַעֲנִין הוּא כִּי בְּכָל שָׁנָה בְּיָמִים הֵם כַּאֲשֶׁר יִכְנָסוּ הַמוֹחִין בְּרַחֵל בְּסוּד דּוֹרְמִיטָא דְזַעִיר אֲנַפִּין אֵף עַל פִּי שְׂאֵחַר כֶּךָ יִחְזְרוּ פָּנִים בְּפָנִים לֹא תִתְבַּטֵּל הַהֲאָרָה הַנִּזְכָּרַת וְתִשָּׂאֵר שֵׁם קִיּוּמָת וְנִרְשָׁמַת אֵף גַּם אַחֵר הַסְּתַלְקוֹת הַמוֹחִין הָאֵלּוּ מִמֶּנָּה וְיִחְזְרוּ בְּזַעִיר אֲנַפִּין:

וְזָכְרָם לֹא יְסוּף מִזְרָעָם

וְזֶה סוּד מַה שְׂאֵמַר הַכְּתוּב וְזָכְרָם לֹא יְסוּף מִזְרָעָם (אֶסְתֵּר פָּרָק ט כח), כִּי אוֹתָהּ הַהֲאָרָה הִיא עֲטֹרַת הַיְסוּד הַזָּכָר דָּאבָא הַנִּקְרָא זָכָר כְּנֻזָּדַע וְזָכְרָם זֶה לֹא יְסוּף מִזְרָעָם בְּיָמֵי הַפּוֹרִים שְׁבַכְלָ שָׁנָה וְשָׁנָה כְּנֻזָּר. לִכֵּן לַעֲתִיד לְבֹא כָּל הַסְּפָרִים יִתְבַּטְּלוּ חוּץ מִמַּגִּלַּת אֶסְתֵּר וְהַטַּעַם הוּא כִּי לְעוֹלָם לֹא הָיָה נֶס גָּדוֹל כָּזֶה לֹא בְּשִׁבְתוֹת וְלֹא בְּיוֹם טוֹב לְהַתְקִים הַהֲאָרָה זֹו אֵף אַחֵר

ספד — זור לפורים השלם א כתבי האריז"ל לפורים — ה

הסתלקות המוחין מן הנקבה אלא בימי הפורים בלבד, ובבחינה זו יש יתרון גדול אל פורים על כל שאר הימים אפילו בשבתות ויום טוב:

כדי לקיים ההארה הנזכרת צריך לקיים שלש מצות

מגלה לגלות את יסוד דאבא

והנה בכל שנה בימי הפורים כדי לקיים ההארה הנזכרת אנו צריכין לעשות שלש מצות, והם קריאת המגלה, כדי להמשיך ולגלות ההארה הנזכרת היוצאת לחוץ בגילוי:

מתנות לאביונים שנותן אבא לרחל

והנה צריכות שתי בחינות אחרות, והם אלו הראשון בחינת ההארת היסוד ההוא דאבא ברחל לצורך תקון בנין פרצופה, כי לכן נכנסים המוחין הנזכרים בה כדי להגדילה ולעשותה פרצוף כנזכר, וזה נעשה בסוד מתנות לאביונים, כי רחל נקראת עני ואביון, והיסוד דאבא הנקרא צדיק, נותן לה צדקה ומתנות, והארות הנה מתקנים על ידי שאנו נותנים למטה מתנות לאביונים ועל ידי מצוה זו נעשה דגמטה למעלה. ובחינה השנית היא, כי אחר שנתקן פרצוף רחל עצמו על ידי הצדקה ומתנות לאביונים, עוד צריך הארה שתתקנים בה בסוד המוחין עצמן שלו המתלבשין תוך פרצוף עשר ספירות שלה בעת הדורמיטא כנודע. וצריך שתתקנים הארה הנזכרת במוחין שלה כל הימים ההם הנקרא פורים, וישאר קיימת שם אף גם אם יסתלקו המוחין דאבא ואימא אחר הדורמיטא ותחזור פנים בפנים, ועם כל זה תשאר הארה המוחין ההם קיימים במוחין שלה ולא יסתלקו לגמרי כבשאר הזמנים כנזכר לעיל:

סעודת פורים משתה ושמחה - המוחין דרחל

וענין זה תלוי בקיום מצוה אחרת והיא לעשות סעודת פורים משתה ושמחה, וזו ענין אכילה ושתיה כמבואר אצלנו שהמוחין של הנקבה נקרא י"ה י"ה, ונעשים מבחינת י"ה, והם נמשכין בה על ידי אכילה ושתיה. וזהו פירוש אכילה, אכ"ל י"ה. שתיה, ש"ת י"ה. כי על ידי המאכל והמשתה נמשכין לה מוחין הנקרא י"ה. גם נרמזה היא עצמה במלת אכילה שהיא בגימטריא אדני עם הכולל, לרמוז כי אלו המוחין של י"ה הנמשכין על ידי האכילה הם בנקבה הנקראת אדנ"י:

אסתר

גם אסתר היא בגימטריא תרס"א והנה שם אדנ"י במלואו הוא תרע"א והנה שם אסתר חסרה י' ובתוכה מסתתרת הנקדה הפנימית עצמה הנקראת י' של אדנ"י הנקראת אסתר על שם שמסתתרת:

עד כאן הגיעו דרושי הרב זלה"ה בשער הפונות

עד כאן הגיעו דרושי הרב זלה"ה. וענין משלוח מנות איש לרעהו לא נתבארו מפי הרב זכרוננו לברכה, ושםא רמז לענין הארת יסוד דדכורא הניתן ליסוד דנוקבא והם נקראים איש לרעהו יסוד ליסוד כנלע"ד. אמר שמואל עד כאן הגיעו כל ספר הדרושים של הרב זלה"ה ולא הפלתי דבר אחד מדבריו ארצה, תהלה להשם יתברך:

מנות ומתנות

מנות ומתנות, אמרו רבותינו זכרונם לברכה שתי מנות לאיש אחד ושתי מתנות לשני אביונים, והנה יש לראות למה ברעהו אמר מנות באות תיו אחת, ובאביונים שתי אותיות תיו. האמנם כבר ידעת כי היסוד נקרא איש, ועיקר הארת יום זה הוא גלוי יסוד אבא והוא זכר, ובהיותו מלבש בתוך יסוד דאימא, לכן אמר מנות בתיו אחד כי אות תיו מצד הנוקבא, באפן כי שתי מנות הם אחד מצד אבא שהוא מ"נ דמנות כאשר ידעת, ואחד מצד היסוד דאימא כנזכר לעיל, והם איש שהוא יסוד דאבא לרעהו שהוא היסוד דזעיר אנפין, כי אם היות אבא גדול הנה בהיותו יורד למקום יסוד זעיר אנפין נקרא רעהו על דרך הזעיר אנפין כשיררד ביצירה שנאמר עליו שלף איש נעלו ונתן לרעהו (רות פרק ד' ו'):

מתנות לאביונים

ומתנות לאביונים הם מצד אימא ולכן הם שני תויו"ן, כי הם מצד הנוקבא, והם שתי מתנות לשני אביונים שהם נצח הוד שהם אביונים, כאשר ידעת בסוד הערכה לא ריח ולא טעם ונקראו אביונים כי אימא עד הוד אתפשטת:

כל הפושט יד נותנים לו

וגם מה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה כי בימי הפורים נותנים לכל מי שפושט ידו, הענין הוא כי הגבאי של צדקה הוא היסוד ובימי החול אשר הוא יסוד דזעיר אנפין צריך לראות למי נותן הצדקה, אבל

עֵתָה שֶׁהוּא יָסוּד דְּאֵבָא הָאֶרֶה גְּדוּלָּה אֵין לְהַקְפִּיד אֶלָּא כָּל מִי שְׁפוּשֵׁט יָדוֹ נוֹתָנִים:

חֵיב אֵינֶשׁ לְבִסּוּמִי בְּפוֹרִיא

וּמָה שְׁאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנוֹם לְבָרְכָה חֵיב אֵינֶשׁ לְבִסּוּמִי בְּפוֹרִיא עַד שֶׁלֹּא יָדַע בֵּין אָרוּר הָמֵן לְכוּף מְרֻדְכִי כו', הַפְּנֶה הוּא כִּי לְעוֹלָם תוֹךְ הַקְּלִיפָה יֵשׁ נִיצוּץ שֶׁל קְדוּשָׁה הַמְּאִיר בְּתוֹכָהּ וּמְחִיָּה אוֹתָהּ, וְלִכֵּן צָרִיךְ לוֹמַר בְּרוּךְ הָמֵן לְהַמְשִׁיךְ אֶל הַנִּיצוּץ הַהוּא אוֹר, וְלִכֵּן צָרִיךְ לוֹמַר בְּלֹא כְּנֶגֶת אַחֵר שֶׁהוּא שְׂכוֹר וְיֵצֵא מִדַּעְתּוֹ, שְׂאֵם יִהְיֶה חֵס וְשָׁלוֹם בְּכוֹנֶה יֵאִיר גַּם אֶל הַקְּלִיפָה חֵס וְשָׁלוֹם. וְנִלְעָד כִּי כְּשֶׁאֲנוּ מְמַשִּׁיכִין אוֹר מוֹחַ הַבִּינָה בְּרַחֵל עַל יְדֵי שְׁתִּית יֵין בְּרַבּוּי גְּדוּל יֵשׁ הָאֶרֶה גְּדוּלָּה שֶׁיֵּשׁ בָּהּ פֶּחַ לְהֵאִיר גַּם אֶל הַנִּיצוּץ הַהוּא אֲשֶׁר בְּתוֹךְ הַקְּלִיפָה:

שְׁתִּיָּה מְרַבָּה מְאֻכִּילָהּ

וְצָרִיךְ לִכְוֹן בְּאֻכִּילָהּ בְּשְׁנֵי אוֹתִיּוֹת י"ה דִּיּוּדִין, וְלִכְוֹן שֶׁהֵם שֶׁל ע"ב, וּבְשְׁתִּיָּה לְשְׁנֵי י"ה שֶׁל ס"ג, שְׁעוֹלִים כְּמִנְיָן יֵין, כְּזֶה יו"ד ה"י יו"ד ה"י, וְלִכְוֹן לְהַמְשִׁיךְ אֵלֶיהָ מוֹחִין דְּחֻכְמָה עַל יְדֵי אֻכִּילָהּ, וּמוֹחִין דְּבִינָה עַל יְדֵי שְׁתִּיָּה, וְלִהְיוֹת כִּי הַנוֹקְבָא גּוֹבֶרֶת מוֹחַ בִּינָה גּוֹבֵר, וְלִכֵּן צָרִיךְ הַשְׁתִּיָּה מְרַבָּה מִן הָאֻכִּילָהּ. וְזֶהוּ אֻכִּילָהּ, אֻכַּל י"ה. שְׁתִּיָּה, שְׁתִּי י"ה. רָצָה לוֹמַר, שֶׁיִּמְשְׁכוּ אֵלֶיהָ הַמוֹחִין אֲשֶׁר כּוֹלֵם בְּסוּד י"ה, כְּמַבּוֹאֵר אֲצִלָּנוּ בְּמָקוֹם אַחֵר שֶׁהֵם בְּסוּד חֻכְמָה וּבִינָה הַנִּקְרָא י"ה י"ה, כִּי הַדַּעַת שְׁלֵה הִיא ק"ל וְלִית בָּהּ אֶלָּא נִהְיָו דְּתָרִין מוֹחִין גְּלִיפִין בָּהּ כְּמַבּוֹאֵר אֲצִלָּנוּ בְּמָקוֹם אַחֵר:

אֶסְתֵּר בְּגִימָטְרִיא שׁוֹשְׁנָה

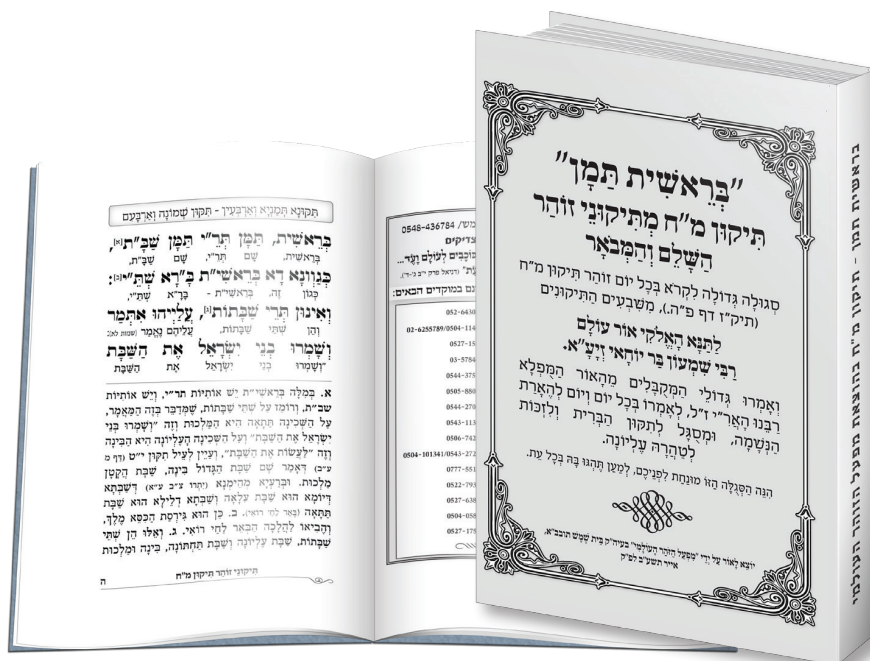
אֶסְתֵּר בְּגִימָטְרִיא שׁוֹשְׁנָה, גַּם אֶסְתֵּר בְּגִימָטְרִיא תַרְע"א, כְּמִנְיָן אֲדָנִי בְּמִלּוּאוֹ, הַכְּנֶגֶת הוּא כִּי כְּשֶׁיִּשְׂרָאֵל עוֹנִים קִדִּישׁ וְאוֹמְרִים אָמֵן מְקַבְּלִים אֶז הָאֶרֶה מְשֻׁנִּי [שְׁמוֹת] א"ל. אֶחָד שֶׁל זַעִיר אֲנִפִּין שֶׁהוּא אֵל רַחוּם וְחַנּוּן (שְׁמוֹת פֶּרֶק ל"ד). וְאֶחָד מֵאֲרִיךְ אֲנִפִּין שֶׁהוּא מִי אֵל כְּמוֹךְ (מִיכָה פֶּרֶק ד' יח), וּפְרוּשׁוֹ: אֵל שֶׁל אֲרִיךְ מְאִיר בְּאֵל שֶׁל זַעִיר אֲנִפִּין, וְאֵז זַעִיר אֲנִפִּין מְאִיר בְּנוֹקְבָא פָּנִים בְּפָנִים, לְפִי כִּי אֵל הוּא בְּפָנִים, וְהָאֶרֶה הוּא בְּפָנִים, וְאֵלּוֹ הַשְּׁנֵי אֵל בְּמִלּוּאָם עוֹלִים ש"ע נְהוֹרִין. וְהָאֶרֶה הַנִּזְכָּרֶת הוּא בַּעֲנִיַת אָמֵן, וְלִכְךָ אָמַר דָּוִד עָלָיו הַשְּׁלוֹם (תַּהִלִּים פֶּג יז) מִלֵּא פְּנִיָּהֶם קִלּוֹן, זֶה אָמֵן, כִּי מֵאַחֵר שֶׁהֵם לֹא הֵאִירוּ בְּאָמֵן שְׁנֵי אֵל, אֶחָד שֶׁל אֲרִיךְ וְאֶחָד שֶׁל זַעִיר

ח — זוהר לפורים השלם ב כתבי האריז"ל לפורים — ס

אנפין, מלא פניהם קלון, שלא רצו לקבל מאל העולה קפ"ה, יהיו לו קלון שעולה גם כן קפ"ה עם הכולל:

ויבקשו שמה ה'

ויבקשו שמה ה' (תהילים פרק פג יז), פירוש כי שמה הוא המלכות, שנקרא שם, והוא אדני והוי"ה שעולים אמן. והנה אסתר המלכה כאשר לבשה בגדי מלכות ובאה לדבר אל המלך וכשנכנסה לבית עבודה זרה מקום הקליפות, הוסר הארת אריך, ולא נשאר בה רק הארת זעיר אנפין, שאם לא היתה לה הארה אפילו מזעיר אנפין היתה שחורה ולא ירקרקת, ולכן היא אמרה אלי אלי למה עזבתני (תהילים פרק כב ב'), שאחד מאלו האלי שהוא של אריך למה עזבתני, ולא האירו לה שניהם יחד:

פרי עץ חיים

שער ראש חדש חנוכה ופורים - פרק ה':

מתחיל התקון

סוד הפורים. סוד הפורים הנה נודע, כי כל זמני הגלות, עומדת הנוקבא רחל עם זעיר אנפין, אחר באחר. אמנם אז היה בסוף אותן השבעים שנים של גלות בכל כנודע, ואז היה מתחיל למעלה לעשות תקון, כדי להחזירם פנים בפנים, אז הוא צריך הפלת דרומיטא בזעיר אנפין. שהוא הסתלקות המוחין מן הזעיר אנפין, ונכנסים תוך רחל, ונתקנת פרצופה, ועל ידי זה יכולה לחזור אחר כך פנים בפנים:

סוד היין מהחברים

(מהחברים): ענין פורים בהוד ענף גבורה, סוד יין הרומז בגבורה. לכן הנ"ס בדם, שהרגו בשונאיהם, וגם השמחה הוא ביין):

בימי מרדכי הדורמיטא

והנה אז בימי מרדכי, היה סוף זמן הדורמיטא של זעיר אנפין, וסוד שאמר המן ישנו עם אחד מפזר ומפחד (אסתר פרק ג' ח'). אמרו רבותינו זכרונם לברכה על ישנו, שאמר המן, אלהיהם ישן הוא, פירוש ישן הוא המלך שלהם שהוא זעיר אנפין כנזכר לעיל. והוא הדורמיטא, וכיון שהוא ישן, ורוצה לחזור פנים בפנים לחזור ולבנות בית המקדש פעם שנית (וזהו אסתר פרק ו' א') נדדה שנת המלך, מלכו של עולם, כי חזרו המוחין בו, ונתעוררו. וזה סוד ונהפוך הוא (אסתר פרק ט' א'), דהינו שנהפך הוא על ידי אמא, הנקראת הוא, ונתלבנו ונתמתקו דינו), אם כן נבטל בבטול עצתו של יתברך, ולא יבנה בית המקדש בימיו חס ושלום, דהינו מלכות הנקראת מקדש, בסוד מקדש אדני (שמות פרק טו יז):

יסוד אבא המתגלה

והנה בהיותן הנצח הוד יסוד אמא נכנסין תוך רחל, בהיותה באחר הזעיר אנפין, היה גם הנצח הוד יסוד דאבא נכנסין בה גם כן, נמצא כי כמו שבזמן היות המוחין תוך זעיר אנפין, היו יוצאין שתי האורות, אחת של רחל מאחוריו של זעיר אנפין, ואחד מלפניו לשל יעקב, גם עתה יוצאין מן רחל שתי הארת אלו. אמנם יש עתה בחינה אחרת

חדשה לגמרי, אשר לא נמצאת בהיותן המוחין תוך זעיר אנפין, כי כבר נתבאר, כי בהיותן המוחין תוך זעיר אנפין, היה מסתים יסוד אבא תוך זעיר אנפין ממש, בסיום יסוד זעיר אנפין, ומתלבש בתוכו. אמנם עתה אשר המוחין הם ברחל, הנה היסוד שלה הוא קצר, ואינו ארוך ומתפשט כמו היסוד של הזכר, נמצא כי כשנכנסין נצח הוד יסוד דאבא בתוכה, הנה היסוד דאבא יוצא ומתפשט חוץ מן היסוד שלה, ואינו מתלבש תוך היסוד שלה, והיה מתגלה למטה לגמרי:

מתגלה הארת אבא אשר הוא טמיר וגניז מכולהו

אמנם בחינת הארה זו לא נמצא בזעיר אנפין כלל בשום זמן, לטעם הנזכר לעיל שייסודו ארוך, אמנם זאת בבחינה של יסוד דאבא, שמתגלה לחוץ מייסוד דרחל, ודאי שהיא הארה גדולה מאד, שמתגלת הארת אבא אשר הוא טמיר וגניז מכולהו. והנה בחינת מרדכי, הוא סוד הארת יסוד אבא המתגלה בהיותו ברחל, כי מרדכי בא מאותו הבחינה, ומשם יונק שרש נשמתו, וזה סוד מרדכי, מרא דכיא, מר טהור, שהוא זך ונקי וב"ר, (ספרים אחרים: שלא נשברו מעולם בעולם התהו, ונשאר זך ונקי) מצד אשר הוא היסוד דאבא. וזה סוד ואצבעתי מור עובר (שיר השירים פרק ה' ה'), והמבין יבין בסוד אצבעות שהוא מר עובר, (שהם חכמה בינה דעת דאבא ואמא, אחר כך מתלבשים בנצח הוד יסוד שלהם בנוקבא) כי הם עוברים ויוצאים לחוץ, על כפות המנעול, והבין זה. (ספרים אחרים: ובראשי הוא היסוד אמא. ספרים אחרים: ובראשי אצבעות, כי שם פרקין עליונים דאריך אנפין, אשר שם חכמה בינה דעת דאבא ואמא, ושם היסוד דעתיק, וגם נתגלה במצח):

השם יתברך רוצה להטיב עמנו, ולהאיר לנו בכל זמן וזמן, ובכל שנה ושנה בימי הפורים האלה, שאז נעשה היום, ותמיד בימים האלה יתגלה אותו הארה של מרדכי

הנה המן הרשע, רצה לאבד הארת אלו, ולהרג מרדכי הרמוז בהארה זו, כדי שתתבטל בגין פרצוף נוקבא הנקרא רחל, ולא יבנה בית המקדש חס ושלום. והשם יתברך ברחמיו רצה להטיב עמם יותר מכל אשר היה בתחלה, שפמיה לא נהיתה מימי קדם, והוא, כי הלא הארה זו של מרדכי, אינה יוצאת רק בהיות סוד זמן דרומיטא, אמנם אחר כך כשהם חוזרים פנים בפנים, ומסתלקין הנצח הוד יסוד דאבא ואימא, עם המוחין מן הנוקבא רחל, וחוזרין ונכנסים תוך הזעיר אנפין כנודע, הנה אז שמתבטל הארה זו של מרדכי, בלי ספק. והשם יתברך רוצה להטיב עמנו, ולהאיר

לָנוּ בְּכָל זְמַן וְזְמַן, וּבְכָל שָׁנָה שָׁנָה וְשָׁנָה בִּימֵי הַפּוֹרִים הָאֵלֶּה, שָׂאז נַעֲשֶׂה הֵנֶס, וְשִׁתְּמִיד בִּימֵים הָאֵלֶּה יִתְגַּלֶּה אוֹתוֹ הָאָרֶה שֶׁל מְרָדְכִי, אֶפִּילוֹ אַחֵר הַיּוֹתֵן פָּנִים בְּפָנִים, וְתִשָּׂאֵר קִיּוּמָת תְּמִיד. וְהִנֵּה הָאָרֶה הַזֶּה לֹא הִיָּתָה, לֹא בְּשִׁבְתָּ וְלֹא בִּימֵים טוֹבִים, אֲלָא בְּפּוֹרִים לְבַד, זֶה שָׂאמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנָם לְבִרְכָּה כָּל הַמוֹעֲדִים עֲתִידִים לְבָטֵל, חוּץ מִן הַפּוֹרִים, שְׁנֵאמַר וַיְמִי הַפּוֹרִים לֹא יַעֲבְרוּ וְכוּ' (אסתר פרק ט' כח), וְהִבֵּן מֶה שְׁנֵאמַר לֹא יַעֲבְרוּ מִתּוֹךְ, כִּי תְּמִיד נִשָּׂאֵר הָאָרֶה זֶה בְּזְמַן הַזֶּה שֶׁל יְמֵי הַפּוֹרִים, וְלֹא תִתְּבַטֵּל אִף גַּם בַּחֲזָרַת תּוֹךְ זַעִיר אֲנִפִּין פָּנִים בְּפָנִים, כִּי הִיא הָאָרֶה אֲשֶׁר מַעוֹלָם לֹא נִהְיָתָה כְּמוֹהוּ:

וְזִכְרָם לֹא יִסּוּף מְזַרְעָם

זֶה סוּד וְזִכְרָם לֹא יִסּוּף מְזַרְעָם (אסתר פרק ט' כח), פִּירוּשׁ – כִּי אוֹתוֹ הַיִּסּוּד שֶׁל אָבָא, הַנִּקְרָא זִכְרָם, לֹא יִסּוּף וְלֹא יִפְסֹק מְזַרְעָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל תְּמִיד, כִּי בְּכָל יְמֵי הַפּוֹרִים הָאֵלֶּה, יִהְיֶה אוֹתוֹ הַזִּכָּר קַיִּים, וְנִתְּגַלֶּה אוֹתוֹ הָאָרֶה:

הַמְּגִלָּה הִיא סוּד יִסּוּד דָּאבָא

וְזֶה סוּד מְגִלַּת פּוֹרִים, שֶׁלֹּא תִתְּבַטֵּל, כִּי אוֹתוֹ הַיִּסּוּד שֶׁל אָבָא, הוּא סוּד מְגִלַּת פּוֹרִים כְּנֻזָּכָר לְעֵיל, וְנוֹדַע כִּי סוּד מְגִלַּת הַתּוֹרָה, הוּא מְצִיאת יִסּוּד דָּאבָא, תּוֹרָה שֶׁבִּכְתָּב, אוֹתָהּ הָאָרֶה הִיָּתָה הַיִּצִּאת לַחוּץ שֶׁל יִסּוּד רַחֵל נּוֹקְבָא, נִקְרָא מְגִלַּת פּוֹרִים, שֶׁהוּא אַרְוֶה דְּמִיּוֹן הַמְּגִלָּה בְּצוּרָתָהּ. וְהַעֲנִין הוּא, כִּי כָּל אוֹתָן הַקְּאֻרוֹת לֹא נִסְתַּלְקוּ מִן רַחֵל בַּחֲזִירוֹתָן פָּנִים בְּפָנִים, רַק כָּל הַקְּאֻרָּה יִשָּׂאֲרוּ בָּהּ, אֶפִּילוֹ אַחֵר סְלוּק הַמוֹחִין מִמֶּנָּה כְּנֻזָּכָר לְעֵיל:

מְגִלָּה מִלְּשׁוֹן גִּלּוּי

גַּם מְגִלָּה, פִּירוּשׁ לְשׁוֹן גִּלּוּי, וּפִירוּשׁ מְצִיאת יִסּוּד דָּאבָא הַמְּגִלָּה. גַּם מְגִלָּה חֶסֶר יו"ד, גִּימָטְרִיָּא ג"פ הַיּוֹי"ה, שֵׁם סוּד שֶׁלֹּשׁ מוֹחִין דְּהַיּוֹי"ת שֶׁל חֻקָּמָה בִּינָה דַּעַת דְּנֻצַּח הוּד יִסּוּד דָּאבָא הַמְּתַגְלִין בָּהּ. (א):

הַגְּדָה (א) (הַגְּדָה. אֶפֶשֶׁר, כִּי לְפִי שִׁיִּסּוּד הַמְּכָרִיעַ הוּא, וְכוּלָּל נֻצַּח הוּד, לְכֵן בְּהַתְּגַלּוֹת יִסּוּד דָּאבָא, מְתַגְלִין גַּם הַנֻּצַּח הוּד שֶׁהֵם חֻקָּמָה וּבִינָה דְּרַחֵל עֲתָה):

מִתְּנּוֹת לְאֶבְיוֹנִים, לְתַקֵּן וְלְכַנּוֹת אֶת פְּרָצוּף הַנּוֹקְבָא

אֲמָנָם כְּדִי לְקַיֵּם אוֹתָהּ הָאָרֶה שֶׁל מְרָדְכִי בְּרַחֵל בְּיוֹם פּוֹרִים, לְכֵן אָנוּ נוֹתְנִין צִדְקָה לְעֲנִיִּים, כְּדִי שֶׁכֹּחַ הַצִּדְקָה הַזֶּה, תִּתְּנֵן גַּם אוֹתוֹ הַצִּדְקָה מִן הַיִּסּוּד דָּאבָא הַנִּקְרָא צִדִּיק, לְרַחֵל הַנִּקְרָאת צִדִּיק, וְזֶהוּ לְעַנְיָן

תקון פרצוף של רחל עצמה, על ידי צדקה, דהא בהתחברות צדק וצדיק, נקראת צדקה:

אכילה ושתיה, להמשיך מוחין לנוקבא

אמנם יש בחינה אחרת, והוא הארת מוחין שהיה לה בעת הדורמיטא, וכונתו הם, שאותן הארת ישארו, גם במוחין שבה, ולא בסוד תקון הפרצוף עצמו, וזה נעשה על ידי הצדקה כנזכר לעיל, רק תוספות הארה יתירה בסוד המוחין, והנה זה נעשה על ידי אכילה ושתיה בימי הפורים האלה, כי אכילה גימטריא אדני עם הכולל, שהיא רחל. וזהו אכילה - אכל י"ה, כי ימשכו אליה המוחין, אשר הם כולם בסוד י"ה, כמבאר אצלנו במקום אחר. וגם שתיה, פירוש - שת י"ה, והוא סוד החכמה ובינה, הנקראים י"ה י"ה, כי הדעת שלה הוא ק"ל מצד הגבורות, ולית בה אלא נהירין דתרי מוחין גליפין בה:

קריאת המגלה, לגלות ולהוציא את האורות

אמנם קריאת המגלה, הוא ענין שלישי, והוא להוציא אותן הארת לחוץ מיסוד רחל, בסוד מגלה כנזכר לעיל, ודי בזה:

פירוש ברכת "על מקרא מגלה" - לקרא ולגלות לחוץ את יסוד אבא

וזה סוד על מקרא מגלה, כמא דאת אמרת למקרא ולמסע את המחנות (במדבר פרק י"ב), לקרותה ולהוציאה לחוץ ותתגלה שם:

עוד דרוש בענין הנסירה והחזרה פנים בפנים

ענין הפורים בזמן הגלות, כי בבבל אז היתה המלכות בסוד נקודה, וירדה למטה בבריאה, וצריכה בנין מחדש על ידי המוחין שיכנסו בה בבריאה. והחסידים שבאותו הדור, והחרש והמסגר (מלכים ב' פרק כד טז), היו מתקנים אותה בכל שבעים שנה של גלות בבל, כל השבע ספירות שלה, עד שהעלו אותה למקומה, בין תרין דרועין, וכיון שנקנסו בה המוחין, נפל שינה על זעיר אנפין, כל אותן שבעים שנה, כנודע בדרושים, שכשהיא צריכה בנין מחדש, אז היה הזעיר אנפין בסוד דורמיטא, שנסתלקו ממנו נצח הוד יסוד דאבא ואימא. (כתב הרב בנימין, דאין לסמוך על זה, והעקר הדרוש דלעיל, כי אין דורמיטא אלא אחר היות פרצוף שלם אחור באחור, ועין בכוננת

נסירה) ונכנסו למלכות לבנותה, בסוד ויבן ה' אלהים את הצלע (בראשית פרק ב' כב), כאשר היה בתחלת בריאת עולם:

בסוף השבעים שנה, יצא מרדכי שהוא מבחינת הארת יסוד אבא ובסוף השבעים שנה, יצא מרדכי שהוא מבחינת הארת יסוד אבא, היוצאין חוץ מיסוד המלכות, כי כשהיו נצח הוד יסוד של אמא תוך הזעיר אנפין, היו מלופשים בהם הנצח הוד יסוד דאבא, והיה יסוד דאימא נכנס בתוך הזעיר אנפין עד החזה, ויסוד אבא עובר ויוצא עד סוף היסוד של זעיר אנפין, אך כשנסתלקו נצח הוד יסוד דאבא ואמא, ונכנסו במלכות כדי לבנותה, נמצא שייסוד דאבא, הוא עובר ויוצא לחוץ ליסוד המלכות, וזהו ויעבר מרדכי (אסתר פרק ד' יז), כי היה מאותו בחינה היוצאת לחוץ:

סוד הפסוק לקחה מרדכי לו לבת

וזה סוד גם כן לקחה מרדכי לו לבת (אסתר פרק ב' ז'), ואמרו רבותינו זכרונם לברכה אל תקרא לו לבת, אלא לבית, כי יסוד אבא נכנס ברחל, והיא לו לבית:

מגלה לשון גלוי, והוא יסוד אבא, שהוא מגלה חוץ מיסוד רחל וזה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה בענין המגלה, נקרא ספר, ונקרא אגרת, כי מגלה לשון גלוי, והוא יסוד אבא, שהוא מגלה חוץ מיסוד רחל, כשהוא במקומו בזעיר אנפין נקרא ספר, וכשהוא בנוקבא נקרא אגרת. (אגרת גימטריא שכ"ה ומנצפ"ך, בלקוטי תורה ספר יחזקאל, ותבין שאז היה קבוצ כל הדינים, פרים חסר וי"ו לשון רבים, שני פעמים פ"ר, גימטריא שני פעמים מנצפ"ך, עולה קס"ת, המנצפ"ך עליון היא גבורות גדלות דבינה, והם מכילין אל גבורות אחרים, (ספרים אחרים: והשני חסדים) ולזה גבראל אשר קסת הסופר במתניו והאזור במתניו, כי הם נצח הוד יסוד, הם סוד כל הגבורות שלוקח מנצפ"ך מבינה, ומנצפ"ך ממלכות, הם גימטריא קס"ת):

המן הרשע היה מכשף גדול, ואשתו זרש מכשפה גדולה, ועשרה בניו עשר ספירות דקליפות

והנה המן הרשע היה מכשף גדול, ואשתו זרש מכשפה גדולה, ועשרה בניו עשר ספירות דקליפות. וראה אותו הארה הגדולה, והבין שרוצה לחזור המלכות פנים בפנים, ושיחזרו מוחין נצח הוד יסוד דאבא ואמא לזעיר אנפין, ולא ישאר בסוד דורמיטא, ובזה יהיה גאולה לישראל,

ולכן רצה לבטל את הארה. והנה המן גימטריא צ"ו, ואין צו אלא עבודה זרה, שהוא ראה זה הענין מתוך הקליפה, שהיא עבודה זרה, שהיא בעשיה, שעולה אל אדנ"י. והקדוש ברוך הוא ברחמיו, עשה עמנו נסים ונפלאות בזמן ההוא, ובטל מחשבתו. ולא עוד, אלא שאותו הארה הבטיחנו שתהיה תמיד בזמן הזה, ואף על פי שיחזרו המוחין למקומו בזעיר אנפין, שישאר אותו הארה ההיא במלכות, כאשר היה באותו זמן:

האור הגדול של יסוד אבא

וזהו וימי הפורים האלה וכו', נזכרים וכו' (אסתר פרק ט' כח), דהינו יסוד הנקרא זכר, יסוד"ף, יוסף שהוא יסוד, מזרעם שנכנס ברחל. ומה שאמרנו שאותו הארה של יסוד אבא, לא היה אלא בסוף שבועים שנה, אף על פי שכל לילה נכנסים במלכות נצח הוד יסוד דאבא מלופשים תוך נצח הוד יסוד דאמא, אם כן היה ראוי שכל לילה יתגלה יסוד אבא, מכל מקום אין אותו הארה יוצאת ונכרת אלא לזמן ארוך, ולזה לא יצא אלא בסוף זמן גלות:

שער ראש חדש חנוכה ופורים - פרק ו:

מצות פורים

ענין משלוח מנות איש לרעהו ומתנות לאביונים. המנות, הם חסדים וגבורות שביסוד אבא, וניתנין למלכות, והם משתלחין מתפארת שבה ליסוד שבה, וזהו איש לרעהו (אסתר פרק ט' כב), ומתנות לאביונים, הם חכמה ובינה שלה, שנעשה לה מנצח הוד יסוד של אבא, וכל זה הוא להגדילה ולעשותה פרצוף אבא גם כן, וכל זה הוא נעשה לה מבחינת אותו הארה שאמרנו, דהינו ממה שמגלה מיסוד אבא, דהינו מגלה. ואחר כך אנו קוראין המגלה, והכוונה להמשיך אותו הארה ולחוץ, ולזה אמרו שפושטה וקוראה כאגרת. ואחר כך אכילה ושתיה, והכוונה - שלאחר שעשינו אותה פרצוף אבא, בסוד מנות ומתנות לאביונים, אנו ממשיכין לה הארת המוחין בהיותה פנים בפנים מבחינה הנזכרת לעיל, שהיא אותה הארה היוצאת לחוץ:

צריך לכוון באכילה, לשני י"ה במילוי יודיין

צריך לכוון באכילה, לשני י"ה במילוי יודיין, יו"ד ה"י יו"ד ה"י. ותכוון שהוא משם ע"ב, שהוא כנגד מוח דחכמה. ובשתיה יכוון לשני פעמים י"ה במילוי יודין, יו"ד ה"י יו"ד ה"י. ותכוון, שהוא משם ס"ג שהיא בינה, עולה גימטריא יין, שהוא נגד מוח בינה. וזהו אכילה - אכל י"ה. שתיה - ש"ת י"ה. ולכוון להמשיך לה מוחין אלו, מוח החכמה על ידי אכילה, ב' פעמים י"ה י"ה, יוד ה"י יו"ד ה"י דע"ב. ומח בינה על ידי שתיה, שני פעמים יו"ד ה"י יו"ד ה"י דס"ג, גימטריא יין. פי אין לה אלא תרין מוחין, וצריך להיות השתיה מרבה מאכילה, לרמז למלכות שהיא בחינת גבורה, ומח בינה גובר בנוקבא, לכן צריך להיות השתיה מרבה. (א):

הגהה

(א) הגה"ה: לכן אחשוורוש ושריו שהיתה כוננת להרס בגין פרצוף נוקבא, היתה שתיה כדת (אסתר פרק א' ח'), אכילה מרבה משתיה, אין אונס, שהוא רמז לנצח הוד אותיות נ"ס, וחמש גבורות והשני כוללים גימטריא אונס, וכל זה היה כדי להרס פרצופה:

צָרִיף אֵינֶשׁ לְבִסּוּמִי בַּפּוּרִיא עַד דִּלֵּא יָדַע בֵּין אָרוּר הָמָן לְבָרוּךְ מְרַדְכִי

וְהִנֵּה מֵה שְׁאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבָרְכָה שְׁצָרִיף אֵינֶשׁ לְבִסּוּמִי בַּפּוּרִיא
עַד דִּלֵּא יָדַע בֵּין אָרוּר הָמָן לְבָרוּךְ מְרַדְכִי, הַכּוֹנֶה הִיא - כִּי יָדוּעַ
שֵׁישׁ נִיצוּץ שֶׁל קְדוּשָׁה בְּכָל קְלִיפָה הַמְחִיָּה אוֹתָהּ, וְאִם יִסְתַּלְקוּ מִמֶּנּוּ לֹא
יִשָּׂאָר לוֹ חַיּוֹת וַיִּתְּבַטֵּל לְגַמְרֵי מִיד. (ב):

הַגָּהָה

(ב) הַגָּהָה צִמַּח: וְאֵף עַל פִּי דְאָכְלוּ רַעִים אֵינּוֹן אַבָּא וְאִמָּא, וְשִׁתּוּ
דוֹדִים אֵינּוֹן זַעִיר וְנוֹקְבָא עִם כָּל זֶה, אֵף עַל פִּי שְׁכַחְדָּא
שְׂרִיין, הִנֵּה אִמָּא נוֹתֵן הַגְּבוּרָה דְּנוֹקְבָא, שֶׁהֵם סוּד הַיֵּין. וְאַבָּא נִשְׂאָר בְּסוּד
הָאֲכִילָה לְמַעְלָה, לְכֵן הַשְׁתִּיָּה שְׁנַגְלָה לְמַטָּה, הוּא יוֹתֵר עַל הָאֲכִילָה שֶׁהִיא
לְמַעְלָה, עַד כָּאן הַגָּהָה:

בִּיּוֹם הַגְּדוֹל הַזֶּה, שֵׁישׁ אוֹתוֹ הָאָרֶה גְּדוּלָּה

וְהִנֵּה בִּיּוֹם הַגְּדוֹל הַזֶּה, שֵׁישׁ אוֹתוֹ הָאָרֶה גְּדוּלָּה, אֲנוּ רוֹצִין שְׁגָם לְזֹאת
הַנִּצּוּץ יִגִּיעַ לוֹ חַיּוֹת לְעִצְמוֹ, מִזֶּה הַהָאָרֶה, אָבָל לֹא שֵׁיגִיעַ כָּל כָּף
לְהָאִיר לְקַלְפָּה (וְלִזְה צָרִיף שִׁישְׁתֵּכֶר הָאָדָם בִּיּוֹם הַזֶּה, עַד שְׁלֵא יָדַע בֵּין אָרוּר הָמָן לְבָרוּךְ
מְרַדְכִי, אוֹלֵי יִשְׁגָּה וַיִּתֵּן בְּרָכָה לְאוֹתוֹ נִיצוּץ שְׁבַקְלִיפָה וַיִּתְּבַרְךְ גַּם הוּא, אָבָל לֹא תִהְיֶה בְּרָכָה כּוֹנֶה
שְׁלֵמָה, שְׁאֵם יִהְיֶה כֵּן יִגִּיעַ לוֹ הַרְבֵּה, וַיִּתְּבַרְךְ גַּם הַקְּלִיפָה) (נוֹסַח אַחֵר: וְלִכְּן צָרִיף לוֹמַר בְּרוּךְ הָמָן,
לְהַמְשִׁיךְ אוֹר גַּם לְנִיצוּץ הַהוּא, לְכֵן צָרִיף לְאוֹמְרוֹ שְׁלֵא בְּכוֹנֶה אַחֵר שֶׁהוּא שְׁכוּר וְכִבְרִי יִצָּא מִדַּעְתּוֹ,
וְאִם הִיָּה בְּכוֹנֶה חֹס וְשְׁלוֹם יֵאִיר גַּם אֶל הַקְּלִיפָה) וְלַעֲדָנָה, כִּי כְּשֶׁאֲנוּ מְמַשְׁכִּין אוֹתוֹ
מוֹחַ בִּינָה בְּרַחֲלִי, עַל יְדֵי שְׁתִּית הַיֵּין בְּרַבּוּי גְּדוֹל, יֵשׁ הָאָרֶה גְּדוּלָּה שִׁיְהִיָּה
זֶה כֹחַ לְהָאִיר גַּם לְנִיצוּץ הַהוּא שְׁבַתוֹף הַקְּלִיפָה:

מִשְׁלּוֹחַ מְנוֹת

עֲנִין מִשְׁלּוֹחַ מְנוֹת - אֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבָרְכָה שְׁתֵּי מְנוֹת לְאִישׁ אֶחָד,
וְשְׁתֵּי מִתְּנוֹת לְשְׁנֵי הָאֶבְיוֹנִים. גַּם יֵשׁ לְדַעַת, לְמָה בְּרַעְהוּ אֲמַר מְנוֹת
בְּתִי"ו אֶחָד, וּמִתְּנוֹת לְאֶבְיוֹנִים בְּשְׁנֵי תוּי"ן. אֲמַנָּם כִּבְרִי יָדַעְתָּ, כִּי הִיסוּד
נִקְרָא אִישׁ, וְעִיקַר הָאָרֶה יוֹם זֶה, הוּא גְלוּי יְסוּד אַבָּא, וְהוּא זָכָר בְּהִיּוֹתוֹ
מְלַבֵּשׁ תוֹךְ הִיסוּד דְּאִמָּא, לְכֵן אֲמַר מְנוֹת בְּתִי"ו אֶחָד לְבַד, כִּי תִי"ו הוּא
מִצַּד הַנוֹקְבָא, בְּאִפְךָ שֶׁהֵם שְׁתֵּי מְנוֹת - אֶחָד מִצַּד אַבָּא, דִּהְיִנוּ אוֹתִיּוֹת מ"ן
וְאֶחָד מִצַּד נּוֹקְבָא ו"ת. וְאֲמַר אִישׁ לְרַעְהוּ, אִישׁ שֶׁהוּא יְסוּד אַבָּא, לְרַעְהוּ
שֶׁהוּא יְסוּד זַעִיר אֲנַפִּין, כִּי אִם הִיּוֹת אַבָּא גְּדוֹל, בְּהִיּוֹתוֹ יוֹרֵד לְמָקוֹם הִיסוּד

— זוהר לפורים השלם — שער ראש חדש חנוכה ופורים — יז

זעיר אנפין נקרא רעהו, על דרך זעיר אנפין כשיוֹרד ליצירה, שנאמר עליו
שלף איש נעלו ונתן לרעהו (רות פרק ד' ז') וזאת לפנים):

ומתנות לאביונים

ומתנות לאביונים שהם מצד אמא, ולכן הם בשתי תוי"ן, כי הם מצד
הנוקבא, והם שתי מתנות לשני אביונים, שהם נצח הוד, שהם
אביונים, כאשר ידעת ענין הערכה, שאין בה לא טעם ולא ריח, והם
נקראים אביונים, עד הוד היא התפשטותם:

בימי הפורים האלה נותנין צדקה לכל הפושט ידו

גם מה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, כי בימי הפורים האלה נותנין
צדקה לכל הפושט ידו, הענין - כי הגבאי של צדקה, הוא היסוד,
ובימי החול שהוא יסוד זעיר אנפין, צריך לראות למי נותן הצדקה, כי יש
בו אחיזת דין. אבל עתה שהוא יסוד אבא הארה גדולה, ואין צריך
להקפיד, אלא כל הפושט ידו נותנין לו. (צמח, מכאן לאבל בפורים, שאינו נוהג
דברים שבפרהסיא, ולא דברים שבצנעה, כי גם בפורים יש יסוד אבא):

ברכה אחרונה של המגלה

והנה בברכה אחרונה של המגלה, הם חמש מטבעות, חמש פעמים נ"ו,
הרב את ריבנו והדן את דיננו וכו', כנגד חמש גבורות מנצפ"ף
בעלי הדין והמריבה:

סוד הברכה של המגלה

סוד הברכה של המגלה הוא, כשאר ברכת המצות המבארים במקום אחר,
ברוך - בביתה. אתה ה' אלהינו - חסד תפארת גבורה. אשר - בינה.
קדשנו - בסוד התפארת. במצותיו - נצח הוד. וצונו - על ידי היסוד. על
מקרא מגלה - סוד המלכות. מגלה נקרא הארה היוצאת חוץ מן היסוד
דאבא, והוא סוד (אסתר פרק ח' טו), ומרדכי יצא מלפני המלך וכו', ועטרת
זהב גדולה מסטרא דאבא, גדול על כולם, אדם קדמא, ודי בזה למבין.
וזה סוד מלפני המלך, שנתגלה חוץ. מן המלכות, וזה שעשה נסים, כמו
שנאמר ועל עמים ארים נסי (ישעיה פרק מט כב), הוא הגס הגדול המתגלה
בזמן הזה, אשר כמוהו לא נהיתה. גם שהחיינו ביסוד, וקימנו, בנצח והוד.
וכמא דאת אמרת ואת כל היקום אשר ברגליהם (דברים פרק יא ו'), והגיענו

יח — זֹוֹרֵר לְפוֹרִים הַשְּׁלֵם אַ שַׁעַר רֹאשׁ הָדָשׁ חֲנֻכָּה וּפוֹרִים — 66

לְזֶמֶן הַזֶּה, זֶה הַמַּלְכוּת, שֶׁהִגִּיעֵנוּ אֶל שְׁלֹשׁ הַנִּזְכָּרִים לְעֵיל, שֶׁהֵם נִצָּח הוֹד
יְסוֹד הַזֶּה לְצֵאת וּלְהֵלֵךְ לַחוּץ, וְדִי בָּזָה עַד יַעֲרָה עָלֵינוּ רוּחַ מְמָרוֹם:

בְּרַכַּת הַמִּנְחָה מִהַחֲבֵרִים

מִהַחֲבֵרִים: בְּרַכַּת הַמִּנְחָה, דַּע, כִּי שָׂרָשׁ הָמֵן הִיָּה מִן הַקְּלִיפּוֹת, שֶׁכָּנָגַד
זַעִיר אֲנָפִין דְּבָרִיאָה. וְאוֹת ה' מוֹרָה כַּח חֲמֵשׁ גְּבוּרוֹת
דְּמִנְצָפ"ך, וְאוֹתִיּוֹת מ"ן מוֹרָה עַל שְׁנֵי הָרָאוֹשׁוֹנִים הַיּוֹתֵר קְשׁוֹת:

זֶרֶשׁ

וְזֶרֶשׁ אֲשֶׁתוֹ הִיָּתָה מְשׁוֹרֶשֶׁת מִן הַגְּבוּרָה הַשְּׁלִישִׁית, שֶׁהוּא צ' דְּמִנְצָפ"ך.
וְסִימְנָךְ ז' פְּצִירָא, וְהִיא עֲצָמָה בַּת שֶׁבַע שֶׁל הַטְּמָאָה, בְּסוֹד ז' תַּחְלָה
שָׁמָּה שֶׁהוּא נֶגֶד דִּין שֶׁל שֶׁבַעִים שָׁנָה בְּפִרְוֹטְרוּט בְּסוֹד מוֹסִיף גּוֹרַע, הֵם ז'
דְּזֶרֶשׁ, וְהֵם מִתְרַבּוֹת שֶׁבַע פְּעָמִים ע', לְמַסְפָּר חֲמֵשׁ מְאוֹת, הָרִי אֱלוֹ ר"ש
דְּזֶרֶשׁ, סוֹד הַדִּינִין שֶׁל אַחֲזָרִים דְּאֵלֵּהִים בְּרַבּוּעַ, וְשֶׁל מְלוּיִם בִּיּוֹדִי"ן:

חֲכָמִיו

וְחֲכָמִיו שָׂרָשָׁם בְּאוֹתִיּוֹת פ"ך דְּמִנְצָפ"ך, שֶׁהִיוּ תַּחְלָה אוֹהֲבֵיו עוֹזְרִים
וּמְחַזְּקִים לְרַשְׁעוֹ, וּכְשֶׁתַּחֲלִילוּ לְהַמְתִּיק בְּסוֹד יָמִין י"י רוֹמְמָה
(תהילים פרק קיח טז), נִקְרָאוּ חֲכָמִיו. וְהוּא חָשַׁב לְהַשְׁחִית אֶת מְרֹדְכִי,
שֶׁהִיָּה מִיְסוֹד אָבָא וּמִתְפַּשֵּׁט בְּזַעִיר אֲנָפִין, עַל יְדֵי ע"ץ גְּבוּהָ, וְלִזְהָ
הִיָּה גְבוּהָ חֲמִשִּׁים אָמָה, רְמוֹז לַה"ה דְּאָמָא, אֲשֶׁר יְסוֹד אָבָא עוֹבֵר
דֶּרֶךְ שָׁם כָּלוּל בָּהֶם:

לָכֵן צִרִיף לָכֵן בְּבִרְכָּה רֹאשׁוֹנָה עַל מִקְרָא מִגְלָה

וְהַפִּי' פּוֹר (אֶסְתֵּר פֶּרֶק ט' כד), פִּירוּשׁ – שְׁנַעֲץ ו'. הָרְמוֹז לוֹ בֵּין אוֹתִיּוֹת פ"ר,
גִּימְטְרִיא מִנְצָפ"ך, כְּדִי לְסַכְּבוּ בַּגְּבוּרָתוֹ. וְהוּא לֹא יָדַע, כִּי שְׁנֵי
פְּעָמִים קמ"ג יֵשׁ בְּאָמָא מִיְמִינָא וּמִשְׁמָאלָא, עוֹלִין גַּם כֵּן פּוֹר, עַל כֵּן קָרָאוּ
לְיָמִים אֵלֶּה פּוֹרִים (אֶסְתֵּר פֶּרֶק ט' כו), כִּי אוֹתִיּוֹת מ"י שֶׁבְּכִינָה נִשְׁתַּתְּפָה לְזַעִיר
אֲנָפִין, לְהַפֵּךְ הַקְּלָלָה לְבִרְכָּה עַל יְדֵי אֶסְתֵּר, שֶׁהִיא יְסוֹד דְּאָמָא, לָכֵן צִרִיף
לָכֵן בְּבִרְכָּה רֹאשׁוֹנָה עַל מִקְרָא מִגְלָה, בַּהֲוִי"ה נִקּוּד פֶּתַח שׁוֹרֵק שׁוֹרֵק
צִירִי, כִּי מֵאָבָא שֶׁהוּא י', וּנְקֻדָּה פֶּתַח, יוֹרְדִין חֲמִשָּׁה חֲסָדִים סוֹד ה'
רֹאשׁוֹנָה, מִיְסוֹד דִּידִיהָ הָרְמוֹז בְּנִקּוּד שׁוֹרֵק, וּמִתְפַּשֵּׁט לְזַעִיר אֲנָפִין שֶׁהוּא
ו', לְיְסוֹד שָׁלוֹ, שֶׁהוּא גַם כֵּן שׁוֹרֵק. וְהַכֹּל עַל יְדֵי אָמָא, מִמַּלְכוּת דִּיְסוֹד
שָׁלָה, שֶׁהִיא אַחֲרוֹנָה, וּנְקֻדָּה צִירִי מֵאָמָא:

נקוד ברכה שניה

ונקוד ברכה שניה, ההוי"ה זכרים בחירק, ונקבות בקבוץ, לכלל בנס זה נצח הוד. ואף על פי שעקרו בנצח, וחנוכה בהוד, מכל מקום הרי אבא ואמא שניהן נתייחדו בנס זה, והנה אבא סוף התפשטותו בנצח, ואמא בהוד:

ובהוי"ה של שהחיינו

ובהוי"ה של שהחיינו, צריך לכונן בב' היות, ראשונה לשלמותו. חד, כולו חול"ם שהוא אור ונקוד זעיר אנפין, וא' כולו חירק שהוא נקוד נצח, שהוא היה עקר הנס. ודע, כי בכל שהחיינו, צריך לכונן בב' היות, ראשונה לעולם חולם, והשניה לפי הזמן:

בברכה אחרונה

ובברכה אחרונה, בפתיחתה, צריך לכונן כל האותיות ההוי"ה שב"א, שהוא נקוד גבורה, לרמז שהגבורה נהפכה לעזרתנו. ולכן בברכה זו יש חמש כפולות, נגד חמש גבורות מנצפ"ך. כי הרב ריבנו, רומז לגבורת אבא. והדן דיננו, לגבורת אמא. והנוקם נקמתנו, לגבורת זעיר אנפין. והנפרע לנו מצרינו, והמשלם גמול, לגבורות לאה ורחל. ובחתימתה, יכון לרחל, בהוי"ה בנקוד אלהים, בסוד כוס ישועות אשא (תהילים פרק קטז יג), וחמש עליון תקיפין דסחרין לשושנה:

שמות הקדש הרמוזים במגלה בראשי תבות וסופי תבות

וצריך לכונן בשמות היוצאין מהמגלה, ואלו הן: "היא וכל הנשים ייתנו, ראשי תבות הוה" (אסתר פרק א' כ'). לבדו עותה המלכה ושתי, סופי תבות והה" (אסתר פרק א' טז). ושתי המלכה לפניו ולא באה, סופי תבות יהו"ה (אסתר פרק א' יז). "ומלכותה יתן המלך לרעותה הטובה, ראשי תבות ויה"ה (אסתר פרק א' יט). "יום ובמלאות הימים האלה, ראשי תבות יהוה" (אסתר פרק א' ה'). יהודי היה בשושן הבירה ושמו, סופי תבות יהו"ו (אסתר פרק ב' ה'). כי כלתה אליו הרעה, סופי תבות יהו"ה (אסתר פרק ד' ז'). ראה כי כלתה אליו, סופי תבות היה"ו (אסתר פרק ד' ז'). "יבוא המלך והמן היום, ראשי תבות יהו"ה (אסתר פרק ה' ד'). זה איננו שנה לי, סופי תבות הוה" (אסתר פרק ה' יג). וגדולה למרדכי על זה ויאמרו, סופי תבות היה"ו (אסתר פרק ו' ג') ויאמר. יצא מלפני המלך ופני המן, ראשי תבות יהו"ה (אסתר פרק ז' ח'). עד כאן י"ב היות. (ג' שמות של אהו"ה)

"אחשדרפני המלך ואל הפחות, ראשי תבות אהו"ה (אסתר פרק ג' יב).
 (ספרים אחרים: "המלך והמן" אל "המשה ראשי תבות אהו"ה (אסתר פרק ה' ד). "את
 הלבוש ואת הסוס, ראשי תבות אהו"ה (אסתר פרק ו' יא). "אל היהודים
 ואל האחשדרפנים, ראשי תבות אהו"ה (אסתר פרק ח' ט). ד' שמות
 אהי"ה: הבירה אל יד הגי, ראשי תבות אהי"ה (אסתר פרק ב' ח). הנשים אל
 יד הגי, ראשי תבות אהי"ה (אסתר פרק ב' ג). אשר ישלטו היהודים המה,
 ראשי תבות אהי"ה (אסתר פרק ט' א). את ימי הפורים האלה, ראשי תבות
 אהי"ה (אסתר פרק ט' לא):

המשך שמות הקדש המוזים במגלה בראשי תבות וסופי תבות
המלך ודתו ובהקבץ, ראשי תבות וה"ו (אסתר פרק ב' ח). המלך וישנה ואת,
ראשי תבות וה"ו וסופי תבות כה"ת (אסתר פרק ב' ט). ויבא התך
ויגד, ראשי תבות וה"ו (אסתר פרק ד' ט). (ספרים אחרים: ותמאן המלכה ושתי, ראשי
תבות וה"ו (אסתר פרק א' יב). (ספרים אחרים: והשרים ויעש המלך, ראשי תבות וו"ה (אסתר
פרק א' כא). ויבקש הדבר וימצא, ראשי תבות וה"ו (אסתר פרק ב' כג). ויבא
המלך והמן ראשי תבות וה"ו (אסתר פרק ה' ד). (סופי תבות ה' שמות של הה"ה)
מדינה ומדינה ככתבה, סופי תבות הה"ה (אסתר פרק א' כב). וכזה הנערה
באה, סופי תבות הה"ה (אסתר פרק ב' יג). אביה ואמה לקחה, סופי תבות
הה"ה (אסתר פרק ב' ז). ומה יעשה בה, סופי תבות הה"ה (אסתר פרק ב' יא).
הפורים הזאת השנית, ראשי תבות הה"ה (אסתר פרק ט' כט) ותכתב אסתר
יעשה בכל מלכותו, ראשי תבות יב"מ, שם דע"ב, וגימטריא ב"ן (אסתר פרק
א' כ). כי גדול מרדכי, סופי תבות יל"י (אסתר פרק ט' ד). יתנו יקר לבעליהן,
ראשי תבות יל"י (אסתר פרק א' כ). יד איש משרי, סופי תבות שד"י (אסתר פרק
ו' ט). לפני המלך אחשורוש, סופי תבות יכ"ש (אסתר פרק א' יט). מרדכי
להסיר שכו, סופי תבות יר"ו (אסתר פרק ד' ד). נפל על המטה, סופי תבות
לל"ה (אסתר פרק ז' ח):

נגף ורפוא, נגף להמן, ורפוא לישראל

טעם הסכמת המן, לגזר הגזרה על ישראל באדר, יותר מבשאר חדשים,
מפני כי שנים עשר חדשים הם נגד שנים עשרה צרופי הוי"ה, והוא
החדש הזה אשר צרופו הוה"י בהפך, אשר הוא סוד הדין. לכן הזכיר המן
השם בהפך, ז"ה איננו שו"ה ל"י, סופי תבות הוה"י (אסתר פרק ה' יג).
ואסתר רצתה להמשיך את הרחמים, והזכירה הוי"ה בישור, יבא המלך
והמן היום, ראשי תבות יהו"ה (אסתר פרק ה' ד). והקדוש ברוך הוא הסכים

— זֶה הַפָּסָק לְפָנֵי הַשָּׁלֵם — שֶׁעַר רֹאשׁ חֹדֶשׁ הַנֶּפֶס וּפְנֵי — כֹּא

עם אֶסְתֵּר בְּבַחֲנִינָה אַחַת, רַחֲמִים לְיִשְׂרָאֵל. וְעַם הָמָן לְבַחֲנִינָה אַחַת, דִּין
לְהָמָן, נֶגֶף וְרִפּוּא, נֶגֶף לְהָמָן, וְרִפּוּא לְיִשְׂרָאֵל:

סוּפֵי תַבּוּת י"ה

כִּי כָלֵתָה אֱלֹיו הִרְעָה (אֶסְתֵּר פֶּרֶק ז' ד'), סוּפֵי תַבּוּת יְהו"ה רַחֲמִים בִּישָׁר, רָאָה
כִּי כָלֵתָה אֱלֹיו סוּפֵי תַבּוּת הִיָּה"ו שֶׁהוּא דִּין, וְגַם הוּא בִישָׁר, וְאִם
תִּדְקֶדֶק בְּשֵׁתֵי תַבּוּת כִּי רָאָה, סוּפֵי תַבּוּת י"ה, לֹמֵר כִּי בְּשֵׁתוֹף ב' שְׁמוֹת
אֵלוֹ, נִפְעַל הַכֹּל י"ה ו"ה, כְּנוּדָע אִם עֲנוּת תִּשְׁמֹר יְהוָה אֲדָנִי מִי יַעֲמוּד (תְּהִלִּים
פֶּרֶק קל ג'), וְהִבֵּן זֶה:

וְגַם אֶת הַגּוֹי אֲשֶׁר יַעֲבֹדוּ דִּן אֲנֹכִי

פְּנִימָה סוּד הוּד, וְלִזְה יֵשׁ בְּמַגְלָה הִרְבֵּה ווִין. גַּם הָעֲמוּד שֶׁהוּא בְּחִינַת
י"ו, לְרִמּוֹז לְהוּד שֶׁהוּא בְּחִינַת וי"ו. וְדַע, כִּי נ"ד פְּעָמִים נֶאֱמַר
הָמָן בְּמַגְלָה, וְכֵן יֵשׁ נ"ד אוֹתִיּוֹת בְּעֶשְׂרֵת בְּנֵי הָמָן (צָרִיף לֹמֵר שְׁסוּבֵר אֲרִידִי מְלֵא).
זֶה סוּד (אֶסְתֵּר פֶּרֶק ט' ט') וְגַם אֶת הַגּוֹי אֲשֶׁר יַעֲבֹדוּ דִּן אֲנֹכִי, זֶה סוּד (בְּרַאשִׁית
פֶּרֶק טו יד), "הַצִּילֵנִי נָא מִיָּד" אֲחִי, "מִיָּד גִּימְטְרִיא ד"ן, וְרֹאשִׁי תַבּוּת הָמָן
(עֵינִן בְּכ"י ח"ג סִימָן י"א):

שֶׁלֹּשׁ עֶשְׂרֵה מִדּוֹת הִרְחַמִּים

מִשָּׁם הִרְבַּ זֶלֶה"ה: וְהִנֵּה צָרִיף אֶתָּה לְדַעַת, כִּי מַגְלָה הֵם שְׁלֹשׁ הַיּוֹי"ת
שֶׁהֵם בְּרִישָׁא דְחִוּוּרָתָא, וּמֵאלוּ שְׁלֹשָׁה הַיּוֹי"ת נִתְפָּשְׁטוּ שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֵה
תְּקוּנֵי דִיקְנָא, רָצָה לֹמֵר מִי אֵל כְּמוֹד וְכו', וְגַם אֵל רַחוּם וְחַנוּן וְכו', וְגַם
ת"ך גִּסְפִּי וְכו', שֶׁהֵם בִּא"ת ב"ש אֵל רַחוּם וְכו'. וְאֵלֵּי שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֵה תְּקוּנֵי
דִיקְנָא הֵם נִכְנָסִין תּוֹךְ אָבָא, וּמֵאָבָא לְאֵמָא, וְלִהְיוֹתֶן שֶׁהֵם נִכְלָלִין קֳדָם
בִּיסוּד אָבָא, וְאַחֲרֵי כֵן נִכְלָלִין בִּיסוּד אֵמָא גַּם כֵּן, וְנִכְנָסוּ גַם כֵּן אֵל הַזְעִיר
אֲנָפִין. וְכִבְרִי יְדַעַת, כִּי יִסּוּד אָבָא מְלַבֵּשׁ גוֹ יִסּוּד אֵמָא, וְיְדַעַת כִּי יִסּוּד אֵמָא
הוּא קָצֵר, וְיִסּוּד אָבָא הוּא עוֹדֵף וְיוֹצֵא לְחוּץ לְתוֹךְ חָלָל שֶׁל הַגּוֹף דּוֹעִיר
אֲנָפִין, וּמִרְדְּכִי בְּחִינַת יִסּוּד אָבָא, וְאַסְתֵּר בְּחִינַת יִסּוּד אֵמָא, הֵינּוּ דְמִלְכוּת
דִּיסוּד אֵמָא, וּמִרְדְּכִי דִּיסוּד אָבָא עֲצָמוֹ, וְלִזְה הִיָּה נִקְרָא מִרְדְּכִי אִישׁ יְמִינִי,
שֶׁהוּא יִסּוּד אָבָא כְּנוּדָע, שָׁבוּ מִתְּגָלִין חֲמֵשָׁה חֲסִדִּים בְּפֹם אֵמָה. וּבִיִּסּוּד
זֶה יֵשׁ בָּהּ בְּחִינַת יוֹסֵף וּבְנֵימִין, וְלִהְיוֹת שְׁמִרְדְּכִי הִיָּה מִבְּחִינַת בְּנֵימִין, לִזְה
הִיָּה לוֹ הַצֵּעַר הַגָּדוֹל הַזֶּה בִּימִיו, כִּי בְנֵימִין בְּסוּד שֵׁם ב"ן, מ"ב דִּי"ן, אֵלָּא
שְׂאִינּוּ נִרְאָה בְּמִקּוּמוֹ, מִפְּנֵי שֶׁהֵימִין מְחַפֵּהוּ. וּבְחִינַת זוֹ שֶׁל בְּנֵימִין שֶׁהוּא
שִׁד"י, לְכֵן מִרְדְּכִי הִיָּהוּדִי עוֹלָה שִׁד"י:

מִרְדְּכִי וְאַסְתֵּר

וְלַהֲיוֹת שְׁמִרְדְּכִי וְאַסְתֵּר הָיוּ מִבְּחִינַת אֱלֹהֵי שְׁלֹשָׁה עָשָׂר תְּקוּנֵי דִיקְנָא, וְאֵלֹהֵי שְׁלֹשָׁה עָשָׂר תְּקוּנֵי דִיקְנָא הֵם שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה הַיּוֹנוֹת דְּשִׁמוֹת ע"ב כְּמִנְיָן תַּתְּקַל"ו, שֶׁכֵּן הוּא מִנְיָן מִרְדְּכִי וְאַסְתֵּר עִם הַכּוֹלָל, וּמִרְדְּכִי מִצַּד חֲמִשָּׁה חֲסָדִים, וְאַסְתֵּר מִצַּד חֲמֵשׁ גְּבוּרוֹת, וְלִזְוָה הֵם כּוֹלָל בֵּיחָד עָשָׂר הַיּוֹנוֹת, וְחֲמֵשׁ הַיּוֹנוֹת שֶׁהֵם חֲמִשָּׁה חֲסָדִים, כּוֹלֵם בְּנִקּוּד קָמֶץ, וְהֵם עֶשְׂרִים קָמֶצִין, וְקָמֶץ הוּא י"ו, ס"ה הַקָּמֶצִין שֶׁל הָעֶשְׂרִים אוֹתִיּוֹת, גִּימָטְרִיא ש"ך, וְחֲמֵשׁ הַיּוֹנוֹת עֲצָמָן גִּימָטְרִיא ק"ל, הָרִי הַכֹּל ת"ן, וְזֶה סוּד י"י יתֵּן הַטּוֹב (תהילים פה יג), רָצָה לוֹמַר, שֶׁגַּם זֶה הַיּוֹנִי שֶׁהוּא בּוֹזְעִיר אֲנָפִין, כְּשֶׁהוּא מָלֵא מִן הַמוֹחִין, שֶׁהֵם בְּסוּד יוֹדִי"ן, בְּסוּד שְׁלֹשָׁה טָפִין, אֲזִי הוּא מְקַבֵּל ה"ס, שֶׁהֵם חֲמֵשׁ הַיּוֹנוֹת הַנִּזְכָּרִים לְעֵיל, עוֹלָם ת"ן, וְהֵם בְּחִינַת טוֹב, שֶׁהוּא הַיְסוּד, וְהֵינּוּ שְׁאֵמֶר ה' יתֵּן הַטּוֹב, וְטוֹב גִּימָטְרִיא י"ז, הֵינּוּ הַיְסוּד:

הַחֲסָדִים הַמְּמַתְּקִין הַגְּבוּרוֹת

וְחֲמֵשׁ גְּבוּרוֹת הֵם חֲמֵשׁ הַיּוֹנוֹת בְּנִקּוּד אֱלֹהִים, גִּימָטְרִיא שִׁי"ן, וְעִם חֲמֵשׁ הַיּוֹנוֹת עֲצָמָן הָעוֹלִין ק"ל, עוֹלָה תִּלְמוּד, שֶׁהוּא מִצַּד הַגְּבוּרוֹת, אֲסוּר וְהֵתֵר, קָלִים וְחֲמוּרִים. וְשִׁנְיָהֶם יָחַד הֵם חֲמִשָּׁה חֲסָדִים וְחֲמֵשׁ גְּבוּרוֹת, שֶׁהֵם ת"ן וְת"פ, וְשֶׁרֶשׁ הַחֲסָדִים שְׁמַמְתְּקִין הַחֲמֵשׁ גְּבוּרוֹת, הַכֹּל עוֹלָה תַתְּקַל"ה, כְּמִנְיָן מִרְדְּכִי וְאַסְתֵּר:

יְסוּד אָבָא מְגֻלָּה מְחֻצֵּי וְלִמְטָה

וּבְכָבֶר יָדַעְתָּ, שִׁיְסוּד אָבָא מְגֻלָּה מְחֻצֵּי וְלִמְטָה, לָכֵן תִּבְתּ מְגֻלָּה חֲסֵר י', שִׁיְסוּד אָבָא מְגֻלָּה מְחֻצֵּי וְלִמְטָה, וְיְסוּד אָבָא אוֹת י' שְׁבָשֵׁם הַיּוֹנִי, מִתְּפַשֵּׁט עַד יְסוּד זְעִיר אֲנָפִין, וְזֶה הַטַּעַם שֶׁצָּרִיךְ לְהַתְּפַשֵּׁט הַמְּגֻלָּה כְּאִגָּרַת לְפָרְסוּמֵי נִיֶּסָא, דִּהֵינּוּ נִצַּח הוּד דִּיְסוּד אָבָא. וְלַהֲיוֹת שְׁמַתְּפִשְׁטוֹת, רָצָה לוֹמַר גְּלוּי הָאוּר הַזֶּה דִּיְסוּד אָבָא בּוֹזְעִיר אֲנָפִין. וּבְכָבֶר יָדַעְתָּ, שֶׁזְעִיר אֲנָפִין דְּיוֹקֵן סִפֵּר תוֹרָה עֲלִיוֹנָה, לָכֵן צָרִיךְ לְכַתֵּב הַמְּגֻלָּה בְּשִׁירְטוּט וּבִתְגִין כְּסִפֵּר תוֹרָה. וּבְכָבֶר יָדַעְתָּ שְׁטַעֲמִים וּנְקֻדּוֹת סוּד ע"ב ס"ג, וְאֵינָם מִתְּגַלִּין בּוֹזְעִיר אֲנָפִין מִפְּנֵי רְבוּי אוֹרָם שֶׁלֹּא יִגְרְמוּ חֵס וְשְׁלוֹם אִיזָה שְׁבִירָה, וְלִזְוָה מִתְּגַלָּה שֵׁם רַק מ"ה וּב"ן, סוּד תְּגִין וְאוֹתִיּוֹת. וְלַהֲיוֹת שְׁכֹלָם כְּלוּלִים בִּיְסוּד אָבָא לְבַד, כִּי יְסוּד אָמָא קָצֵר, וְלִזְוָה אֵין צָרִיךְ רַק עֲמוּד אֶחָד בְּמְגֻלָּה, דִּהֵינּוּ חֲמִשָּׁה חֲסָדִים מְמַתְּקִין אֶת חֲמֵשׁ גְּבוּרוֹת וְנַעֲשׂוּ אֶחָד:

נצח הוד דיסוד אבא, הם שתי לוחות

ובכבר ידעת כי נס שאמרנו, הם נצח הוד דיסוד אבא, הם שתי לוחות, מ"ס שבלוחות בנס היו עומדין, כלומר מפתוחה בלתי קו סתומה, צורתה נ', וס' הוא ס' של נס, ונצח ענף חסד, שיש בו ע"ב ארבעה יודין, חמש דברות בלוח ימין, ויש בו סוד יו"ד דאבא שרש החסדים, לזה המ' נעשה נ' דהינו חמשים. ולהיות שישאל חטאו ביסוד שלהם, ולקחו נשים נכריות, וחיותם המלך העבירו לסטרא אחרא, הם שבעים אמות התלוין בסמא"ל, לזה נתגלגל עליהם עון הברית ביין, בזמן סעודות אחשוורוש, והיין גימטריא שבעים. וכבר נודע מה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, הבא על הגויה כאלו השתחוה לעבודה זרה, כי כשכורע לעברה, כאלו כורע לעבודה זרה, לזה הצרכו לקבל התורה שנית, כמה שכתוב קימו וקבלו היהודים (אסתר ט' כז), קימו מה שקבלו כבר, הינו סוד הנס, סוד שתי לוחות, כמו בימי משה, כן בימי מרדכי ואסתר נתנו סוד שתי לוחות:

על ידי שיצא האור הזה והאיר ברבוי, ירד ההארה עד העשיה,
ואלמלא זה לא היה יכול להנצל מכליה חס ושלום, מפני פגם
היסוד שלהם

והנה כבר ידעת ענין הדורמיטא, ובקיעות יסוד אבא לחוץ מיסוד רחל, ועל ידי כן שיצא האור הזה והאירו ברבוי בלי כבוי, ירד ההארה עד העשיה, ואלמלא זה לא היה יכול להנצל מכליה חס ושלום, מפני פגם היסוד שלהם:

הנה כבר ידעת, כי נצח הוד דזעיר אנפין, מאירין בה

והנה כבר ידעת, כי נצח הוד דזעיר אנפין, מאירין בה הנצח בכל קו הימין שלה, בשלש פרקין. וכן ההוד אפילו שהוא באחור, הוי שש פרקין, ונמצא שיש בה שש אורות, וה' וה' שהם בנצח הוד דזעיר אנפין, כי הנצח הוד דזעיר אנפין, הם בסוד ווין, הנחלקים לב', בסוד א' אדצבאות, כזה - א', המתפשטין בקוויין שלה, ויש בהן שני ווין, נגד נצח הוד. ואות ו' ביסוד זעיר אנפין הכוללם בקו האמצעי שלה, ואות ה' שבין ווין, הוא סוד העטרה הנשפעת מכלם. גם יש בה ה' אורות של שמות, שכל א' יש בהן ג' ההין, הה"ה, שהם בסוד תפארת נצח הוד יסוד מלכות דזעיר אנפין, שהיא העטרה שבכולם, ולזה באה בסוד שלש ההי"ן כל שם, כי השפעתן על ידי הנצח הוד יסוד, ולזה אלו השמות רמוזים במגלה כנזכר לעיל:

ואחר כך כשנכנסין מוחין דאבא ואמא

ואחר כך כשנכנסין מוחין דאבא ואמא, נשלמים ונעשין שתיים עשרה הוי"ת, שלש הוי"ת בנצח אמא, שלש בהוד אמא, שלש ביסוד אמא, וביסוד אבא הוא עודף מיסוד אמא, ויש לו שלש הוי"ת ביסודו, יותר מיסוד אמא, גימטריא מגלה. ולפי שאין אור זה מתפשט ביסודה, אלא יוצא לחוץ, לפיכך לא נגלה בפרוש הויות אלו במגלה, גם יש בה הארה בדעתה, מדעת שביסוד אבא, שלש שמות אהו"ה. ומדעת שביסוד אמא, ד' שמות אהי"ה, וכל אלו תמצאם במגלה יוצאין, כנזכר לעיל באר היטיב:

תתקל"ה

והנה כשיוצא מיסוד אבא, מתפשט בין ירכותיה, ולכן אין הויות עצמן נכתבין במגלה בפרוש, רק בראשי תבות וסופי תבות. וצריך אני לפרש, שקודם שאלו האורות דאבא, נכנסין ברחל, היו נכנסין תחלה בלאה, וכשנכנסין בה עשו שלש הארת בשלשה פרקין, שהם שלשה אהי"ה. וגם יש בה שלש אורות מהמוחין כשהיו נכנסין תוך הזעיר אנפין, דהינו, אחד של הארה דיסוד אבא לאחורי לאה, ושנים מהפנים דיסוד אבא, שהם בפני הזעיר אנפין, שהם בחצי התפארת עליון אחד הכולל שניהן לזה ולזה, נמצא שיש בלאה שמונה הארת, ארבע הוי"ת דע"ב, משלבים עם ארבע קס"א, ושני כוללים של הוי"ה אהי"ה, ואחד הכולל את כולם, ס"ה גימטריא תתקל"ה, כמנין מרדכי ואסתר:

שלשה שלובים במלואם

ואותיות שלשה אהי"ה פשוטים גימטריא ס"ג, ושתיים עשרה אותיות של שלש הוי"ת הם ע"ה, ואחד כולל של הוי"ה, ואחד כולל של אהי"ה, הרי ע"ז. ובאל"ף בי"ת של א"ל ב"ם, הם ה"ץ, גימטריא המן. והשלשה שלובים במלואם, של שלש הוי"ת ואהי"ה, גימטריא תרצ"ט, ושלשה פעמים של הוי"ה ואהי"ה, גימטריא קמ"א, (רצה לומר פשוטים) והמן גימטריא צ"ה, ס"ה תרצ"ט וקמ"א וצ"ה, גימטריא מרדכי ואסתר, שהם תתקל"ה:

מרדכי שהוא מרא דכיא

והנה לפניך, איך בלאה נתהוו בה המוחין, אבל הם דרך העברה, ולזה מרדכי שהוא מרא דכיא, עובר מלאה לרחל:

המשך האורות בלאה

וצא"ל, שהארת שאמרנו דרך כלל, הריני מפרש דרך פרט, שההארה היוצא מיסוד אבא, בא ליסוד פנים דזעיר אנפין, ובהארה היוצאת מצד האחור נגד פני לאה, הם בסוד שני אהי"ה פשוטים, והאור שבנתיים דהינו מהפלי עצמו, רצה לומר מיסוד אבא שהוא בסוד הוי"ה, וכשמסתלקת הארה זו, נשאר זעיר אנפין בסוד דורמיטא, גימטריא מרדכי כנזכר לעיל, כי מרדכי הנכנס בלאה, ועושה אלו השתי האורות בלאה פעם שנית, ויש בה ארבע הארות ארבעה אהי"ה, וכן יש בה במגלה ארבעה אהי"ה רמוזין, והוי"ה דכלי יסוד אבא נסתלק בלאה שלש פעמים בשלשה קווין, וכל קו יש בו שלשה פרקין, הם תשע הוי"ות, ושלש הוי"ות דרישא חיוורתא, דהינו רישא דלא אתיידע, נמצא שהם שתיים עשרה הוי"ות, הרמוזין במגלה הזאת, שהם במלוי ע"ב, גימטריא תתס"ד, וארבע אהי"ה פשוטים גימטריא פ"ד, ס"ה גימטריא תתקמ"ח, (ועם עשר אותיות גימטריא תתקנ"ח) הם גימטריא מרדכי אסתר, והשלשה עשר יתרים שמרדכי ואסתר לא הוי אלא תתקמ"ה, (צ"ל תתקל"ה) תסיר מהם נגד ט' אותיותיהם ושתי תבות מרדכי אסתר ושתי כוללים, לפי שאין להם עמידה בלאה, תכף יורדת ברחל, ולכן חסרו מהם השלשה עשר כנזכר לעיל, וכבר ידעת תכף כשנכנסין המוחין בלאה בדעת שלה, ולהיות שרש כל הדעת כנודע, נעשה בו שלשה שמות אהי"ה במלואן יה"א, ס"ה גימטריא תמ"ב, (ספרים אחרים, אהו"ה, דהינו קס"ג קמ"ג קל"ו גימטריא תמ"ב, עד כאן לשון הרב):

אלה המצות

מהחברים: פתיב אלה המצות (ויקרא פרק כז לד), שאין נביא רשאי לחדש, מהיכן סמכו למגלת אסתר, מדכתיב כתוב זאת זכרון בספר (שמות יז יא), ביי"ת סמ"ך פ"א רי"ש. ועוד בספר, במספר קטן ח"י, וארבעה אותיותיו גימטריא אל"ף קמ"ה, והינו גימטריא מגלת אסתר עם כולל. עוד מרדכי היהודי גימטריא שד"י, ברוך מרדכי היהודי, גימטריא ישראל עם הכולל:

כבוד מלכותו ואת יקר תפארת גדולתו

כבוד מלכותו ואת יקר תפארת גדולתו (אסתר פרק א' ד'), גימטריא אלה בגדי כהן גדול, מכנסים כתנת מצנפת ואבנט חשן ואפוד ומעיל, והוא מסכם עם המדרש:

שְׁאוּל

שְׁאוּל, גִּמְטְרִיא אֲגִ"ג מֶלֶךְ עֲמֶלֶק, זֶה לַעֲמַת זֶה. מְרַדְכִי בְּתוֹסֶפֶת י' וְכוּלָּל, גִּמְטְרִיא ג' פְּעָמִים הָמָן, וְכִשְׁבֶּקֶשׁ לְבוֹלְעוֹ וּלְהַשְׁחִיתוֹ, לִקַּח הוֹי"ה הַפּוֹכָה, וּבִסּוּפֵי תְבוֹת זֶה אֵינְנוּ שׁוֹה לִי (אֶסְתֵּר פֶּרֶק ה' יג). וְאַסְתֵּר שְׁבִקְשָׁה גְאוּלָּה, לִוְקָחָהּ לַעֲצָמָה הוֹי"ה יִשְׂרָאֵל, רֹאשֵׁי תְבוֹת יָבֵא הַמֶּלֶךְ וְהָמָן הַיּוֹם (אֶסְתֵּר ה' ד'). וּמִלְכָּא שְׁלָם כִּד הוּא דְאִין לְטַב אֶת בְּנִי, דְאִין לְבִישׁ אֶת עוֹשְׁקֵיהֶם, לְפִיכְךָ אֲרִבַּע תְבוֹת אֵלוֹ, שְׁהֵם רֹאשֵׁי תְבוֹת הוֹי"ה יִשְׂרָאֵל, גִּמְטְרִיא ר"ע, עַל שֵׁם יִגְמָר נָא רַע רְשָׁעִים (תְּהִלִּים פֶּרֶק ז' י'):

הָמָן הָעֵץ

וְאוֹתוֹ הוֹי"ה יִשְׂרָאֵל, נִתְפַּשְׁטָה בִּסּוּפֵי תְבוֹת בְּשַׁעַת מַעֲשֵׂה, וְנִתְאַמְצוּ בְּשֵׁם י"ה עֲטָרָה לְרֹאשָׁה, עַל שֵׁם כִּי בִי"ה ה' צוּר עוֹלָמִים. וְזֶה סוּד, כִּי רָאָה כִּי כָלְתָהּ אֵלָיו הָרָעָה (אֶסְתֵּר פֶּרֶק ז' ד'), סוּפֵי תְבוֹת י"ה יְהוּ"ה. וְעוֹד נִתְאַמְצָה בְּמִלּוּאָה הוֹי"ה, בְּאוֹמְרוֹ מֵאֵת הַמֶּלֶךְ, רֹאשֵׁי תְבוֹת מ"ה בְּמִלּוּי הַשֵּׁם הָרֵאשׁוֹן, דְּאִינוּן הָאֵתוֹן מִתְלַבְּשִׁין בְּקְלִיפּוֹת לְאַכְנָעָה לוֹן. עוֹד הָמָן הָעֵץ (בְּרֵאשִׁית ג' יא), גִּמְטְרִיא עֶשֶׂר הוֹי"וֹת ס"ר, אֲכֵן ס"ר הַמּוֹת, שְׁכָלָם מִסְכִּימִין בְּמַפְלַת הָמָן וּבְנִי, וְהֵינּוּ הָמָן מִן הַתּוֹרָה מִנִּין וְכוּ', אֲכֵן ס"ר מֵר הַמּוֹת, שְׁכָלָם נִתְּלוּ בְּבִזְיוֹן, לְכֵן מִיתָתוֹ הִיתָה בְּסִיף:

שֶׁבַע וְעֶשְׂרִים וּמֵאָה מְדִינּוֹת - מֵאָה מְדִינּוֹת בִּיבְשָׁה, וְעֶשְׂרִים וּשְׁבַע בָּיִם

עוֹד, שֶׁבַע וְעֶשְׂרִים וּמֵאָה מְדִינּוֹת הָיָה לְאַחַשְׁוֵרוּשׁ (אֶסְתֵּר פֶּרֶק א' א'), הָיָה מ"ס עַל הָאָרֶץ (אֶסְתֵּר פֶּרֶק י' א'), פִּירוּשׁ מֵאָה מְדִינּוֹת בִּיבְשָׁה, וְהַשְּׂאֵר וְאִי"י הֵם גִּמְטְרִיא כ"ז הָיִם. מְחָה אֶמְחָה אֶת זָכַר עֲמֶלֶק (שְׁמוֹת פֶּרֶק יז יד), מ"ם בְּשִׁנְיָהֶן נוֹטְרִיקוֹן מִיתָה. ח"ה גִּמְטְרִיא שְׁלֹשָׁה עֶשֶׂר, אַח"ה גִּמְטְרִיא אֲרִבְעָה עֶשֶׂר. מִכָּאן סְמִכָה אֶסְתֵּר לְשֹׁאֵל מֵאֵת הַמֶּלֶךְ, שִׁיּוֹם י"ד יְהִיָּה גַם כֵּן יוֹם הַקָּהֳלָה בְּשׁוּשָׁן. עַד כָּאן מֵהַחֲבָרִים):

יְחֻזְקָא

תִּלְתָּא אֵינוּן, עֶבֶד שְׁפָחָה אִמָּה, כִּי אִמָּה בְּכוֹרֶסְיָא בְּבִרְיָאָה. וְזַעִיר אֲנָפִין וְעֶבֶד בְּמִטָּט בִּיצִירָה, וּמִלְכוּת וְשְׁפָחָה בְּעִשְׂיָה. פִּירוּשׁ, כִּי כָל זֶה בְּנוֹקְבָא דְזַעִיר אֲנָפִין, פִּירוּשׁ, כִּי אַחֵר הַמִּיעוּט, נִסְתָּרָה בְּכוֹרֶסְיָא, וְלֹא נִסְתָּרָה רַק בְּמִלְכוּת שְׁבָה, וְהַמִּלְכוּת שְׁבָה עַדִּיין רֹאשָׁה מְגָלָה, דְּהֵינּוּ כְּתוּב שְׁבַמְלָכוֹת שְׁבָה, וְהוּא בְּאַצִּילוֹת שְׁבָא לְבִרְיָאָה, וְהוּא עֲתִיק בְּבִרְיָאָה, וְאַמָּא

— זוֹרֵר לְפוֹרִיִּם הַשְּׁלֵם אַ שְׁעַר רֹאשׁ חֹדֶשׁ חֲנֻכָּה וּפוֹרִים — כו

מְקַנָּא בָּהּ. וְאַבָּא דְּלֹא פְּסִיק, כָּלּוּל בָּהּ. וְנִשְׁאָר כְּתוּר שְׂבָה מְגֵלָה, כְּדִפְרִשְׁתִּי. דְּמוֹת כְּמֵרָאָה אָדָם, וְהִינוּ בְּרִיאָה, וְזֶהוּ שְׂצָפָה יַחְזַקְאֵל בְּבְרִיאָה שְׂבִיצִירָה, דְּהִינוּ דְּמוֹת כְּסָא וְלֹא כְּסָא, וְכֵן דְּמוֹת מֵרָאָה, וְלֹא מֵרָאָה הִינוּ מְלָכוֹת שְׂבָה, שְׁהִיא דְּמוֹת וְאָדָם הִינוּ תַּפְאֶרֶת, וְזֶה סוּד אֶסְתֵּר שְׁנִסְתָּרָה בְּכֶסֶּא:

שְׂבַע הַנְּעֻרוֹת הָרְאוּיוֹת לְתֵת לָהּ

וְשְׂבַע נְעֻרוֹת הָרְאוּיוֹת לְתֵת לָהּ (ספר אסתר פרק ב)

(ט) (וְתִיטֵב), הֵם שְׂבַע עוֹלָמוֹת, דְּהִינוּ שְׂבַע בְּחִינוֹת הַמְּלָכוֹת שְׂבַמְלָכוֹת שְׂבָה, שֶׁהֵם הַנְּסֻתָּרוֹת לְגַמְרִי, דְּהִינוּ רַק שְׁלֹשׁ רֵאשׁוֹנוֹת שְׂבָהֶם קֶצֶת מְגֵלָה, וְהַקְּלִיפָה נֶגֶד הַבְּרִיאָה, שְׁלֹא תִתְעַרֵּב בְּאַצִּילוֹת, דְּלֹא יָכִיל לְאַתְעָרְבָא. וּבְחִינַת אַחֲשֵׁרוֹשׁ הוּא דּוּכְרָא שְׂבַקְלִיפָה, שְׁהִיָּה לוֹ אַחֲזִיזָה כְּנֶגְדּוֹ, וְעַל כָּל זֶה לֹא הָיָה מְשַׁמֵּשׁ בָּהּ מִמֶּשׁ, כְּמֵאמָר רַבּוּתִינוּ זְכוּרֵנָם לְבָרְכָה שְׂדֵה נִזְדַּמֵּן לוֹ כְּדְמוֹת אֶסְתֵּר, דְּהִינוּ מְלָכוֹת נּוֹקְבָא דְּקַלִּיפַת נִגְהָ:

בּוֹם שֶׁל בְּרָכָה הוּא בְּרִיאָה

וְאַנְכִי הַסֵּתֵר אֶסְתִּיר פָּנֵי בְּיוֹם הַהוּא (דְּבָרִים לֹא יח), הִינוּ בִּינָה, וְלִכְּן אֵין נִסְתָּר אֲלֵא בְּבִינָה. וּבְיוֹם הַהוּא, שְׁיִיד נָמִי בְּבִינָה, שְׁהִיא נַעֲלָמַת נֶגֶד בִּינָה, וּבְיוֹם הַהוּא הַסֵּתֵר אֶסְתִּיר פָּנֵי וּמִצְאוּהוּ וְכוּ', הִינוּ הַקְּלִיפּוֹת אֲשֶׁר כְּנֶגְדָּהּ הִיא בְּבְרִיאָה. וְכוֹס שֶׁל בְּרָכָה הוּא בְּרִיאָה. דְּכוֹס גִּימְטְרִיא הַכְּסָא, וַיֵּין גִּימְטְרִיא דִּין חֲמֵשׁ גְּבוּרוֹת שְׂבָה, מִתְּלַבְּשׁוֹת בְּבְרִיאָה. וְגַם חֲמִשָּׁה חֲסָדִים הַנִּשְׁפָּעִים מִזְעִיר אֲנָפִין, שֶׁהֵם הָיוּ שֵׁם נִפְרָדִים וְנִבְרָרִים, וּבִינָה שְׂבַבְרִיאָה מְשַׁפִּיעַ חֲמֵשׁ גְּבוּרוֹת לְעוֹלָם הָעֲשִׂיָּה, וְתַפְאֶרֶת מִיצִירָה שְׂבַבְרִיאָה מְשַׁפִּיעַ חֲמִשָּׁה חֲסָדִים לְעוֹלָם יִצִּירָה וְזֶהוּ כִּי תַּפְאֶרֶת מְקַנָּן בִּיצִירָה בְּמִט"ט:

אֶסְתֵּר גִּימְטְרִיא שׁוֹשְׁנָה

אֶסְתֵּר גִּימְטְרִיא שׁוֹשְׁנָה, גַּם אֶסְתֵּר גִּימְטְרִיא תַרְע"א פָּחוֹת י', וְהוּא סוּד נִקְוָדָה עֲצָמָה פְּנִימִית הַמְּסֻתָּרָת, וְזֶה סוּד י' שֶׁל אֲדָנִי, כִּי אֲדָנִי בְּמִלּוּאוֹ גִּימְטְרִיא תַרְע"א. אָמְרוּ רַבּוּתִינוּ זְכוּרֵנָם לְבָרְכָה אֶסְתֵּר יִרְקָרֶקֶת הֵיטָהּ, כְּוָנָה - שִׁישְׁרָאֵל קוֹדֶשׁ, וְעוֹנִין אָמֵן, מְקַבְּלִין הָאָרָה מִשְׁנֵי [שְׁמוֹת] א"ל, א' מִזְעִיר אֲנָפִין, וְא' מֵאָרִיךְ אֲנָפִין, שְׁהוּא מִי אֵל כְּמוֹד וְכוּ', כִּי אֵל דְּאָרִיךְ אֲנָפִין, מֵאִיר לְזַעִיר אֲנָפִין, וְאֵז הַזְעִיר אֲנָפִין מֵאִיר לְנוֹקְבָא פָּנִים בְּפָנִים, לְפִי שֶׁא"ל הוּא בְּפָנִים, וְהָאָרָה הוּא בְּפָנִים, וּשְׁנֵי א"ל בְּמִלּוּאָן

גימטריא ש"ע, והארה הנזכרת לעיל היא תלויה בענינת אמן, לכן אמר דוד מלא פניהם קלון (תהילים פג יז), סופי תבות אמן, דמאחר שלא האירו באמן בשני אל דאבא ואמא ודזעיר אנפין, מלא פניהם קלון, שלא רצו לקבל מא"ל אותיות מלא פניהם העולה קפ"ה, יהיה להם קלון, גם כן גימטריא קפ"ה עם הכולל. ויבקשו שמך, רצה לומר שהוא הוי"ה אדני, שעולין אמן.

אסתר המלכה בשלכשה בגדי מלכות

והנה אסתר המלכה בשלכשה בגדי מלכות, ובאה לדבר לפני המלך, שנכנסה לבתי עבודה זרה מקום הקליפות, הוסר הארת האריך אנפין, ולא נשאר בה רק הארת זעיר אנפין, לכן היתה ירקרקת, שלא היה לה רק הארת זעיר אנפין, שאם לא היתה לה אפילו הארת זעיר אנפין, היתה שחורה לא ירקרקת, לכן אמרה אלי אלי למה עזבתני (תהילים כב ב), שא"ל אחד דאריך אנפין הוא מסתלק, למה עזבתני הוא א"ל דאריך אנפין, כי א"ל דאריך אנפין צריך להשפיע אל א"ל דזעיר אנפין, ומשם לנוקבא. ואף על פי שזעיר אנפין משפיע בה, כיון שאינו נמשך לה אור אלא מעצמו ולא מא"ל דאריך אנפין, הוי כאלו היא נעזבת משניהם, לפיכך עזבתני לשון יחיד, אף על פי שנכפלה מלת אלי אלי, והיא אומרת לזעיר אנפין שעזב אותה מהארת אל עליון, והבן ירקרקת היתה.

סוד מרדכי ואסתר להרב רבי חיים ויטאל זכרוננו לברכה

סוד מרדכי ואסתר להרב רבי חיים ויטאל זכרוננו לברכה: כתיב ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום (בראשית לו לד). בכל מקום שנאמר ואלה, מוסיף על הראשונים. אמנם בעולם הנקודות, כתר חכמה בינה לא נשברו, וגם המוחין דזעיר אנפין לא נשברו, אלא נשארו במעי דבינה. אם כן יפרש אלה - א' בחכמה, ל' בינה, ה' דעת, שהיא במקום כתר בעצמו, שהוא חמשה חסדים כולל חמש גבורות. וזהו פירוש ואלה, שהם שלש נקודות כתר חכמה בינה, וגם כתר חכמה בינה דזעיר אנפין נוסף על הראשונים, מלכו ולא נשברו. אבל היוצאין מאשר שהוא בינה, שייך לומר בהו וימלך וימת, מפני שהוא בארץ אדום, אתר דכל דינין מתערין תמן:

אלה בני

ובתיב אלה בני שער החורי (בראשית לו כ'), אלה פסל את הראשונים פירוש שער - שנותן מה"ד למדת שיעור, שלא יתפשטו ביותר, וזהו פוסל, מלשון ויפסל לוחות (עיין הכתב והקבלה שמות כ' ד):

החורי

החורי - בחינת אלהים, הינו דינין, (הג"ה, נראה לי, כי חרי גימטריא אלהים ברבוע, ר'. ועם ח"י אותיות פשוט ומלא, הרי חר"י):

אברהם אבינו מדת החסד מאבא

ונודע כי אברהם אבינו מדת החסד מאבא, ומתחלת ימיו היה העולם נמשך על פי הדינין, וכשראתה שרה שהיא מבחינת אבא, ובתחלה שהיה באברהם דינין, רצה למתקם על ידי הגר, שהיא תכללם בעצמה להרחיקם מגבול אברהם, קדם לידת יצחק. וכן הג"ר גימטריא יצחק:

הגר

והפונה - כי הג"ר שהוא האב"ר מאברהם, ממתק מ', שהיא הם' שתומה, קדם שנעשה כלי, בסוד מ' של אברהם. כי כשהיה נכלל בה, היא מבחינת אבר, והוא מבחינת מ' וכשלוקחת הג"ר נכלל בו, הנה הוא בחינת ג"ר, והיא מבחינת ה', ואחר שנתמתק האבר שהוא ג"ר, עם הה' של אברהם שעשתה כלי, עלתה הה' ונמתק, להורות שהוא עתה ה' על מ', פירוש הה' ממותקת במ' וזהו בה' חסדים:

בראשית

וכן בבראשית צרופו אב"ר שי"ת, שהאבר הוא י' קטנה, והיא בחינת האצילות כלה המקפת, והנה האצילות זמנין נכלל בשית, וזמנין נכלל בארבע. וכתוב ותקשר על ידו שני (בראשית לח כח), א"ת ידו אלא יו"ד, לאמר זה יצא ראשונה, ז"ה גימטריא י"ב, כי א' ראשונה לאותיות צורת יו"ד, וי' יש לה שלש עוקצין, ועם י' הם י"ג, ורמז גודו אילנא וקצצו ענפיה, וכשנתגלה א' מקצץ החיצונים. וכן זה גימטריא י"ב, והכולל שהיא א' זעירא, זה במלוי זי"ן ה"י, ועם חמש אותיות שלהם, גימטריא אלהים עם הכולל. והנה אלהים ברבוע ובמלוא, גימטריא אל"ף, הרי אלף שנעשית מן זה יו"ד, ותקשר על ידו השני, וקשירת החוט הוא צורת י' בחסד, (ספרים אחרים: צורת מ') בחינת האצילות שמקפת היד, נקודה בהיכליה לאברהם, שהוא ממתק הגבורות כולם, ומפני זה היה אברהם מגיר אנשים ושרה נשים. וכשנתעברה הגר בראשונה, כונה שרה להקל מעצמה הדין, ונתנה עיניה בעובריה, כדכתיב ותקל גבירתה בעיניה (בראשית טז ד'), שהקל בעיניה, שעל ידה הזמינה תקלה לאותו עובר והפילה, ועל דרך ונשא השעיר עליו (ויקרא טז ט'), והקל על ידי זה הדינין משרה. ועל אברהם אמרו

רבותינו זכרונם לברכה כתפוח בעצי היער וכו' (שיר השירים ב' ב'), כי הוא ממתיק העולם בחסדים, הנקראים בנים ובני בנים, והוא מתווך בניהם וכוללם. ועל שרה נאמר (שיר השירים ב' ב') כשושנה בין החוחים שהם הקליפות, כן רעיתי בין הבנות, הם חמש גבורות הקדושות כוללתן שרה, פירוש, אלהים ביודין גימטריא ש', ובכרבע ר', וה' אותיות אלהים הוא ה', והם חמש גבורות:

אסתר המלכה קבלה משרה אמינו כל כחה

והנה שרה חיתה קכ"ז שנה, נגד ק"ך צרופי אלהים ושש קצוות דזעיר אנפין שהם באמא, ולכן אמרו במדרש מה ראתה אסתר למלך על קכ"ז מדינות, פירוש, מה הארה גדולה חיתה לה כ"כ, למשול עליהם. עוד מלת ראתה היא הארת, ויהיה מה הארת אסתר, כי הוקשה לו שהרי שם אלהים אינה בונה רק ק"ך בתים בלבד, אם כן איך מושלת על ז' יתרים. והשיב מפני שמקבלת מן שרה אמה, וקבלה כל כחה:

מלכות היא אסתר

ולזה מלכות היא אסתר, גם כן יש לה אדנ"י ברבע קכ"ו, (ספרים אחרים: ואמא שרה) יורד עמה שלא ינקו ממנה החיצונים, וכשירדת למטה מתפשטת בנקדה עשירית שבה לאחשוורוש, שהוא בראש הקליפות, לעשות זעיר אנפין כדלקמן, וידוע בשעה שישאל סבא בא להתפשט בתבונה, קודם התלבשותה, נותן בינה שבו בנצח תבונה, וחכמה תבונה בהוד ישראל סבא, אם כן יסוד שהוא לעולם המכריע, כשהוא עתה דבר חדש בהוד ישראל סבא מכריע בנתיים, ומציאות הכרעה ההוא, בחינת רוח משה, מאחור דאבא ומפנים אמא, שהוא קפ"ד קס"א. וגם כן יסוד אמא מכריע כן, ויוצא משם רוח אהרן, שמזדווגת אבא ואימא למעלה, מהארת עטרת אבא, תוך יסוד אמא:

קין והבל

ומכאן תלמד, מהיכן רצה קין לתאומתו של הבל, ולמה לא חיתה הוגנת לו, כי הוא כעין נשים המסוללות. אמנם כשנכנס ישראל סבא תוך תבונה, ויסוד שלו תוך יסוד תבונה, יצאת אסתר. לכן אמרו רבותינו זכרונם לברכה אסתר מן התורה מניין, שהוא יסוד אבא, מפסוק הסתר אסתיר (דברים לא יח), שייסוד אבא מסתר תוך יסוד אמא, שהיא עצמה בסתר המדרגה, וכשיוצא אור נחלק לכאן ולכאן, כפל ואמר הסתר אסתיר:

— זֶה הַזֶּה לְפָנֵי הַשָּׁלֵם — שֶׁרָאשׁ חֹדֶשׁ חֲנֻכָּה וּפְנִיָּה — לֹא

וְלָמָּה נִקְרְאת הַדָּסָה, מִפְּנֵי שְׂיוּשְׁבֶת בֵּין הַדָּסִים חֹסֵד גְּבוּרָה תַּפְּאֶרֶת דִּזְעִיר אֲנָפִין

וְלָמָּה נִקְרְאת הַדָּסָה מִפְּנֵי שְׂיוּשְׁבֶת בֵּין הַדָּסִים חֹסֵד גְּבוּרָה תַּפְּאֶרֶת דִּזְעִיר
אֲנָפִין, בֵּין חֲדוּדֵי, שֶׁשָּׁם יִסּוּד יִשְׂרָאֵל סָבָא וַיִּסּוּד תְּבוּנָה, וְשָׁם הָאֹר
בְּתוֹכָם, וְהָאֹר סְתוּם, וְהוּא שְׁתֵּי הַיּוֹ"ת וְשְׁלִישׁ עוֹלָה שְׁשִׁים, וּמִפְּנֵי זֶה אָנוּ
אוֹמְרִים שְׁשִׁישׁ הַיּוֹ"ה זֶה שְׁמוֹנָה, כִּי מִדָּה טוֹבָה מְרַבָּה, וְלִכְּנֵן הַשְּׁנִי
שְׁלִישִׁים הַמְּגָלִים מְרַבִּים מִסְתוּמִים, וְהֵם שְׁמוֹנָה עֶשְׂרֵה. וְכַתִּיב דּוּרֵי נִסְע
וְנִגְלָה (יִשְׁעִיָּה ל"ח יב), פָּרוּשׁ דּוּרֵי, מִלְשׁוֹן הָאִיר, מִלְשׁוֹן וְדָר וְסִחְרָת (אִסְתֵּר א'
ו'), מֵאִי נִיְהוּ, פָּרוּשׁ מִקֶּבֶץ מִן בְּחִינַת נ' וְס' וְע', כִּי נ' הוּא יִסּוּד, הַכּוֹלֵל
חֲמֵשֶׁה חֲסִדִּים בְּכָלֵלוּת י'. וְשְׁנֵי חֲסִדִּים וְשְׁלִישׁ מְכֻסָּה, ח"ג וְשְׁלִישׁ תַּפְּאֶרֶת,
וְהֵם סְתוּמִים וּמְכֻסִּים, וְעוֹלִין ס', וְכֵן ס' סְתוּמָה, וְאֵין לָהּ פְּתִיחָה כָּלֵל.
וְאַחֲרֵי כֵן יֵשׁ בָּהּ שְׁנֵי חֲסִדִּים שֶׁל נֶצַח הוּד, וְשְׁנֵי שְׁלִישֵׁי תַּפְּאֶרֶת, הֵם ב"ן
וִי"ח, גִּימְטְרִיא שְׁבַעִים, וְזֶה וְנִסְע וְנִגְלָה, שְׁאֹר נִגְלָה בְּלִי כְּסוּי. וְסִימָנָהּ כִּי
עֵין בַּעֲזֵן (יִשְׁעִיָּה נב ח'). וְזֶה סוּד וַיִּקְרַע מְרֻדְכִי אֶת בִּגְדָיו (אִסְתֵּר ד' א'), לְהוֹרוֹת
עַל הַתַּפְּשֻׁטוֹת חֲמֵשֶׁה חֲסִדִּים הַיּוֹצֵאִין מִיִּסּוּד אָבָא, מִדָּתוֹ שֶׁל מְרֻדְכִי, הֵינּוּ
יִסּוּד יִשְׂרָאֵל סָבָא. וְלִכְּנֵן צָרִיךְ לִפְשֹׁט הַמְּגָלָה בְּשַׁעַת הַקְּרִיאָה, לְהוֹרוֹת עַל
הַתַּפְּשֻׁטוֹת הַחֲסִדִּים. וּפָרֹשׁ כְּאֵהֶל רַעִי (יִשְׁעִיָּה ל"ח יב), כִּי בְּרֵדַת נֶצַח הוּד יִסּוּד
דְּתְבוּנָה בִּזְעִיר אֲנָפִין, תִּחְלָה נִכְנָסִין לְחֻכְמָה בִּינָה דַּעַת שְׁלוֹ, אַחֲרֵי כֵן יִרְדּוּ
לְזוּעוֹת וּגּוֹף, וְאַחֲרֵי כֵן לְנֶצַח הוּד יִסּוּד שְׁכֻמוֹתָם, וְהַעֲלִינִים מִנִּיחִין
שְׁרָשָׁם לְמַעֲלָה, וְתִאָּוֹתָם לְהַתַּפְּשֹׁט לְמַטָּה, לִכְּנֵן נַעֲשֶׂה שְׁנֵי חֲסִדִּים וְשְׁלִישׁ
מְכֻסִּים, כְּאֵהֶל וְסָכָה שְׁלֹא יִרְדּוּ הָאֹר הַרְבֵּה. אֲמָנָם בַּעֲלִיתוֹ, הוּא עוֹלָה
לְמָקוֹם שְׁרָשׁוֹ, וּבֻקַּע, לִכְּנֵן צָרִיךְ דְּפָנוֹת הַסָּכָה הַמַּגִּיעַ לְסָכָה מִמַּטָּה לְמַעֲלָה,
בְּאֵין מְנִיעָה, אֲבָל הַסָּכָה רְמוֹז לְסָכָה שְׁלֵמָה, לְאֵמָה שְׁמֻכְסָה לְזְעִיר אֲנָפִין עַד
שְׁלִישׁ תַּפְּאֶרֶת, וּמוֹנְעוֹת הָאֹר שְׁלֹא יִתְגַּלֶּה בְּיוֹתֵר, רַק בַּעֲנִין צִלְתּוֹ מְרַבָּה
מִחֻמָּתָהּ, וְכּוֹכְבִּים נִרְאִים מִתּוֹכָהּ שִׁירָאָה מְלַמַּעֲלָה אֲשֶׁר קִצְתּוֹ לֹא יִהְיֶה
סְתוּם לְגַמְרֵי חֵס וְשְׁלוֹם:

וְנַחְזוֹר לְעֵנִין מֵלֵת הַדָּסָה

וְנַחְזוֹר לְעֵנִין מֵלֵת הַדָּסָה, כִּי ה' תְּבוּנָה, ד' מְלָכוֹת ס' שְׁנֵי חֲסִדִּים וְשְׁלִישׁ
מִזְעִיר אֲנָפִין הַמְכֻסִּים בּוֹ כְּנֻזְכָּר לְעֵיל, ה' רַחֵל, שְׁלִישִׁיתָהּ הַיּוֹצֵאתָ
מִבֵּין רַגְלֶיהָ. וּמְרֻדְכִי הִיָּה מִיִּסּוּד יִשְׂרָאֵל סָבָא, לְקַח אִסְתֵּר בֵּת דּוּדוֹ, רָצָה
לְוִמֵּר בֵּת אָבָא, אֲחִיו שֶׁל יִשְׂרָאֵל סָבָא, שְׁאִסְתֵּר בֵּת עֲטֶרֶת אָבָא תוֹךְ
הַתְּבוּנָה כְּנֻזְכָּר לְעֵיל. וְאַחֲשׁוּרוֹשׁ הִיָּה בְּקִלְפָּה, לְעֻמַּת זְעִיר אֲנָפִין, וְזֶהוּ

לב — זֹה־ר לְפִוּרִים הַשְּׁלֵם אַ שַׁעַר רֹאשׁ חֹדֶשׁ חֲנֻכָּה וּפִוּרִים — 66

ח"ש ר"ש, ר' אֱלֹהִים בְּרַבּוּעַ, וּבְמַלּוּי בְּיֻדִּי"ן גִּימְטְרִיא ש', הָרִי ר"ש ח"ש, רָצָה לֹמַר שֶׁהָיָה ח"ש וְכוּאֵב בְּרֹאשׁוֹ, כְּדֹאמְרִינֵן שֶׁהַגְּבוּרֹת שֶׁהֵם ר"ש כְּאֹמֹר, וְהוּא הָיָה מִתְפָּאֵר בָּהֶם בַּחוּץ בְּשִׁבְעָה תְּקוּנִים נֶגֶד זַעִיר אֲנִפִּין, חוּר, כְּרֶפֶס, וְתַכְלֵת, בּוּץ, וְאַרְגָּמָן, כֶּסֶף, וְשֵׁשׁ. וְשִׁבְעַת דְּנוּקָבָא שֶׁהֵם מְטוֹת, וְאֵלּוּ הֵן – זָהָב, וְכֶסֶף, רִצְפָּת, בְּהֵט, וְשֵׁשׁ, וְדָר, וְסִחְרָת. כִּי יֵשׁ רִצְפָּה שֶׁהִיא נִקְוָה עֲצָמָה, דְּלִית לָהּ מַגְרָמָה כְּלוּם, וְהוּא תְּקוּנִים הַנִּכְלָלִין בָּהּ. וַיֵּין מַלְכוּת רַב (אֶסְתֵּר א' ד'), לְהַפִּךְ כָּל הַתְּקוּנִים לְגְבוּרָה:

וְהַשְׁתִּיָּה כְּדַת אֵין אָנֶס

וְהַשְׁתִּיָּה כְּדַת אֵין אָנֶס (אֶסְתֵּר א' ח'), וְהַשְׁתִּיָּה כְּדַת דְּגָמָה לְקִדְשָׁהּ, כְּקוֹף בְּפָנֵי אָדָם, וְזֶהוּ כְּדַת, ד"ת הוּא ב' פְּעָמִים ע"ב ק"ל, שֶׁהֵם ח"ג, ה' הַיּוֹי"ת לְכָל א', הָרִי שְׁנֵי פְעָמִים ק"ל. וַיֵּשׁ בָּהּ ע"ב בְּחֹסֶד כְּנוֹדַע, וַיֵּין בְּגְבוּרָה, שָׁגַם הוּא ע"ב, וְנִרְמָז בְּגְבוּרָה שָׁגַם הוּא ע"ב, בְּסוּד בִּינֵן שָׁגוּ, שֶׁנִּהְיָנוּ מִסְּעוּדָתוֹ, כְּעֵין דּוֹר הַמְּדַבֵּר שֶׁאֵכְלוּ וְשָׁתוּ לְפָנֵי הָעֵגֶל. אֵין אָנֶס, גִּימְטְרִיא אִי"ק, דְּהֵינּוּ אַל"ף, שֶׁמִּמֶּנּוּ מִתְּקוּ הַגְּבוּרֹת:

וְשָׁתִי בְּקִלְפָּה לְעֻמַּת רַחֵל, וְזֶרֶשׁ לְעֻמַּת לָאָה

גַּם וְשָׁתִי בְּקִלְפָּה לְעֻמַּת רַחֵל, וְזֶרֶשׁ לְעֻמַּת לָאָה, לְכֵן הָמָן אֶתְרַבְּרַב בְּכָבוֹד עָשָׂרוֹ וְרַב בְּנִי, שֶׁהָיָה עֲשִׂירֵי לְאַגָּג, לְכֵן רָצָה לִיתֵן עֲשָׂרַת אֲלָפִים כֶּכֶר כֶּסֶף, לְהַמְשִׁיךְ אֵלָיו כָּל עֲשָׂרָה, וְשִׁיְהִיו גְּבוּרֹת. כֶּכֶר כֶּסֶף, גִּימְטְרִיא אַרְבַּע מֵאוֹת, בְּסוּד אַרְבַּע מֵאוֹת אִישׁ שָׁל עָשׂוּ, וּכְנֻדוֹ בְּצִקְלָג נִמְלָטוּ אַרְבַּע מֵאוֹת. וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הָשִׁיב, הַכֶּסֶף נִתּוֹן לָהּ, שֶׁעֲשָׂרַת אֲלָפִים וְעֲשָׂרַת בְּנָיו אֲלוּפֵי עָשׂוּ, יִהְיוּ עַל עֵץ גְּבוּהָ חֲמִשִּׁים, כְּמִנִּין ל"ך. וְתַפְסוּ עֲשָׂרָה, כּוּלָם בְּסוּד אֲלָפִין לְיִשְׂרָאֵל, לְהַמְתִּיק הַגְּבוּרֹת כּוּלָם:

מִצְוָה לְשִׁתּוֹת יוֹן בְּפִוּרִים, כִּי רַבּוּי הַחֲסָדִים דְּאַבָּא, מִמַּתִּיק הַיּוֹן

וְהִנֵּה הָמָן מוֹשֵׁךְ כַּחוֹ מִמִּין דְּמִנְצָפ"ך, שֶׁהֵם ב' גְּבוּרֹת עֲלִיּוֹנִים דְּיִסוּד אַבָּא מִצַּד אַחֲוִירִים, כִּי מִהֲפָנִים הָיָה מֶשֶׁה מוֹשֵׁךְ הָמָן לְיִשְׂרָאֵל. וּמִרְדְּכִי הָיָה מְשׁוּרֵשׁ מֶשֶׁה, וְלִשְׁלַח יָד בְּמִרְדְּכִי לְבָדּוֹ לֹא הָיָה יָכוֹל, לְכֵן בִּקֵּשׁ לְדוֹן אַחֵר הָרַב, וּכְתִיב בִּיהּ כִּי נָפַל תְּפוּל לְפָנָיו (אֶסְתֵּר ו' יג), כְּנֻגַּד הַכָּלֵל וְהַפְּרֵט, וּבָא הֵנִס עַל יְדֵי אֶסְתֵּר, שֶׁהִיא מִיִּסוּד תְּבוּנָה, וְלָכֵן מִצְוָה לְשִׁתּוֹת יוֹן בְּפִוּרִים, כִּי רַבּוּי הַחֲסָדִים דְּאַבָּא, מִמַּתִּיק הַיּוֹן. וּמֵה שִׁיכּוֹן בְּשִׁתּוֹתוֹ, לְהַמְשִׁיךְ הַיּוֹן מִשְׁבַּעַת יוּדִי"ן דַּע"ב ס"ג, יִשְׂרָאֵל סָבָא וְתְּבוּנָה, לֹא יִשְׁתַּכַּר אֲלָא יִתְבַּסֵּם עַד דְּלֹא יָדַע, כִּי בְּמָקוֹם יוֹן הַמְּשֻׁמֵּר בַּעֲנָבִיו, לֹא יִרְעוּ וְלֹא

יִשְׁחִיתוּ בְּכָל הָרָקָדְשִׁי (ישעיה י"ט), וְלִכְן כִּי שְׁחִטִּיה רַבָּה לְר' זִירָא, בְּעֵי רַחֲמֵי וְאַתְסִי, נָמִי חֲרִיף שְׁקִיא, לְבָטֵל דִּינָא שֶׁל גִּיהֶנֶם:

אֵל גִּנַּת אֶגְזוּ יִרְדְּתִי

דְּרֹשׁ לְמוֹרְנוּ הָרַב רַבִּי חַיִּים וִיטָאֵל זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָּה, וְגַם הוּא מְדַבֵּר בְּעֵינֵי פְגִימַת הַלְכָּנָה. דַּע, כִּי שֵׁם הַוִּי"ה, ב' אוֹתִיּוֹת רִאשׁוֹנוֹת, הֵם אָבָא וְאִימָא. ו', זַעִיר אֲנִפִּין. ה', נֹקְבָא. וְהַד' אוֹתִיּוֹת עֲצָמָן, הֵם נֶגֶד ד' עוֹלָמוֹת – אֲצִילוֹת, בְּרִיאָה, יְצִירָה, עֲשִׂיָּה. וּכְנֻדוֹ יֵשׁ ד' קְלִיפּוֹת, כִּי גַם זֶה לְעֻמַּת זֶה וְכו'. וְעַל זֶה נֶאֱמַר, אֵל גִּנַּת אֶגְזוּ יִרְדְּתִי (שִׁיר הַשִּׁירִים ו' יא), כִּי בְּאֶגְזוֹ יֵשׁ תַּחֲלָה קְלִיפָה עֲבָה וּמְרָה כְּלַעֲנָה, וְאַחֲרֶיהָ קְלִיפָה שְׁנִית קָשָׁה מְאֹד, וְאַחֲרֵי כֵן בְּפָנִים יֵשׁ קְלִיפָה אַחֲרָת, שְׁמִפְסִיק הַמֶּאֱכָל. רְצָה לוֹמַר – שֶׁהָרִי אֶגְזוּ מִתַּחֲלָק לְאַרְבַּעַת חֻלְקִים, נֶגֶד אַרְבַּע אוֹתִיּוֹת הַשֵּׁם, וְקִלְפָה זֹו הַשְּׁלִישִׁית, מִפְּסֻקַּת בֵּין אֵלֹו הָאַרְבַּעַת חֻלְקִים שֶׁל אֶגְזוּ, וְלֹא שְׁמִסְתַּלְקַת אוֹתָהּ מִכָּל וְכָל, אֲלֹא שְׁנִכְנֶסֶת בִּינִיהֶן, וְקִלְפָה זֹו נֶגֶד עֲמָלָק, וְעַל זֶה אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָּה, אֵין הַשֵּׁם שְׁלֵם עַד שִׁיִּכְרַת זִרְעוֹ שֶׁל עֲמָלָק. וּמִלְבָּד אֵלֹו הַשְּׁלִישִׁית, יֵשׁ עַל הָאֲכָל עֲצָמָה קְלִיפָה דְּקָה, וּכְשֶׁאוֹכֵל הָאֶגְזוּ מְתִיבֵשׁ, גַּם קְלִיפָה זֹו נֶאֱכֶלֶת, מֵה שְׁאֵין כֵּן בְּתַחֲלָה, שְׁאֵז עִם הַיּוֹתֵה דְּקָה, הִיא מְרָה. וְעַל זֶה נֶאֱמַר (יחזקאל א' ד') וּמִתּוֹכָם כְּעֵין חֲשֵׁמ"ל וְכו', וְחֲשֵׁמֶל גִּימָטְרִיא מְלַבֵּן"ש, וְעוֹד אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָּה פְּעָמִים חֲשׁוֹת פְּעָמִים מְמַלְלוֹת, שֶׁלְּפַעְמִים קְלִיפָה זֹו נֶאֱכֶלֶת, וּפְעָמִים אֵינָה נֶאֱכֶלֶת. וְכֵן הָאָדָם, אִם יִרְצֶה בְּקַל יִתְקַן וּמִמֶּתָק הַקְלִיפָה מֵה שְׁאֵין כֵּן בְּאַחֲרוֹת:

וּכְנֻד אֵלֹו הָאַרְבַּעַת הֵם אַרְבַּעַת אָבוֹת נְזִיקִין, וְכו'

וּכְנֻד אֵלֹו הָאַרְבַּעַת, הֵם אַרְבַּעַת אָבוֹת נְזִיקִין, וְאַרְבַּע יְדִיעוֹת הַטְּמֵאָה, וְאַרְבַּע מְרֹאוֹת נִגְעִים, שְׁנַיִם שֶׁהֵן אַרְבַּע, כְּנֻד אָדָם וִישְׁמַעְאֵל, ע"ז אָפָה כְּפִי אֵל כְּפִי כִידוּעַ, וְזֶה שְׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָּה תְּרִי מְלָכִי תְּרִי פְּלָכִי, שֶׁהֵם אַרְבַּעַת מְלָכִים, שֶׁהֵם שְׁנֵי מְלָכִי הַשְּׁרָשִׁית, אָדָם וִישְׁמַעְאֵל, כָּל אֶחָד כָּלוּל מִשְׁנֵיהֶן כְּנֻזְכָּר. וְלִטְעַם הַנִּזְכָּר לְעִיל, צִוָּה הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עַל עֲמָלָק זְכוֹר וְכו' (דברים כ"ז). וְהִנֵּה לְשֹׂאוֹל הַמֶּלֶךְ, צִוָּה הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ לְהַכְרִית זִרְעוֹ שֶׁל עֲמָלָק, וְהוּא הֵבִיא עִמּוֹ מֶלֶךְ אֶגְגַּי חִי. וּכְשֶׁבָּא שְׁמוּאֵל, אָמַר לְאֶגְגַּי כְּאֲשֶׁר שִׁכְלָה נָשִׁים חֲרֻבָּה, כִּי אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָּה כִּי בְּלִילָה הֵהוּא הֵבִיאוּ לוֹ שְׂפָחָה אַחַת בְּבֵית הָאֲסוּרִים וְנִתְעַבְּרָה הַיִּמְנוֹ, וַיֵּצֵא מִמֶּנּוּ הַמֶּן, וְלִכְן עִם הַיּוֹתוֹ הוֹרֵג אֶגְגַּי, אָמַר כְּאֲשֶׁר שִׁכְלָה וְכו',

לד — זוהר לפוריים השלים א שער ראש חדש חנוכה ופורים — 66

כן תשכל לשון עתיד, על זרעו הנשאר ממנו, ואמר מנשים, על ידי נשים, שעל ידי אסתר נעשה הנס:

ארוממך ה' בי דליתני

ותדע, כי תחלה אחיזת האויבים, הוא בשער המדרגה תחתונה, שער העשירי, כי משם נכנסין למלך. והנה המלכות, היא מדרגה אחרונה מעשרה, והיא ה' שבשם, ונקרא דל"ת לכמה טעמים כנודע. ועל זה אמר דוד, ארוממך ה' כי דליתני (תהלים ל' ב'), ונודע שהוא מן הנוקבא, הוא דלת ושער. גם שם אדני בנוקבא, במלוי גימטריא תרע"א, שהיא דלת, לכן אמר דוד, שעם היותו מהדלת, אשר שם מבקשים אויביו לבוא לאחז, עם כל זה לא שמחת אויבי לי. לכן מדה כנגד מדה, גם אני ארוממך, וזהו ארוממך כי דליתני, רצה לומר כי עם היות שאני מדלת, לא שמחת וכו'. כי שתי אותיות י"ה לא מתפרשין, אבל ו"ה כפי מעשה בני אדם, ולפעמים מתפרשין. והנה כשגורם העון, מתפרש ה' מן ו', על זה נאמר נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל (עמוס ה' ב'), רצה לומר לקום מאליה, אבל תקום על ידי אחר, על ידי ו', רצה לומר על ידי שיוירד למטה, ומעלה אותה:

שבע יפול צדיק וקם

עליו נאמר, שבע יפול צדיק וקם (משלי כד טז), פירוש - כי הצדיק שהוא היסוד, הוא ו', הוא מלכות השבע, אם כן פירוש שבע יפול צדיק וקם, רצה לומר צדיק שהוא יסוד, נופל במלכות שהוא שבע, אין צריך אחר להקימו, אף הוא קם מעצמו:

ואמר על אסתר ותלבש אסתר מלכות, רצה לומר שנתלבש אסתר במלכות בית דוד

והמן הרשע, בעון שלא הרג שאול את האגג, היה קם חס ושלום לכלות שונאיהן של ישראל, בימי מרדכי ואסתר שהוא מזרעו, לכן היה מרדכי משתדל בענין, ואמר על אסתר ותלבש אסתר מלכות (אסתר ה' א'), רצה לומר שנתלבש אסתר במלכות בית דוד. ובזה נצולו ישראל, שקדם דוד והתפלל על זה, וזהו למען יזמרך כבוד ביום, ולא ידם בלילה, על דרך אלהי אקרא יומם, ולכן ה' אלהי לעולם אודך:

— זִוְרָר לְפִוְרִיִּם הַשְּׁלֵמִים — שְׁעַר רֹאשׁ חֹדֶשׁ חֲנֻכָּה וּפְּוִרִים — לֵה

סֹד אֲרוֹמָמָה

וְנִלְעַ"ד, שְׁזֵהוּ אֲרוֹמָמָה, רָצָה לִוְמַר לְרוֹמָם וּלְהַעֲלוֹת ה' לו', וְאֵז לֹא יִכְלֹה
הָאוֹיְבִים לְאַחֲזוֹ, כִּי יִוְרַד יְסוֹד דְּכוּרָא וּמַעְלָה אוֹתָהּ, בְּאִפְן
שְׁבִהַתְחַבְרוּת ה' עִם ו', אֵין הַקְלִיפּוֹת יְכוּלִין לְהִתְאַחֲזוֹ בָּהֶם כָּלֵל:

הַמְגִלָּה נִקְרֵאת בְּיוֹם וּבִלְיָיָהּ

לְכֵן הַמְגִלָּה נִקְרָא סֵפֶר וּמְגִלָּה, סֵפֶר נִגְדָה ו', וּמְגִלָּה נִגְדָה ה'. חֶסֶד וְדִין, יוֹמָם
וְלַיְלָה, לְכֵן נִקְרֵאת בְּיוֹם וּבִלְיָיָהּ. וְכֵה תַעֲלֶה הַמְלָכוּת הַנִּזְכָּרָה לְעֵיל,
לְנִצָּח הוֹד יְסוֹד כְּנוֹדַע, שְׁאֵז אֵין הַחִיצוֹנִים יְכוּלִין לְהִתְאַחֲזוֹ:

יְהוּדִית וְאַסְתֵּר, חֲנֻכָּה וּפְּוִרִים, נִצַּח הוֹד

וְדַע, כִּי אוֹתִיּוֹת א"ב, הֵם אוֹתִיּוֹת הַזֵּכֶר, וְאַחֵר כָּךְ כַּל"ם, אוֹתִיּוֹת מֶלֶךְ,
זֶה מֵה שְׁמוֹ וּמֵה שֵׁם בְּנוֹ, פִּירוּשׁ – כִּי שְׁנֵי פַעְמִים מ"ה, גִּימְטְרִיא
מֶלֶךְ. וְאוֹתִיּוֹת נ"ס הֵם נוֹקְבָא, נִגְדָה יְהוּדִית וְאַסְתֵּר, חֲנֻכָּה וּפְּוִרִים, נִצַּח הוֹד.
וּכְנֻגְדָן שְׁתֵּי רְצוּעוֹת דְּתַפִּילִין, אַחַת אֲרוּכָה הַשְּׂמָאֲלִית שְׁכַנְגָד הוֹד, הִיא
נוֹפֶלֶת, לְכֵן נֶאֱמַר סוּמָךְ ה' לְכָל הַנוֹפְלִים (תְּהִלִּים קמ"ד), שֶׁהֵם נִצַּח הוֹד,
שֶׁהֵם נ"ס, הֵם סוּמְכִין אֶת הַנוֹפְלִים. וְיָדוּעַ כִּי שְׁלֹשָׁה אַחֲרוֹנוֹת שְׁבַע־מִידָת
תַּפְּלָה, הֵם נִצַּח הוֹד יְסוֹד, לְכֵן בְּחֻנוּכָה וּפְּוִרִים, אָנוּ אוֹמְרִים עַל הַנְּסִים
בְּהוֹדָאָה, שֶׁהוּא כְּנֻגָד הַהוֹד, לְכֵן אָמְרוּ בְּלִשׁוֹן נֶס, לְכֵן הָמָן הִרְשַׁע עָשָׂה
עֵץ גְּבוּהָ נ' אָמָה, בַּעֲצַת זֶרֶשׁ אִשְׁתּוֹ, כִּי זֶה לַעֲמַת זֶה וְכוּ'. וְנִהְרְגָה וְשְׁתִּי
תַּחֲלָה, כְּדִי שְׁתָּרֵם הַמְּלָכוּת לְאַסְתֵּר:

וְנוֹחַ בְּחֻמְשָׁה עֶשְׂרֵי בּו

וְהִנֵּה מֵאַבְרָהָם עַד שְׁלֹמֹה, הָיוּ ט"ו מְלָכִים, וְהָיָה הַלְבָנָה בְּמִלּוּאָה,
וּמֶלֶךְ שְׁלֹמֹה בְּכַפָּה, וְדוֹד הַמֶּלֶךְ הָיָה הִי"ד, וְדוֹד גִּימְטְרִיא י"ד,
וְשִׁפְף דָּמִים בִּידּוֹ, וְעַל זֶה נֶאֱמַר בִּי"ד הִרְגוּ בְּשׁוֹנְאִיָּהֶן, וּבִט"ו נָחוּ כּוֹלָם,
שֶׁהוּא שְׁלֹמֹה:

וְהַשְּׂמֵשׁ יֵצֵא לְמִזְרַח דְּכוּרָא, וְהַלְבָנָה מִמַּעַרְב

וְהַשְּׂמֵשׁ יֵצֵא לְמִזְרַח דְּכוּרָא, וְהַלְבָנָה מִמַּעַרְב, וְהַשְּׂמֵשׁ אֵינָה מְשַׁנָּה
הַלּוּכָה, וְהַלְבָנָה מְשַׁנָּה, כִּי הִיא מִתְחַדָּשֶׁת, הֵינּוּ חֹדֶשׁ, וּבִתְחֻלָּה
נִרְאִית בְּמַעַרְב, וְאַחֵר כָּךְ מִתְקַרְבֶּת לְמִזְרַח מַעֲט מַעֲט עַד ט"ו יָמִים. וְעַל
זֶה נֶאֱמַר, יֵשׁ דֶּרֶךְ יִשְׂרָאֵל לְפָנַי אִישׁ וְאַחֲרֵיתָהּ דְּרָכֵי מוֹת (מְשִׁלִּי יד יב), דְּהֵינּוּ
הַשְּׂמֵשׁ שֶׁהוּא הָאִישׁ, הַהוּלֵךְ תָּמִיד בְּדֶרֶךְ יִשְׂרָאֵל, כִּי לְעוֹלָם יוֹצֵא מִמִּזְרַח,

לו — זֹהָר לְפִיּוּרֵי הַשָּׁלֹם אַ שַׁעַר רֹאשׁ חֹדֶשׁ הַנֶּהְפֵּךְ וּפְּיּוּרִים — 66

וּלְעוֹלָם הוּא מֵאִיר בְּאֶפֶן אֶחָד. וְאַחֲרִיתָהּ שֶׁהִיא הַלְבָּנָה הַהוֹלֶכֶת לְאַחֹר
שֶׁהִיא מְשַׁנָּה הַלּוֹכָה, וְהֵם דְּרָכֵי מְלָשׁוֹן רַבִּים, וְהֵם דְּרָכֵי מוֹת, שְׁאַחַר כֵּךְ
נִשְׁאַרְת בְּלִי אֹר, וְזֶהוּ וַיֵּלֶךְ לְאַחֹר וְלֹא לְפָנִים, וְזֶהוּ אַחֲזֹר וְקָדַם צִרְתָּנִי
(תהילים קלט ה') :

הַלְבָּנָה מְקַבֶּלֶת אוֹרָה מִהַשֶּׁמֶשׁ שְׁמֵאִיר בָּהּ

וְהִנֵּה כָּבֵד יָדַעְתָּ, כִּי הַלְבָּנָה מְקַבֶּלֶת אוֹרָה מִהַשֶּׁמֶשׁ שְׁמֵאִיר בָּהּ, וְכִפִּי מִה
שֶׁתִּתְקַרֵּב לַמַּעֲרָב, מִתְחַשֵּׁף אוֹרָה. וְכִשְׁהִיא מִמָּשׁ בְּתַחֲלִיל הַלֵּילָה
בַּמַּעֲרָב, מְקוֹם בִּיאַת הַשֶּׁמֶשׁ, מִתְחַשֵּׁף לְגַמְרִי, כִּי הַשֶּׁמֶשׁ בִּגְלָגֶל הָרְבִיעִי,
וְהִיא בִּגְלָגֶל הָרִאשׁוֹן. וּבִהְיוֹתָהּ מִמָּשׁ נִגְדַּד הַשֶּׁמֶשׁ, כָּל הָאֹר בְּאַחֲזֹרִים, וְאֵין
בָּהּ שׁוֹם אֹר בְּפָנִים כָּלֵל, כִּי מֵאַחֲזֹרִים הִיא מְאִירָה לָנוּ, לְכֵן אֲזַיּוֹנִקִּים
הַחֲצוֹנִים, וְזֶהוּ נִזְוָרוֹ אַחֲזֹר (ישעיה א' ד'), וְיוֹנִקִּים הַחֲצוֹנִים מֵהָאַחֲזֹרִים, כִּי
מִהַפָּנִים אֵין יְכוּלִין כְּנוֹדָע :

מִתְחַלֶּת הָאֹר לְהֵאִיר בְּפָנֶיהָ

וְהִנֵּה כִשְׁמִתְחַלֶּת הַלְבָּנָה לְהַפְרֵד מֵעֵט מֵעֵט מִמַּעֲרָב, אֲזַי מִתְחַלֶּת הָאֹר
לְהֵאִיר בְּפָנֶיהָ, עַד בִּט"ו יָמִים, יוֹצֵאת מִמְזֹרַח אֲזַי הַשֶּׁמֶשׁ אֶל עֵבֶר
פָּנֶיהָ מִכָּל וְכָל, וְאֵין לָהּ אֹר בְּאַחֲזֹרִים כָּלֵל :

הַלְבָּנָה נִקְרֵאת סֶהַר, וְנִקְרֵאת יָרֵחַ, וְנִקְרֵאת לְבָנָה

וְיָדַע, כִּי הַלְבָּנָה נִקְרֵאת סֶהַר, וְנִקְרֵאת יָרֵחַ, וְנִקְרֵאת לְבָנָה, וְגַם הַשֶּׁמֶשׁ יֵשׁ
לָהּ שְׁלֹשׁ שְׁמוֹת כְּנִגְדָּדִם, שֶׁהוּא - חֶרֶס, חֲמָה, שֶׁמֶשׁ. וְהַלְבָּנָה בְּתַחֲלִיל
חֲדוּשָׁהּ, נִקְרֵאת סֶהַר, כִּי אֵין לָהּ אֹר בְּפָנִים, אֲלֹא מֵעֵט מִזְעִיר, כִּי הַלְבָּנָה
נוֹקְבָא מִכ' עֲלִיּוֹנָה, וְיָדוּעַ כִּי עִם הַיּוֹת ה' נּוֹקְבָא, אֵינָה דִּין גָּמוּר כְּנִזְכָּר,
וְהוּא שֵׁם אֱלֹהִים, רָצָה לִזְמֹר הַפָּנִים שְׁלוֹ. וּבִהְיוֹת הַשֶּׁמֶשׁ כָּלוּל מִשֵּׁם י"ה
חֲכָמָה וּבִינָה, נֶאֱמַר כִּי שֶׁמֶשׁ וּמִגֵּן ה' אֱלֹהִים (תהילים פד יב) רָצָה לִזְמֹר - נִקְרָא
בְּשֵׁם הַיּוֹ"ה מֵאֲבָא, וְאֱלֹהִים מֵאֲמָא, וְה' אַחֲרוֹנָה הוּא שֵׁם אֲדֹנָי. וּבְתַחֲלִיל
חֲדוּשָׁהּ יוֹנֶקֶת מֵאַחֲזֹרִים דְּאֱלֹהִים, גִּימְטְרִיא ר', וְס"ה אֲדֹנָי, גִּימְטְרִיא סֶהַר.
וְכִשְׁאֵין בְּפָנֶיהָ אֹר כָּלֵל, הִיא סֶהַר, כִּי לָזֶה יוֹסֵף הַצַּדִּיק שֶׁהִיָּה רָאוּי לְהוֹלִיד
י"ב שָׁבָטִים מִבְּחִינַת מַלְכוּת, וּבַעֲבוּר שְׁהוּצִיא י' טַפִּין מִי צִפְרָנִי יָדָיו,
שֶׁנֶּאֱמַר וַיִּפְזוּ זְרוּעֵי יָדָיו (בראשית מט כד), נֶאֱסַר בְּבֵית הַסֶּהַר י' שָׁנִים, וְלֹא
הוֹלִיד אֲלֹא ב', מִנִּשְׁה וְאַפְרִים. וְאַפִּילוּ אֵלּוּ, לְפִי שְׁאֲמַר לְשׁוֹר הַמִּשְׁקִים כִּי
אִם זְכַרְתָּנִי (בראשית מ' יד), נִתְעַכֵּב עוֹד ב' שָׁנִים בְּבֵית הַסֶּהַר. וְזֶהוּ מִנִּשְׁה,
לְשׁוֹן שְׂכָחָה :

— זִכְרוֹן לְפִנְיֵי הַשָּׁמַיִם — שְׁעַר רֹאשׁ חֹדֶשׁ חֲנֻכָּה וּפְּנֵי — לו

וּבְכָל לַיְלָה וּלְיָמֵי הַיּוֹם וּמִתְרַבֵּה הָאֹר שְׁבַעֲנִיָּה, עַד ט"ו יוֹם
בְּאַפֵּן כְּשֶׁהָיָה חֲשׂוֹכָה מְכַל וְכָל הָיָה סֹהַר, וְכִשְׁהָיָה מִתְחַלֵּת לְהָאִיר נִקְרָאת
סֹהַר כְּנֻזָּכָר לְעֵיל, וּבְכָל לַיְלָה וּלְיָמֵי הַיּוֹם וּמִתְרַבֵּה הָאֹר שְׁבַעֲנִיָּה,
עַד ט"ו יוֹם, שֶׁהוּא מְלָאָה, וְהֵם בְּאַחֲרֵי דְאֵלֵהֶם ט"ו אוֹתִיּוֹת, נֶגֶד ט"ו
יוֹם. גַּם אוֹתִיּוֹת אֱלֹהִים מְלָא י"ה, שֶׁהָיָה מְלָאָה מִן י"ה, שֶׁהוּא גִימְטְרִיָּא
ט"ו. וּמִט"ו וְאֵילָף, הִיא חֲזוֹת לְחֲשׂוֹף. וְזֶה סוּד שְׁנַאֲמַר עַל יִצְחָק וְתַכְהֵן
עֵינָיו מֵרְאוֹת (בְּרַאשִׁית כז א') :

שְׁלֹשָׁה קִנּוּיִם

כִּי אֲבָרְהָם חֲסֵד עֲלָאָה, כִּי יֵשׁ חֲסֵד עֲלִיוֹן, וְחֲסֵד עוֹלָם, וְחֲסֵדֵי דָוִד. חֲסֵד
עֲלִיוֹן, בְּחֻמָּה. וְחֲסֵד עוֹלָם, בְּחֻסָּד, כִּי הִנּוּקְבָא נִקְרָא עוֹלָם כְּנוֹדָע.
וְחֲסֵדֵי דָוִד, בְּנֻצָּח הוֹד, וְהֵם תְּרֵי פִלְגֵי גּוֹפָא, נִקְרָא חֲסֵדֵי לְשׁוֹן רַבִּים. וְכַנְגָּדָן
– כֶּהֱן גְּדוֹל, בְּחֻמָּה. סֶגֶן, בְּחֻסָּד. כֶּהֱן הַדְּיוֹט, בְּנֻצָּח. וְאֲבָרְהָם לִקַּח הַכְּהוֹנָה
מִמֶּלֶכִּי צֶדֶק, שֶׁהָיָה כֶּהֱן לְאֵל עֲלִיוֹן, וְהוּא שֵׁם בֶּן נֹחַ. כִּי ג' בְּנֵי נֹחַ, הֵם ג'
קוֹיִן, שֶׁהֵם חֲסֵד גְּבוּרָה תְּפָאֶרֶת, חֲסֵד שֵׁם, גְּבוּרָה חֵם, תְּפָאֶרֶת יִפְתָּ. וְכֵן
בְּצַד שְׂמָאל, לְוִיִּם הַמְּשׁוֹרְרִים בְּבִינָה, שֶׁהוּא אוֹמֵר שִׁירָה בְּפֶה, שֶׁהֵם ג'ר',
וּמִנְגָּן בִּיד גְּבוּרָה, וְכִנּוֹר בְּהוֹד. (סְפָרִים אַחֲרִים : וְשׁוֹעַר בְּרַגְלִים בְּהוֹד) :

קְרִיעַת יָם סוּף

וְהִנֵּה מֵאֲבָרְהָם יֵצֵא יִשְׁמַעְאֵל, וּמִיִּצְחָק יֵצֵא עֶשָׂו, שֶׁהֵם בְּקְלִיפּוֹת דִּין
וְרַחֲמִים, כִּי זֶה לְעֻמַּת זֶה וְכו', וְהֵם לְבָנָה וְחֻמָּה שְׁבַקְלִיפּוֹת, מְלִשׁוֹן
אֵף וְחֻמָּה. וּבְקְרִיעַת יָם סוּף כְּתִיב, וְהַיָּם לָהֶם חוֹמָה (שְׁמוֹת יד כב), וְאָמְרוּ
רְבוּתֵינוּ זְכוּרֵנָם לְבָרְכָה מֶה אֵלּוּ עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה וְכו'. וּבְחֻמָּה הָיָה רוּצָה
קְלִיפּוֹת מְצָרִים לְשִׁלוּט עַל יִשְׂרָאֵל, כִּי מְצָרִים בְּנֵי חֵם מְצַד הַגְּבוּרָה, וְלִכְן
הֵבֵן הָאֶחָד בְּנֵי כּוֹשֵׁי שְׁחֹר, וְהַשְּׁנֵי מְצָרִים הֵם מְעַט יוֹתֵר לְבָנִים, וְהוּא מְצַד
דִּין שְׁבַקְלִיפּוֹת חֻמָּה. וְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עוֹשֶׂה מֵהַיָּם חוֹמָה בְּמָקוֹם חֻמָּה,
וְחָמַל עַל יִשְׂרָאֵל :

אֵין מְבָרְכִין עַל הַלְּבָנָה עַד שֶׁתִּתְּמַלֵּא פְּגִימָתָהּ

וּנְחֻזָּר לְעֵנִין, כִּי בִיִּצְחָק כְּתִיב וְתַכְהֵן עֵינָיו מֵרְאוֹת (בְּרַאשִׁית כז א'), כִּי אַחֵר
הַזְקָנָה, כְּדֶרֶךְ שֶׁהַלְּבָנָה אַחֵר ט"ו יָמִים אַחֲרוֹנִים, וְאָמְרוּ רְבוּתֵינוּ
זְכוּרֵנָם לְבָרְכָה אֵין מְבָרְכִין עַל הַלְּבָנָה עַד שֶׁתִּתְּמַלֵּא פְּגִימָתָהּ. וְהַעֲנִין, כִּי
בְּבְרִיָּאת הָעוֹלָם נִבְרָאִים הַשְּׁנֵי מְאוֹרוֹת שְׁוִין, וְקִטְרָגָה הַלְּבָנָה וְכו',
וּלְפִיִּסָּה אָמַר הַצְּדִיקִים יִקְרָאוּ עַל שְׁמֵךְ. וְהַעֲנִין, שֵׁשׁ שְׁלֹשׁ רֵאשׁוֹנוֹת וְשֵׁשׁ

קִצּוֹת וְנוֹקְבָא מִתַּחַת הַיִּסּוֹד, וּבִכְרִיאוֹת הָעוֹלָם הָיוּ שְׁנֵיהֶם שׁוּין, דְּהֵינּוּ בְּשֵׁשׁ קִצּוֹת, כְּבָנִים שֶׁהֵם בֵּין דְּרוּעֵי אִמָּא, וְקִטְרָגָה שֶׁהִיְתָה רוּצָה לַעֲלוֹת בְּשֵׁלֶשׁ רֵאשׁוֹנוֹת, וְנִתְמַעֲטָה מִדָּה כְּנֶגֶד מִדָּה וַיְרִידָה לְמַטָּה, דְּהֵינּוּ לְכִי וּמַעֲטִי אֶת עֲצֻמְךָ, כִּי כָּל הָרוּצָה לְהִתְלַבֵּשׁ בְּגָאוֹה נּוֹפֵל, וְאִם יִתְקַן עֲצֻמוֹ כְּרִאוֹי, יַעֲלֶה. וְכֵן אָמַר הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ לְלִבְנָה שֶׁהֲצַדִּיקִים יִקְרְאוּ עַל שְׁמֶךָ וְכוּ', רָצָה לֹאמַר שֶׁתַּעֲלֶה לְשֵׁלֶשׁ רֵאשׁוֹנוֹת, לְאוֹתוֹ מְקוֹם שֶׁהִיָּה רְצוֹנָה בְּתַחֲלָה, וְאִזּוֹ יִקְרְאוּ עַל שֵׁם שֶׁל עֲכָשׁוּ, שֶׁהִיא נִקְרֵאת מְאוֹר הַקֶּטָן. וְזֶה סוּד צַדִּיקִים יוֹשְׁבִים וְעִטְרוֹתֵיהֶם בְּרִאשֵׁיהֶם, שֶׁהִיא מִתַּעֲלֶה יוֹתֵר מִהַשְּׁמַשׁ. וְזֶהוּ שֶׁנֶּאֱמַר וְהָיָה אוֹר הַלְּבָנָה כְּאוֹר הַחֲמָה וְכוּ' (ישעיה ל' כו), רָצָה לֹאמַר שֶׁאוֹר הַלְּבָנָה שֶׁיְהִיָּה שְׁבַעֲתִים מִמָּה שֶׁהוּא עֵתָה, וְאוֹר הַלְּבָנָה יְהִיָּה כְּאוֹר הַחֲמָה, וְהָיוּ שׁוּין בְּחִדּוּשָׁה, וְזֶה לִימּוֹת הַמְּשִׁיחַ, וְאִזּוֹ שְׁנֵיהֶם שׁוּין כְּמִקְדָּם קִטְרוּגָה. אֵךְ מָה שֶׁכְּתִבְנוּ, הוּא לְעֵתִיד לְבָא, הוּא צַדִּיקִים יוֹשְׁבִים, וְתִהְיֶה הִיא עֲטָרָה עַל רֹאשָׁם:

בְּתַחֲלֵית חִדּוּשָׁה נִקְרֵא סֵהַר

וְנִחְזוֹר לְעֵנִין, כִּי בְּתַחֲלֵית חִדּוּשָׁה נִקְרֵא סֵהַר, וְהִיא אוֹת ה'. וְדַע, כִּי הָעוֹלָם מִצֵּד צִפּוֹן פְּרוּץ בְּלִי מְחִיצָה, וְאִין שֵׁם יֵשׁוּב, כִּי אוֹת ה' יֵשׁ לָהּ שֵׁלֶשׁ מְחִיצוֹת לְבַד, וּמִקּוֹמָה הַפְּרוּץ כְּנֶגֶד צִפּוֹן, בְּהִיוֹתָהּ הֵה' בְּאוֹרָה, גַּם שֵׁם יֵשׁ לָהּ הָאֲרָה, מֵאלוֹ הַשֵּׁלֶשׁ מְחִיצוֹת, וְאִם לֹא עַל זֶה נֶאֱמַר מִצִּפּוֹן תִּפְתַּח הָרָעָה (ירמיה א' יד). אִמָּנָם מְחִיצָה ג' פְּתוּחָה, וְיֵשׁ בָּהּ חִלּוּן לְצַד מְזִרְחָה, וּמִשָּׁם מְאִיר הַשְּׁמַשׁ, זֶהוּ וּפּוֹתַח חִלּוּנֵי רִקִּיעַ:

סוּד אוֹת ה' וְאוֹת ב'

וְעַל זֶה נֶאֱמַר הַכְּתוּב, בְּרִאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים (בראשית א' א'), כִּי בִב' נִבְרָא הָעוֹלָם, כִּי גַם הִב' יֵשׁ לָהּ שֵׁלֶשׁ מְחִיצוֹת, אֲלֹא שְׂאִין בָּהּ חִלּוּן, כְּמוֹ אוֹתָהּ שִׁישׁ בְּרִגְלֵי שְׁלִישִׁית שֶׁל ה'. וְלִכֵּן אָמַר וְהָאֶרֶץ הִיְתָה תְּהוֹ וְכֵהוּ וְחֹשֶׁךְ (בראשית א' ב'), כִּי לֹא הָיָה מְקוֹם לְצִאֵת בָּהּ הָאוֹר, וְלִכֵּן כְּתִיב אֱלֹה תוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאֶרֶץ בְּהִבְרָאָם (בראשית ב' ד'), בָּה' בְּרִאָם, וְאִזּוֹ הָיָה הָאוֹר בְּעוֹלָם שֶׁכְּאוֹתָהּ מְחִיצָה שֶׁל צַד מְזִרְחָה שֶׁהִיא פְּתוּחָה כְּנֶזְכֵּר לְעֵיל, מִשָּׁם יוֹצֵא הָאוֹר הַמְּאִיר לְעוֹלָם:

לְעֵתִיד לְבָא נִזְכָּה לְצַדִּיקִים יוֹשְׁבִים וְעִטְרוֹתֵיהֶם בְּרִאשֵׁיהֶן

וְלִכֵּן הַשְּׁמַשׁ נִקְרֵא חֶרֶס, אוֹתִיוֹת חֶסֶר, כְּשֶׁהִיָּה בְּמִדְרָגָה הַתַּחְתּוֹנָה, שֶׁנֶּהֱפַךְ ה' שֶׁל סֵהַר לַח' שֶׁל חֶרֶס אוֹתִיוֹת חֶסֶר, אִין לָהּ מְקוֹם לְצִאֵת בּוֹ הָאוֹר,

— זִזְרוּ לְפָנֵיהֶם הַשָּׁמַיִם — שֶׁרָאשׁ חֹדֶשׁ חֲנֻכָּה וּפְּנִיָּם — לֹט

וְעַל זֶה נֶאֱמַר הָאוֹמֵר לְחָרֹס לֹא יִזְרַח (רש"י איוב מא כב), כִּי כְּשֶׁנִּקְרָא חָרֹס לֹא יִזְרַח כָּלֵל, וְהַלְבָּנָה נִקְרָאת סֹהַר, וְכִשְׁהִיא מִתְרַחֶקֶת מִמַּעַרְב, אֲזִי תִמְלֹא אוֹר בְּפָנֶיהָ, וְכָל מֵה שֶׁהוֹלֶכֶת לְמִזְרַח מְאִירָה יוֹתֵר, עַד שֶׁבִּט"ו יוֹם בְּהִיוֹתָהּ בְּמִזְרַח הִיא מְלֵאָה מִכָּל וְכָל כְּנֻזָּכָר לְעֵיל. וּבַחֲזָרָה חוֹזֶרֶת וּמַחֲשֶׁכֶת כְּנֻזָּכָר לְעֵיל, וְעַל זֶה נֶאֱמַר אֲנִי מְלֵאָה הֶלְכָתִי וְרִיקָם הִשְׁיבֵנִי (רוח א' כא), רָצָה לוֹמַר כְּשִׁיוֹצֵאת מִמַּעַרְב, הִיָּתָה הוֹלֶכֶת וּמִתְמַלֵּאת מְאוֹר, וְרִיקָם הִשְׁיבֵנִי רָצָה לוֹמַר בַּחֲזָרָה, נִמְצְאת אַחֵר כֶּף רִיקָם מִכָּל וְכָל, אִם כֵּן לָמָּה תִקְרָאנָה לִי נַעֲמִי, וְה' הֵמֶר לִי (רוח א' כ'), וְחֲזָרְתִּי לִהְיוֹת חֹשֶׁכָה מִכָּל וְכָל. וְלַעֲתִיד לָבֹא שֶׁתַּעֲלֶה בְּמִדְרָגָה עֲלִיוֹנָה, צְדִיקִים יוֹשְׁבִים וְעִטְרוֹתֵיהֶם בְּרָאשֵׁיהֶן, אֲזִי יִהְיֶה אוֹר לְעוֹלָם, וְלֹא יִחָסֵר, וְזֶה אִי אֶפְשָׁר כִּי אִם לַעֲתִיד לָבֹא אִי"ה אָמֵן:

שֶׁר הַפְּסוּקִים

מִגֵּלַת אֶסְתֵּר: פָּרָק ב':

סוּד הַנִּקְדָּה עֲצָמָה הַפְּנִימִית

יְהִי אֱמוּנָה אֶת הַדָּפָה הַיָּא אֶסְתֵּר בַּת דָּוִד (אֶסְתֵּר ב' ו):

דַּע, כִּי אֶסְתֵּר בְּגִימָטְרִיא תִרְע"א פְּחוֹת עֲשָׂרָה, וְהוּא סוּד הַנִּקְדָּה עֲצָמָה הַפְּנִימִית הַמְּסֻתָּרָת, וְהִיא י' שֶׁל אֲדָנִי. כִּי אֲדָנִי בְּמִלּוּאוֹ עוֹלָה תִרְע"א, וְרוּת הוּא מְלּוּי אֲדָנִי, וְכֵן תוֹרָה גַּם כֵּן הוּא מְלּוּי אֲדָנִי, וְזֶה סוּד, (אֶסְתֵּר ב' טו) וּבְהִגִּיעַ תוֹר אֶסְתֵּר בַּת אַבִּיחִיל וְכו':

תְּהִלִּים פָּרָק כ"ב:

הַצִּיָּלָה מִחֶרֶב נִפְשִׁי, רִאשֵׁי תִבּוֹת הָמָן

'הַצִּיָּלָה' מִחֶרֶב נִפְשִׁי (תְּהִלִּים כב כא):

(מְזוּלָתוֹ) רִאשֵׁי תִבּוֹת הָמָן. וְכִבֵּר יִדְעָתָהּ, כִּי מְזֻמּוֹר זֶה נֶאֱמַר עַל יְדֵי אֶסְתֵּר בְּעֵינֵי צֶרֶת הָמָן הָאֲגָגִי, וְאִמְרָה הַצִּיָּלָנִי מִהָמָן, שֶׁהוּא מְזוּרַע עֲשׂוֹ הָרָשָׁע, שֶׁנִּתְבָּרַךְ בְּחֶרֶב. כְּמוֹ שֶׁאֶמַר הַפְּתוּב, וְעַל חֶרֶבךָ תִּחְיָה (בְּרֵאשִׁית כז מ). (ע"כ מְזוּלָתוֹ).

שֵׁעַר מֵאָמְרֵי רַז"ל

מִסְכַּת מַגְלָה

הַבְּרָכוֹת שֶׁקֶבֶל יַעֲקֹב אָבִינוּ

מֵאָמַר בְּגִמְרָא מִסְכַּת מַגְלָה פָּרָק א' (דף י"ז עמוד א') וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: תִּנְיָא הָיָה יַעֲקֹב אָבִינוּ בְּשַׁעַה שְׁנַתְּבָרָךְ מֵאָבִיו בֶּן ס"ג שָׁנָה. כָּבֵד נִתְבָּאֵר בְּעֵנִין שֶׁשָּׂה בְּנֵי לָאָה הַנִּזְכָּרִים וּבֵת אַחַת נִקְבָּה, אֵיךְ אִוְרוֹת הַמוֹחִין דְּזַעִיר אֲנָפִין בְּחִינַת סְתוּמָה עַד מְקוֹם הַחֲזָה שְׁלוֹ, וְהֵם שֵׁשׁ סְפִירוֹת וּשְׁלִישׁ, כָּל אַחַת כְּלוּלָה מֵעֶשֶׂר, הָרִי ס"ג. וְהֵם כְּתֹר חֲכָמָה בִּינָה דַּעַת חֲסֵד גְּבוּרָה וּשְׁלִישׁ תְּפָאֶרֶת, וְאַחֵר כֶּךָ מִשָּׁם וְאֵילָךְ מִתְגַּלִּים אִוְרוֹת הַחֲסָדִים, וְאִזּוּ יַעֲקֹב הָעוֹמֵד בְּפָנֵי זַעִיר אֲנָפִין מִן הַחֲזָה וּלְמַטָּה נַעֲשִׂים לוֹ הַמוֹחִין שְׁלוֹ, וּמִקֶּבֶל הַבְּרָכוֹת הָאֵלּוּ. אֲבָל לְהִיּוֹת שְׁעָדִין הַמוֹחִין דְּמַצֵּד אָבָא הַגְּנוּזִים תוֹךְ נִצְחַ הוּד יִסּוּד דְּאָבָא אֲשֶׁר הֵם נִמְשָׁכִים אֶל יַעֲקֹב כְּנוֹדָע עַדִּין הֵם נַעֲלָמִים תוֹךְ הַיִּסּוּד דְּאָבָא, וְכַנֵּגֵד כְּסוּי הַזֶּה הוּצָרָךְ יַעֲקֹב לְשִׁבְתָּ עוֹד נִטְמָן בְּבֵית עֵבֶר י"ד שָׁנָה שֶׁקֶבֶל הַבְּרָכוֹת כְּנִזְכָּר:

ספר לקוטי הש"ס

מסכת מגלה

חלדה הנביאה ודבורה הנביאה

אמר רב נחמן לא יאה יהרא לנשי תרתי נשי נביאותיה הוי והוי יהירין והם זיבורא וכרפשתא. פירוש הדברים, כי באצילות יש עשר ספירות, שמונה הם דבורים, ושתי נקבות בינה ומלכות, וכנגדם הם אלו שתי נביאות חלדה נגד האמא מלשון העלם והיא אשת שלום שהוא יסוד העליון, ולכן שלם בנקוד קבוץ ולא בנקוד וא"ו, כי הוא ביסוד העליון נעלם ביותר, נתיב לא ידעו עיט ולכן היא נעלמת והפסידה נביאותה על שאמרה אמרו לאיש הזה בלשון בזוי. ודבורה היא כנגד הנוקבא מלכות, ולכן אמרה שירה, כי הנוקבא משוררת תמיד, כמו שכתוב בזהר בפסוק אלהים אל דמי לך (תהילים פג ב'), ולכן דוד המלך עליו השלום הבא מצדה היה משורר תמיד:

צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם

והענין הוא כי שרשי הנשמות הם נחלקים לשנים זכרים ונקבות שהם חסדים וגבורות, ולעתיד יהיה הגבורות עקר הנהגה, ועליהם נאמר צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם וגו', וכן היה בתחלת הבריאה שלא היה פגם כלל, כי קין היה שרש הגבורות והבל שרש החסדים, וזה שנאמר קניתי איש את ה' (בראשית ד' א') שהיה משתף מזהמת הנחש ולזה ותקרא שמו קין (בראשית ד' א'), אבל הבל היה טוב, לזה נאמר ותוסף ללדת וגו' (בראשית ד' א'), וקין הוצרך תפלה. והבל לא הוצרך תפלה כי היה מתקן, וקין יצא ראשונה והוא הבכור רק שיצא מערב, ואחר כך חזר ונתקן בראובן:

קין - ראובן

וזה שנאמר ראובן (בראשית כט לב), וכי לא היו יודעים שהוא בן, אלא פרושו שהוא בן ראשון שנולד בעולם, והוא היה קין, וכוננת יעקב היה להולידו מרחל כי שם הגבורות ממותקות, ובא בלאה שהם גבורות חזקות, וזהו מה שכתוב בזהר בינה אף על גב דלאו איהי דינא אבל מסתהא מתערין דינין, והיא לאה בחינת בינה, וזהו מסתהא דינין מתערין וגו', כי הגבורות בה חזקות, ואם לא חטא

רְאוּבֵן בְּמַעֲשֵׂה בִלְהָה הָיָה זֹכֶה לְכָל הַגְדֻלוֹת, כְּמוֹ שֶׁתִּרְגְּמוּ אוֹנְקְלוֹס, וְזֶה שֶׁאָמַר הַכְּתוּב הֲלֹא אִם תִּיטִיב שְׂאֵת וְגו' וְאִם לֹא תִיטִיב לִפְתַּח חֲטָאת רוּבֵן (בראשית ד' ז'), רָמַז בִּיאָתוֹ שֶׁל קִין בְּרַחֵל אוֹ בְּלָאָה אִם יִטִּיב בְּמַעֲשָׂיו יָבֹא בְּרַחֵל שֶׁהִיא רְבוּצָה, וְהִסִּימֵן "לִפְתַּח חֲטָאת רוּבֵן" שֶׁרָאשִׁי תְבוֹת רַחֵל, וְאִם לֹא, תָּבֹא בְּלָאָה, וְכֵן כְּתִיב הַל"א שֶׁהוּא לְמַפְרַע לָאָה, וְרָצָה לוֹמַר הֲלֹא כְמוֹ אִם לֹא תִיטִיב בְּהַפֵּךְ מֶה שֶׁנִּרְאָה מִן הַכְּתוּב.

בְּחֻמְשֵׁה חֲסָדִים הַקְּלִיפּוֹת אֵינָה אוֹחֲזִים בָּהֶם, וְכָל מֶה שֶׁמִּתְפַּשֵּׁט הוּא טוֹב

וְדַע כִּי בְּחֻמְשֵׁה חֲסָדִים הַקְּלִיפּוֹת אֵינָה אוֹחֲזִים בָּהֶם וְכָל מֶה דֹּאֲתַפֵּשֵׁט הוּא טוֹב, אֲבָל הַגְּבוּרוֹת כְּאֲשֶׁר יוֹצְאִים מִרַחֵל תַּכְף אוֹחֲזִים בָּהֶם הַחִיצוֹנִים, אֲבָל לְמַעַלָּה אֵין לְהַחֲצִיזוֹנִים אַחֲזִיזָה בָּהֶם, וְלִזֶּה אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָּה אִם תִּיטִיב תִּסְתַּלַּק לְמַעַלָּה, וְכֵן מְצִינוּ שֶׁעַד שֶׁלֹּא חֲטָאוּ יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָה הִיָּתָה עֲבוּדָה בְּכֹוֹרוֹת, וְכֵן הָיָה רָאוּי רְאוּבֵן, אֲלֹא שֶׁפָּגַם וְנָתַן בְּכוֹרָתוֹ לְיוֹסֵף, אֲבָל לֹא נִטְלָה מִמֶּנּוּ לְגִמְרִי, כִּי לְעוֹלָם הוּא נִקְרָא בְּכוֹר לְיִשְׂרָאֵל.

וְחֹזֶר קִין וְנִתְקַן בְּאֵלּוֹ שְׁתֵּי בְּחִינּוֹת שֶׁל יוֹסֵף וְיִתְרוֹ

וְחֹזֶר קִין וְנִתְקַן בְּאֵלּוֹ שְׁתֵּי בְּחִינּוֹת שֶׁל יוֹסֵף וְיִתְרוֹ, וְהֵם בְּחִינַת גְּבוּרוֹת, כִּי מִיִּתְרוֹ בָּאתָה רַחֵב הַזּוֹנָה, מִמֶּנָּה חִבְּרָה הַקֵּינִי, וְגַם מִן הַגְּבוּרוֹת בָּאתָה יָעֵל אֶשֶׁת חִבְּרָה הַקֵּינִי, דִּהְיִנוּ רַחֵב וְיָעֵל בָּא בְּעָלִי, וְחִנָּה בְּחִבְּרָה, לִזֶּה אָמְרָה: רַחֵב פִּי עַל אוֹיְבֵי (שְׁמוּאֵל א' פֶּרֶק ב' א'), כִּי הִיָּתָה מִרַחֵב וְנִתְהַפְּכָה בְּיָעֵל. וְחִבְּרָה בְּחִנָּה, וְזֶה שֶׁאָמַר הַכְּתוּב וְאֶלְעָזָר בֶּן אֶהֱרֹן לָקַח לוֹ מִבְּנוֹת פּוּטִיאל (שְׁמוֹת ו' כה):

מִגְלַת אֶסְתֵּר

גַּם זֶה מִהֲרֵב רַבִּי חַיִּים וִיטָאֵל זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָּה: דַּע כִּי סִמְכוֹ לְמִגְלַת אֶסְתֵּר מִדְּכָתִיב כְּתוּב בְּסִפְרָ* (אֶסְתֵּר ט לב), פְּרוּשׁוֹ הֵנָּה בְּסִפְרָ מְלוּאוֹ כִּזֶּה בִּי"ת סִמְ"ךְ פ"א רי"ש עוֹלָה אֶלֶף קמ"ה כְּמִנְיֵן מִגְלַת אֶסְתֵּר עִם הַכוֹלֵל. [נִרְאָה לִי דְּצָרִיךְ לוֹמַר עִם הַי"א אוֹתִיּוֹת עוֹלָה מִגְלַת אֶסְתֵּר] חֲסֵר יו"ד:

* אוֹלֵי צָרִיךְ לוֹמַר, "וּמֵאֲמַר אֶסְתֵּר קִים דְּבָרֵי הַפָּרִים הָאֵלֶּה וְנִכְתֵּב בְּסִפְרָ (אֶסְתֵּר פֶּרֶק ט' לב).

מ"ם וסמ"ך שבלוחות בנם היו עומדים

מהרב זל"ה: מ"ם וסמ"ך שבלוחות בנם היו עומדים. כבר ידעת כי שתיקן בסוד הבינה כנודע, כי יש לאה ורחל, וכנגדם למעלה בינה ותבונה. ובינה היא כנגד לאה, ותבונה כנגד רחל. והנה תבונה יורדת למטה, ואתלבשת בזעיר, ולכן נקרא אם על הבנים, וזו נקרא סתומה דרביעא על בנהא. אך הסמ"ך היא הבינה יותר סתומה ונעלמת. ועין מה שכתוב בספר עץ החיים בשער הכללים פרק י"א מהו שבנם היו עומדים. גם זה מהרב זל"ה:

כתבי האריז"ל לפורים

From the writings of the Holy Ari on Purim

נֶעֱרַךְ עַל יְדֵי הָאֲדֹמוֹר מִהַאֲלֻמִּין, הָרַב שְׁלום יְהוּדָה גְּרָאס שְׁלִיט"א
נָשִׂיא מִפְּעַל הַזֹּהָר הָעוֹלָמִי

By: Rabbi Shalom Yehuda Gross

English comments by: Zion Nefesh

שַׁעַר הַכּוֹנֵנוֹת

Gate of Meditation - Purim

דְּרוּשֵׁי פֻּרִים

בְּעֵנִין בְּרַכָּה אַחֲרוֹנָה שֶׁל הַמְּנֻלָּה

About the closing blessing that we recite after completing the reading.

בְּעֵנִין הַפֻּרִים: הִנֵּה גָסוֹז בְּרַכָּה אַחֲרוֹנָה שֶׁל הַמְּנֻלָּה הִיא זִמְשִׁיָּה מִטְבָּעוֹת וְאִלּוּ
הֵם: הָרַב אֶת רִיבֵנוּ וְהָדָן אֶת דִּיעָנוּ כּו', וְהֵם כְּנֻגָּד זִמְשִׁי גְבוּרוֹת הַנּוֹדָעוֹת, אֲשֶׁר
עַל יְדֵיהֶם יָרִיב אֶת רִיבֵנוּ וְיָדִין אֶת דִּיעָנוּ, כִּי בָהֶם תִּלְוִי הַדִּין וְהַנִּקְמָה. עוֹד עַל
עֵנִין עַל הַנִּסִּים כּו':

כַּאֲשֶׁר רוֹצִים לַחֲזוֹר פָּנִים בְּפָנִים

וְעֵתָה נִבּוֹא אֶל בָּאוֹר עֵנִין יְמֵי פֻּרִים וְהַמְּנֻלָּה וְהַמְּרָדִי וּמַעֲוֹת מִגְבַּת פֻּרִים
וְהַמְּשִׁתָּה וְהַשְׁמֻזָּה. הִנֵּה נִתְבָּאֵר אֲצִלָּנוּ בְּדְרוּשֵׁי נִיקְבָּא דְאֵיר אֲנָפִין וּבְעֵנִין מַעֲוֹת
הֵינּוּ כִּי בְּכָל זְמַן שֶׁל הַגְּלוּת עוֹמְדִים אֵיר וְנִיקְבָּא אֲזוֹר בְּאֲזוֹר כָּל יְמֵי הַזִּזּוּל,
לֹאִי בְּשִׁעוֹת הַתַּפְּלָה וּבְשִׁפְתוֹת וְכִיּוּצָא בְּזֶה כִּמוֹ שֶׁנִּתְבָּאֵר שָׁם. וְהִנֵּה כַּאֲשֶׁר
רוֹצִים לַחֲזוֹר פָּנִים בְּפָנִים צָרִיךְ שֶׁתִּקְדָּים בְּזִיזַת הַפִּלַת הַדְּוִרְמִיטָא עַל אֵיר אֲנָפִין

כדי שתעשה הנסירה ותוכל לזוזר עמו אפין באפין כנזכר בדרושי ראש השנה:

לקראת סוף השבעים שנה של גלות בבל היה דורמיטא

The story in the scroll of Esther and the miracle of Purim was at the end of the seventy years of the Babillonyan exile. The correction of Zeir Anpin and Nukva started and the Israelites were in darkness but in the process of getting out of exile.

ולחיות כי ענין מרדכי ואסתר היה בסוף השבעים שנה של גלות בבל כנודע לכן אז כבר בימיהם התזויל ענין תקון זעיר ונזקבא כדי לזוזר אפין באפין וינאלו ישראל. וענין התזויל זה הוא ענין הדורמיטא שנעשה אז בימיהם וזה סוד הנסירה העצומה שהיתה אז לישראל אשר עליו נאמר והנה אימה וזשכה גדולה כו, ואמרו רבותינו זכרונם לברכה וזשכה זו גלות מדי שהזשיף עיניהם של ישראל. וענינו הוא לפי שאז היה זעיר אנפין בסוד הדורמיטא. ונודע כי המן הרשע היה אוסטורלוגוס גדול, כנודע בענין ויפל פור הוא הזורל מיום ליום כו, ובפרט במה שכתוב בספר הזהר כי הוא ועשרת בניו כוללים כל עשרה קליפין הזויצונים וידע בזכמתו ענין מעוט השזוזותו יתברך על ישראל בימים ההם להיותו בבחינת השינה, ולכן זושב ועלה בלבו כי הזמן מוכן לאבד שונאיהם של ישראל:

המן ואחשורוש רצו שלא יבנה בית המקדש השני ח"ו

Haman and Achashverosh didn't want to see the building of the second Holy temple. They were aware that the Israelites were in a state of sleep, darkness (Dormita) and wanted to take the opportunity to annihilate them before they 'wake up' to the Light.

וזה סוד ענין וכוח המן עם אחשורוש אם יעלה בידם עצת זו והשיב לו המן ישנו עם כו, ודרשו רבותינו זכרונם לברכה ישן הוא האלות שלהם והבן זה. ולחיות כי הדורמיטא ההיא היא לטובתן של ישראל כדי שתנסר הנקבה מאזורוי ויזוירו פנים בפנים וינאלו ישראל ויבנה בית המקדש, לכן התיעצו שניהם כי בזמן ההוא שהאלות שלהם הוא ישן יקדימו הם לאבד ולהשימיד שונאיהם של ישראל כדי שלא ישארו אפילו מתי מעט שיהיו ראויים לנאלה ועל ידי כן לא יבנה בית המקדש. ונודעת עצת המן מן שמישי ספרא בנו וכתביהם אל אחשורוש הנקרא ארתוזששתא בספר עזרא, עד שבטלו בנין בית המקדש בראותם כי הגיע זמנו להבנות ודי בזה.

אף בזמן השינה כביכול, יש השגחה מבחינת נוקבא

The Nukva (female) doesn't sleep and there was a protection on the Israelites. By the merit of Esther they were saved.

והנה אף בזמן הדורמיטא אין הנקבה ישנה כי אז מסתלקין המוויזין בן זעיר אנפין ונכנסין בנקבה כדי להבנות ולתקן פרצופה, כדי שתוכל לזוזור אפין באפין, כנודע בענין דרוש השופר של ראש השנה, ובהכרח יש הארה והשגחה זו על ישראל מצדה. וענין אותה הארה היתה ענין מרדכי הצדיק, כמו שזכרנו בעזרת השם. וכראות הבן את מרדכי שעל ידו היתה הארה והשגחה על ישראל בזמן ההוא, נתייעץ עם זרש אשתו ושם"ה יועציו כו', ואמרו רבותינו וזכרונם לברכה כי זרש אשתו היתה מכשפה גדולה ועצתה שקולה מכל שם"ה יועציו ועלתה עצתם להרוג את מרדכי ולתלותו על העץ, הוא זנבה של נזוש המשיך רגל הקוף כמבאר אצלנו, וכנזכר בספר הזהר שיר השירים ודי בזה. ואם זוס ושלוס ככה יעלה יוכל אזור כף לאבד את שונאיהם של ישראל. ואז השם יתברך ברוזמיו האיר הארת נוקבא העליונה והיא גדולה מרדכי ואסתר, ועל ידם נושעו ישראל בן הצרה הגדולה ההיא כמו שזכרנו וזה ענין מרדכי והארתו:

יסוד דאבא יוצא לחוץ מיסוד דרחל

דע כי הנה בזמן הדורמיטא דזעיר אנפין לא כלבד יוצאין המוויזין דזעיר אנפין מצד נצו הוד יסוד דאימא ונכנסין בנקבא רוזל בהיותה אזור באזור אלא (אף) גם המוויזין דבנצו הוד יסוד דאבא בסוד (בראשית ב' כב) ויבן ה' אלקים את הצלע דא אבא ואימא, ונמצא כי כמו בהיות המוויזין ההם תוף זעיר אנפין היו יוצאים מהם שתי הארות לזוין, ומבחינת הארת המוויזין דאבא יוצא יעקב מצד פנים דזעיר אנפין, ומבחינת הארת מוויזין דאימא יוצאת רוזל מצד אזוריו, גם עתה יוצאות מרוזל נוקבא דזעיר אנפין שתי הארות אלו גם כן בלי ספק, ולא עוד אלא שבהיות מוויזין הנזכרים תוף הנקבה נתוספה בזויעת הארה שלישית מה שאין כן בהיותם תוף זעיר אנפין, והוא כי הנה בהיותם תוף זעיר אנפין היתה היסוד דאימא נשלים בזוה דזעיר אנפין, והיסוד דאבא שהוא יותר ארוך כנודע היתה נשלים בסיים היסוד דזעיר אנפין במש, ולא היתה יוצא מוויזין ליסוד כלל, אבל עתה בהיותם המוויזין תוף הנקבה, אשר היסוד שילה נוקביי קצר, מוכרח הוא שהיסוד דאבא יתפשט ויצא מוויזין ליסוד נוקבא ולזוין ונתגלה הארתו בגילוי גמור לגמרי. ונודע כי מה שהיה מתלבש ביסוד דזעיר אנפין הוא בזויעת

הַעֲטָרָה שֶׁל הַיְסוּד דִּאֲבָא שֶׁהוּא בְּזוּיָנִת מַלְכוּת דִּאֲבָא, וְאִין סָפֵק כִּי הָאָרָה זֶה הַנִּגְלִית מִמַּלְכוּת דִּאֲבָא הִיא הָאָרָה גְּדוּלָּה עַד מְאֹד:

שָׂרֵשׁ נִשְׁמַת מְרִדְכִי

The root of the soul of Mordechai was from Malchut of Chokmah.

וְהִנֵּה שָׂרֵשׁ נִשְׁמַת מְרִדְכִי הִיְתָה מִן הַהָאָרָה הַהִיא, וְלִכְּן עַל יְדֵי הִיְתָה תִּשְׁוֶעַת יִשְׂרָאֵל בְּזִמְנָה הַהִיא, וְזֶה גִרְמוֹ בְּשֵׁם מְרִדְכִי מִמֶּשֶׁה, שִׁאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְכִרְוָנָם לְבָרְכָהּ שֶׁהוּא לְשׁוֹן מִיָּרָא דְכִיָּא, מִ"ר דְּכ", וְהוּא תַרְגּוּם מִר דְּרִיר (שְׁמוֹת פָּרָק ל' כ"ג) וְאֵתָה קִוּוּ לָהּ בְּשָׁמַיִם רָאשֵׁי מִר דְּרִיר וְזִמְשֵׁי מְאוֹת וְקִנְיָן בְּשֵׁם מִוְזָעִיתוֹ וְזִמְשֵׁים וּמְאֵתִים וְקִנְיָה בְּשֵׁם וְזִמְשֵׁים וּמְאֵתִים, גַּם נִקְרָא מִוֹר עוֹבֵר, וְהַעֲנִין הוּא כִּי הַהָאָרָה הַגְּדוּלָּה הַהִיא הִיא מִר דְּרִיר וְהָ נִקְיָ בְּתַכְלִית הָעוֹבֵרָת מִפִּי יְסוּד דְּנִקְבָא וְלִזְוִין. וְזֶה סוּד פְּסוּקָה (שִׁיר הַשִּׁירִים פָּרָק ה' ה') וְיָדֵי נְטָפוֹ מִר כּו' עוֹבֵר:

וּמְרִדְכִי יָצָא מִלִּפְנֵי הַמֶּלֶךְ בְּלָבוּשׁ מַלְכוּת תַּכְלֵת וְחִוֵּר וְעֲטָרָת זָהָב גְּדוּלָּה וְכו' Mordechai was raised to be second to the King. He 'came out' (Esther 8:15) and his level was revealed.

וּבִזְזָה תַּכְלֵת מַעֲלַת מְרִדְכִי שֶׁעָלָה לְבְּזוּיָנִת מַלְכוּת וּמִשְׁנָה לְמִלְכָּה וְזֶה סוּד הַפְּסוּקָה (אֶסְתֵּר פָּרָק ז' טו') וּמְרִדְכִי יָצָא מִלִּפְנֵי הַמֶּלֶךְ בְּלָבוּשׁ מַלְכוּת תַּכְלֵת וְזוּר וְעֲטָרָת זָהָב גְּדוּלָּה. וְהַמִּשְׁכִּיל יָבִין כָּל פְּרָטֵי הַפְּסוּקָה זֶה עֲנִין יִצְאָה זֶה מִלִּפְנֵי הַמֶּלֶךְ הִיא רִיזוּל, וְעֲטָרָת זָהָב גְּדוּלָּה מִצַּד עֲטָרָה יְסוּד דִּאֲבָא, וְלִכְּן נִקְרָא גְּדוּלָּה כִּי הַיְסוּד וְהַזְכָּמָה נִקְרָא גְּדוּלָּה בְּסוּד הַגְּדוּל הַגְּבוּר וְהַנּוֹרָא. גַּם הַמַּעֲמִיק יִשְׁכִּיל הִיְתָה מִשְׁבֵּט בְּנִימִין וְדִי בִּזְזָה, וְזֶה סוּד קְרִיאַת הַמִּגְלָה וְגַם הַתַּפְּשִׁטוּתָהּ בַּעֲת קְרִיאַתָּהּ לְטַעַם פָּרְסוּם הַגָּס, וְהוּא עֲנִין הָאָרָת עֲטָרָת מַלְכוּת דִּאֲבָא הַמַּתְגַּלִּית וְיוֹצֵאָהּ לִזְוִין, וְלִכְּן נִקְרָא מִגְלָה לְשׁוֹן גְּלוּי וְצָרִיף לְזָכוּתָהּ וּלְפָרְסוּמָהּ.

מִגְלָה הִיא סוּד שְׁלֹשָׁה מוֹחִין הַמַּתְגַּלִּים

Numerical value of 'scroll' (without the Yod) is 78 and equal to three times YHVH. It reveals the three leveles of Light that is in Chokmah, Binah and Da'at.

גַּם מִגְלָה בְּלֹא יוֹד הִיא עוֹלָה בְּגִימְטְרִיא ע"ז, כְּמִנְיָן שְׁלֹשׁ הֵיוּ"ת כ"ו כ"ו כ"ו, שֶׁהֵם עֲנִין שְׁלֹשָׁה מוֹזוּזִין דְּזוּכָמָה בִּינָה רַעֲתָ דְּנִצְוֹ הוּד יְסוּד דִּאֲבָא הַמַּתְגַּלִּים שֶׁם בְּמַלְכוּת הַהוּא. וְזֶהוּ עֲנִין הֵיוֹת הַמִּגְלָה נִקְרָא אֲגֵר"ת וְנִקְרָא סִפֵּר וְיֵשׁ לָהּ דִּינִין כְּתוּרָה שֶׁבְּכָתֵב, כִּי סִפֵּר הַתּוּרָה הוּא יְסוּד דִּאֲבָא הַנִּקְרָא תּוּרָה שֶׁבְּכָתֵב צוּרָת

ספר כַּעֲיִן ו' אַרוּכָה, וְהַמְגִלָּה הִיא הַהֶאֱרָה הַיּוֹצֵאתָה מִזוּזוּיִן לִיסוּד כְּנֹפֶר, וְגַם הוּא אַרוּכָה בְּצוּרַת ו' וּבְצוּרַת מְגִלָּה אַרוּכָה וְדִי בְהַעֲרוֹת אֵלּוּ אֵל הַמִּשְׁכִּילִים:

גְּדֵל הָאוֹר שֶׁל פּוּרִים בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה

Purim reveal the unification of Zeir Anpin and Malchut that came face to face after the sleep state (Dormita). This event is repeated every year when we celebrate Purim.

וְאַמֶּנֶם הָיוּ יְמֵי הַפּוּרִים הָאֵלּוּ זַעֲשִׂים בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה וְכֵן הַסְפִּיק לַעֲשׂוֹת בְּזִמְנָה הַהוּא לְבַדּוֹ, הַטַּעַם הוּא כִּי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּרוּזְמוֹ רָצָה שְׂאוֹתָהּ הַהֶאֱרָה הַמְתוֹדֶשֶׁת בְּהִיוֹת הַמּוּזוּיִן דָּאֲבָא וְאִיבָא תוֹר הַנִּקְבָּה בְּזִמְנָה דְּוִירְמִיטָה זְעִיר אֲנָפִין לֹא תִתְבַּטֵּל לְעוֹלָם בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה בְּיָמִים הָהֵם עֲצָמָם, כִּי הִנֵּה אֲזוּר דְּוִירְמִיטָה זְעִירִים פָּנִים בְּפָנִים וְהַמּוּזוּיִן הֵם בְּזְעִיר אֲנָפִין וְאִין בְּזִינְתָה הַהֶאֱרָה זֹו יוֹצֵאתָה אֹו כָּל כְּנֹפֶר לְעִיל, וְהֶאֱרָת מְרָדְכִי מִתְבַּטֵּלָת לְזַמְרִי וְנִעְלָמָת בְּפָנִים, וְרָצָה הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שֶׁבְּכָל שָׁנָה בְּיָמֵי הַפּוּרִים כִּיּוֹצֵא בָּהֶם אֵף אֵם יִהְיֶה זְעִיר וְנִקְבָּא פָּנִים בְּפָנִים תִּתְגַּלֵּה הַהֶאֱרָה הַנִּזְכָּרָת בְּיָמִים הָהֵם וְכֵן תִּתְבַּטֵּל. וְהַעֲנֵן הוּא כִּי בְּכָל שָׁנָה בְּיָמִים הָהֵם כֹּאשֶׁר יִכְנָסוּ הַמּוּזוּיִן בְּרוּזָל בְּסוּד דְּוִירְמִיטָה דְּזְעִיר אֲנָפִין אֵף עַל פִּי שְׂאוֹר כֶּף יוֹזְרוֹ פָּנִים בְּפָנִים לֹא תִתְבַּטֵּל הַהֶאֱרָה הַנִּזְכָּרָת וְהַשְׂאָר שֶׁם קִיּוּמָת וְנִרְשָׁמָת אֵף גַּם אֲזוּר הַסְתַּלְקוּת הַמּוּזוּיִן הָאֵלּוּ מִבְּנֵה יוֹזְרוֹ בְּזְעִיר אֲנָפִין:

וְזָכְרָם לֹא יְסוּף מִזְרַעַם

In the future all Torah books will be canceled except for the scroll of Esther because the Light that revealed was great.

וְזֶה סוּד מַה שְׂאָמַר הַכְּתוּב וְזָכְרָם לֹא יְסוּף מִזְרַעַם (אֶסְתֵּר פָּרָק ט' כּוּז), כִּי אוֹתָהּ הַהֶאֱרָה הִיא עֲטֶרֶת הַיְסוּד הַזָּכָר דָּאֲבָא הַנִּקְבָּא זָכָר בְּזוּדָע וְזָכְרָם זֶה לֹא יְסוּף מִזְרַעַם בְּיָמֵי הַפּוּרִים שֶׁבְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה כְּנֹפֶר. לְכֵן לַעֲתִיד לָבֵא כָּל הַסְפָּרִים יִתְבַּטְּלוּ זְוּיִן מִמְגִּלָּת אֶסְתֵּר וְהַטַּעַם הוּא כִּי לְעוֹלָם לֹא הָיָה גִס גְּדוּל כֹּזָה לֹא בְּשִׁבְתוֹת וְכֵן בְּיוֹם טוֹב לְהַתְקִים הַהֶאֱרָה זֹו אֵף אֲזוּר הַסְתַּלְקוּת הַמּוּזוּיִן מִן הַנִּקְבָּה אֲלֵא בְּיָמֵי הַפּוּרִים בְּלִבְדּוֹ, וּבְזִינְתָה זֹו יֵשׁ יִתְרוֹן גְּדוּל אֵל פּוּרִים עַל כָּל שְׂאָר הַיָּמִים אֲפִילוֹ בְּשִׁבְתוֹת יוֹם טוֹב:

כְּדִי לְקַיֵּם הַהֶאֱרָה הַנִּזְכָּרָת צְרִיךְ לְקַיֵּם שְׁלֹשׁ מַצּוֹת

מְגַלָּה לְגִלּוֹת אֶת יְסוּד דָּאֲבָא

To connect to the light that is revealed in Purim we need to fulfill the three actions.

reaching of the Megila (Scroll), meal and gift for the poor.

והנה בכל שנה בימי הפורים כדי לקיים ההארה הנזכרת אנו צריכין לעשות שלש מצות, והם קריאת המגלה, כדי להמשיך ולגלות ההארה הנזכרת היוצאת לזוהן בגילוי:

מתנות לאביונים שנותן אבא לרחל

Gifts to the poor draw light from Chokmah to Malchut.

והנה צריכות שתי בוזינות אנויות, והם אלו הראשון בוזינת ההארת היסוד והוא דאבא ברזל לצדק תקון בגין פרצופה, כי לכן נכנסים המוזזין הנזכרים בה כדי להגדילה ולעשותה פרצוף כנזכר, וזה נעשה בסוד מתנות לאביונים, כי רזל נקראת עני ואביון, והיסוד דאבא הנקרא צדיק, נותן לה צדקה ומתנות, והארות הנה מתקנים על ידי שאנו נותנים למטה מתנות לאביונים ועל ידי מצוה זו נעשה הגמלה למעלה. ובוזינת השנייה היא, כי אזור שנתקן פרצוף רזל עצמו על ידי הצדקה ומתנות לאביונים, עוד צריך הארה שנתקנים בה בסוד המוזזין עצמן שכל המתלבשין תוך פרצוף עשר ספירות שלה בעת הדורביטא כנודע. וצריך שנתקנים הארה הנזכרת במוזזין שלה כל הימים ההם הנקרא פורים, וישאר קיימות שם אף גם אם יסתלקו המוזזין דאבא ואימא אזור הדורביטא ותזוז פנים בפנים, ועם כל זה תשאר הארה המוזזין ההם קיימים במוזזין שלה ולא יסתלקו לזמרי כבשאר הזמנים כנזכר לעיל:

סעודת פורים משתה ושמתה - המזחין דרחל

Meal draw the light from YH that is Chokmah and Binah.

וענין זה תלוי בקיום מצוה אנוית והיא לעשות סעודת פורים משתה ושמחה, וזו ענין אכילה ושתייה כמבואר אצלנו שהמוזזין של הנקבה נקרא י"ה י"ה, ונעשים בבוזינת י"ה, והם נמשכין בה על ידי אכילה ושתייה. וזהו פירוש אכילה, אכ"ל י"ה. שתייה, ש"ת י"ה. כי על ידי המאכל והמשתייה נמשכין לה מוזזין הנקרא י"ה. גם נרמזה היא עצמה במלת אכילה שהיא בגימטריא אדני עם הפולל, לרמוז כי אלו המוזזין של י"ה הנמשכין על ידי האכילה הם בנקבה הנקראת אדני":

אסתר

The name Esther conceals the inner light of the Y of ADNY

גם אסתר היא בגימטריא תרס"א והנה שם אדני במלואו הוא תרע"א והנה שם

אסתר וזסרה י' ובתוכה מסתתרת הנקדה הפנימית עצמה הנקראת י' של אדני'
הנקראת אסתר על שם שמסתתרת:

עד כאן הגיעו דרושי הרב זלה"ה בשער הפונות
עד כאן הגיעו דרושי הרב זלה"ה. וענין משלוח מנות איש לרעהו לא נתבאר
מפי הרב זכרוננו לברכה, ושמא רמוז לענין הארת יסוד הדכורא הנתיק ליסוד
הנוקבא והם נקראים איש לרעהו יסוד ליסוד כנלע"ד. אמר שמואל עד כאן
הגיעו כל ספר הדרושים של הרב זלה"ה ולא הפלתי דבר אזור מדבריו ארצה,
תהלה להשם יתברך:

מנות ומתנות

Giving gifts and food for the poor and for friends connect Yessod of Chokma to Yessod of
Zeir Anpin

מנות ומתנות, אמרו רבותינו זכרונם לברכה שתי מנות לאיש אזור ושתי מתנות
לשני אביונים, והנה יש לראות למה ברעהו אמר מנות באות תיו אנות,
ובאביונים שתי אותיות תיו. האמנם כבר ידעת כי היסוד נקרא איש, ועיקר
הארת יום זה הוא גלוי יסוד אבא והוא זכר, ובהיותו מלבש בתוך יסוד דאימא,
לכן אמר מנות בתיו אזור כי אות תיו מצד הנוקבא, באפן כי שתי מנות הם אזור
מצד אבא שהוא מ"נ דמנות כאשר ידעת, ואזור מצד היסוד דאימא כנזכר
לעיל, והם איש שהוא יסוד דאבא לרעהו שהוא היסוד דזעיר אנפין, כי אם
היות אבא גדול הנה בהיותו יורד למקום יסוד זעיר אנפין נקרא רעהו על דרך
הזעיר אנפין כשיורד ביעירה שנאמר עליו שלף איש געלו ונתן לרעהו (רות פרק
ד' ו')

מתנות לאביונים

The gift for the poor support Netzach and Hod

ומתנות לאביונים הם מצד אימא ולכן הם שני תו"ן, כי הם מצד הנוקבא, והם
שתי מתנות לשני אביונים שהם נצחו הוד שהם אביונים, כאשר ידעת בסוד
הערבה לא ריון ולא טעם ונקראו אביונים כי אימא עד הוד אתפשטות:

כל הפושט יד נותנים לו

On Purim we should not ignore people that ask for charity.

וגם מזה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה כי בימי הפורים נותנים לכל מי שפושט ידו, הענין הוא כי הגבאי של צדקה הוא היסוד ובימי הזול אשר הוא יסוד דועיר אנפין צריך לראות למי נותן הצדקה, אבל עתה שהוא יסוד דאבא הארה גדולה אין להקפיד אלא כל מי שפושט ידו נותנים:

חייב אינש לבסומי בפוריא

The sages said that we should get drunk on Purim in order to elevate sparks of light from the Klipah.

ומה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה חייב אינש לבסומי בפוריא עד שלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי כו', הכונה הוא כי לעולם תוף הקליפה יש גיצין של קדושה המאיר בתוכה ומוציא אותה, ולכן צריך לומר ברוך המן להמשיך אל הגיצין שהוא אור, ולכן צריך לומר בלא כונה אזור שהוא שכור ויצא מרעתו, שאם יהיה זוס ושלום בכונה יאיר גם אל הקליפה זוס ושלום. ונלע"ד כי כשאנו ממשיכין אור מוון הבנה ברוזל על ידי שתית יין ברבוי גדול יש הארה גדולה שיש בה כוז להאיר גם אל הגיצין שהוא אשר בתוף הקליפה:

שתיה מרבה מאכילה

When we eat we meditate on YH as יה - הי and consider them of Chokmah, 72. when drinking meditate the same letters but consider them of Binah, 63.

וצריך לכון באכילה בשני אותיות י"ה דיודין, ולכון שהם של ע"ב, ובשתיה לשני י"ה של ס"ג, שעולים כמנין יין, כזה יו"ד ה"י יו"ד ה"י, ולכון להמשיך אליה מוויזין דזכמה על ידי אכילה, ומוויזין דבינה על ידי שתיה, ולהיות כי הנקבא גוברת מוון בינה גובר, ולכן צריך השתיה מרבה מן האכילה. וזהו אכילה, אכ"ל י"ה. שתיה, ש"ת י"ה. רצה לומר, שימשכו אליה המוויזין אשר כולם בסוד י"ה, כמבואר אצלנו במקום אזור שהם בסוד זכמה ובינה הנקרא י"ה י"ה, כי הדעת שלה היא ק"ל ולית בה אלא גהירו דתרין מוויזין גליפין בה כמבואר אצלנו במקום אזור:

אסתר בגימטריא שושנה

Esther numerical value 'Rose'.

אסתר בגימטריא שושנה, גם אסתר בגימטריא תרע"א, כמנין אדני במלואו, הכונה הוא כי פשיטתא עונים קדיש ואומרים אמן מקבלים אז הארה משני

[שמות] א"ל. אֶזְרָא שֶׁל זְעִיר אֲנָפִין שֶׁהוּא אֵל רוּחוֹם וְזִנּוֹן (שְׁמוֹת פֶּרֶק ל"ד ו'). וְאֶזְרָא
מֵאֲרִיף אֲנָפִין שֶׁהוּא מִי אֵל כְּמוֹהָ (מִיכָה פֶּרֶק ז' י"ז), וּפְרוּשׁוֹ: אֵל שֶׁל אֲרִיף מֵאֲרִי
בְּאֵל שֶׁל זְעִיר אֲנָפִין, וְאֶזְרָא שֶׁל זְעִיר אֲנָפִין מֵאֲרִי בְּנוֹקְבָא פָּנִים בְּפָנִים, לָפִי כִי אֵל הוּא
בְּפָנִים, וְהָאֶרֶה הוּא בְּפָנִים, וְאָלוּ הַשְּׁנֵי אֵל בְּמִלּוּאָם עוֹלָם עִ"ע נְהוּרִין. וְהָאֶרֶה
הַנּוֹכְרֵת הוּא בְּעֲנִיַת אֲמֹן, וְלִכְפָּה אֲמֹר דְּוֹד עָלָיו הַשְּׁלֹחַם (תְּהִלִּים פֶּג ז') מִלֵּא פְּנִיָּהֶם
קָלוֹן, זֶה אֲמֹן, כִּי מֵאֶזְרָא שֶׁהוּא לֹא הָאֲרִיף בְּאֲמֹן שְׁנֵי אֵל, אֶזְרָא שֶׁל אֲרִיף וְאֶזְרָא שֶׁל
זְעִיר אֲנָפִין, מִלֵּא פְּנִיָּהֶם קָלוֹן, שֶׁלֹּא רָצוּ לְקַבֵּל מֵאֵל הָעוֹלָה קַפָּה, יִהְיוּ לוֹ קָלוֹן
שְׁעוֹלָה גַם בֶּן קַפָּה עִם הַכּוֹלָל:

וַיִּבְקְשׁוּ שְׁמָהּ ה'

וַיִּבְקְשׁוּ שְׁמָהּ ה' (תְּהִלִּים פֶּרֶק פֶּג ז'), פִּירוּשׁ כִּי שְׁמָהּ הוּא הַמְּלָכוּת, שֶׁנִּקְרָא שֵׁם,
וְהוּא אֲדָנִי וְהוּ"ה שְׁעוֹלָם אֲמֹן. וְהִנֵּה אֶסְתֵּר הַמְּלָכָה כְּאֶשֶׁר לְבִשָּׁה בְּגָדֵי מְלָכוּת
וּבָאָה לְדַבֵּר אֵל הַמֶּלֶךְ וּפְשָׁעֶהּ נִסָּה לְבֵית עֲבוּדָה זָרָה מִקּוֹם הַקְּלִיפוֹת, הוֹסֵר
הָאֶרֶת אֲרִיף, וְלֹא נִשְׁאָר בָּהּ רַק הָאֶרֶת זְעִיר אֲנָפִין, שֵׁאֵם לֹא הִתְהַלַּךְ לָהּ הָאֶרֶת
אֲפִילוּ מִזְעִיר אֲנָפִין הִתְהַלַּךְ שְׁוֹזֶרֶת וְלֹא יִרְקָקֶת, וְלִכֵּן הִיא אֲמִרָה אֵלִי אֵלִי לְמוֹת
עוֹבְתָנִי (תְּהִלִּים פֶּרֶק כ"ב ב'), שֶׁאֶזְרָא מֵאֵלֵינוּ הָאֵלִי שֶׁהוּא שֶׁל אֲרִיף לְמוֹת עוֹבְתָנִי,
וְלֹא הָאֲרִיף לָהּ שְׁנֵיָּהֶם יוֹד:

פֶּרִי עֵץ זֵיִים

Fruit of Tree of Life

שְׁעַר רֹאשׁ זִידֵשׁ זִנְזָכָה וּפּוּרִים - פֶּרֶק ה':

מִתְחִיל הַתְּקוּן

Purim is in the secret of correcting Zeir Anpin

סוּד הַפּוּרִים. סוּד הַפּוּרִים הֵנָּה נִדְרָע, כִּי כָּל זְמַנֵּי הַגָּלוּת, עוֹמְדֵת הַנּוֹקְבָא רִזְזָל
עִם זְעִיר אֲנָפִין, אֶזְרָא בְּאֶזְרָא. אֲמֵנָם אִי הִיא בְּסוֹף אוֹתָן הַשְּׁבָעִים שָׁנִים שֶׁל גָּלוּת
בְּבָל כְּנֻדָּע, וְאִי הִיא מִתְחִיל לְמַעֲלָה לַעֲשׂוֹת תְּקוּן, כִּדִּי לְהַזְזִירָם פָּנִים בְּפָנִים,
אִי הוּא אֲרִיף הַפֶּלֶת דְּרוּמִיטָא בְּזְעִיר אֲנָפִין. שֶׁהוּא הַסְתַּלְקוֹת הַמְּוֹזֵזִין מִן הַזְעִיר
אֲנָפִין, וְנִכְנָסִים תוֹךְ רִזְזָל, וְנִתְקַנֵּת פְּרָצוּפָה, וְעַל יְדֵי זֶה יִכּוֹלָה לְזַזֵּר אֶזְרָא
פָּנִים בְּפָנִים:

סוד היין מהחברים

The Secret of wine that we drink on Purim is reference to Gevura. The miracle was that the Israelites could kill the hated of the other side. The joy is expressed in wine.

(מהחברים: ענין פורים בהוד ענף גבורה, סוד יין הרומו בגבורה. לכן היסוד בדם, שהרגו בשונאיהם, וגם השמחה הוא ביינן):

בימי מרדכי הדורמיטא

והנה אז בימי מרדכי, היה סוף זמן הדורמיטא של ועיר אנפין, וסוד שאמר המן ישנו עם אזור מפור ומפרד (אסתר פרק ג' וז'). אמרו רבותינו זכרונם לברכה על ישנו, שאמר המן, אלהיהם ישן הוא, פירוש ישן הוא המלך שלהם שהוא ועיר אנפין כנזכר לעיל. וזהו הדורמיטא, וכיון שהוא ישן, ורועה לזוזר פנים בפנים לזוזר ולבנות בית המקדש פעם שנית (וזהו (אסתר פרק ו' א') נדדה שנת המלך, מלכו של עולם, כי זוזרו המוזין בו, ונתעוררו. וזה סוד ונתפוך הוא (אסתר פרק ט' א'), דהינו שנתפך הוא על ידי אבא, הנקראת הוא, ונתלבנו ונתמתקו דיניו), אם כן נבטל בבטול עצתו של יתברך, ולא יבנה בית המקדש בימינו זמן ושלום, דהינו מלכות הנקראת מקדש, בסוד מקדש אדני (שימות פרק טו יז):

יסוד אבא המתגלה

והנה בהיותן הנצו הוד יסוד אבא נכנסין תוך רזול, בהיותה באזור העיר אנפין, היה גם הנצו הוד יסוד דאבא נכנסין בה גם כן, נמצא כי כמו שבזמן היות המוזין תוך ועיר אנפין, היו יוצאין שתי האורות, אחת של רזול מאזוריו של ועיר אנפין, ואזור מלפניו לשל יעקב, גם עתה יוצאין מן רזול שתי הארת אלו. אמנם יש עתה בזויה אזורת וזרשה לגמרי, אשר לא נמצאת בהיותן המוזין תוך ועיר אנפין, כי כבר נתבאר, כי בהיותן המוזין תוך ועיר אנפין, היה מסתים יסוד אבא תוך ועיר אנפין במיש, בסיום יסוד ועיר אנפין, ומתלבש בתוכו. אמנם עתה אשר המוזין הם ברזול, הנה היסוד שלה הוא קצר, ואינו ארוך ומתפשט כמו היסוד של הזכר, נמצא כי כשנכנסין נצו הוד יסוד דאבא בתוכה, הנה היסוד דאבא יוצא ומתפשט וזוין מן היסוד שלה, ואינו מתלבש תוך היסוד שלה, והנה מתגלה למטה לגמרי:

מתגלה הארת אבא אשר הוא טמיר וגניז מכולהו

The light of Yessod of Chokmah is revealed to Malchut and Mordechai with his purity draws from that light.

אמנם בזוית הארה זו לא נמצא בעיר אנפין כלל בשום זמן, לטעם הנזכר לעיל שסודו ארוך, אמנם זאת בזוית של יסוד ראבא, שמתגלה לזוין מיסוד דרוזל, ודאי שהיא הארה גדולה מאד, שמתגלת הארת אבא אשר הוא טמיר וגניז מכולהו. והנה בזוית מרדכי, הוא סוד הארת יסוד אבא המתגלה בהיותו ברוזל, כי מרדכי בא מאותו הזוית, ומשם יונק ערש נשמתו, וזה סוד מרדכי, מרא דכיא, מור טהור, שהוא זך ונקי וב"ר, (ספרים אחרים: שלא נשברו מעולם בעולם התהו, ונשאר זך ונקי) מצד אשר הוא היסוד ראבא. וזה סוד ואנבעתי מור עובר (שיר השירים פרק ה' ה'), והמבין יבין בסוד אנבעתי שהוא מור עובר, (שהם זכמה בינה דעת ראבא ואמא, אזור כה מתלבשים בנצח הוד יסוד שלהם בנקבא) כי הם עוברים ויוצאים לזוין, על כפות המנעול, והבין זה. (ספרים אחרים: ובראשי הוא היסוד אמא. ספרים אחרים: ובראשי אנבעתי, כי שם פרקין עליונים דאריה אנפין, אשר שם זכמה בינה דעת ראבא ואמא, ושם היסוד דעתיק, וגם נתגלה במצחו):

השם יתברך רוצה להטיב עמנו, ולהאיר לנו בכל זמן וזמן, ובכל שנה ושנה בימי הפורים האלה, שאז נעשה הנס, ותמיד בימים האלה יתגלה אותו הארה של מרדכי

God gives us the opportunity in Purim to connect to that special light revealed by Mordechai. The Light of the miracle of Purim appears every year for us. Because this light is higher than the one on Shabbat and Holidays, it will keep coming even after the Final Redemption.

הנה המן הרשע, רצה לאבד הארת אלו, ולהרע מרדכי הרמוז בהארה זו, כדי שיתבטל בזין פרצוף נוקבא הנקרא רוזל, ולא יבנה בית המקדש וזו ושלום. והשם יתברך ברוזמיו רצה להטיב עמם יותר מכל אשר היה בתזוזה, שכימות לא נהיתה מימי קדם, והוא, כי הלא הארה זו של מרדכי, אינה יוצאת רק בהיות סוד זמן דרומיטא, אמנם אזור כה בשם זוזרים פנים בפנים, ומסתלקין הנצח הוד יסוד ראבא ואמא, עם המוזוין מן הנקבא רוזל, וזוזרין ונקבאים תוך הארץ אנפין כנודע, הנה אז שמתבטל הארה זו של מרדכי, בלי ספק. והשם יתברך רוצה להטיב עמנו, ולהאיר לנו בכל זמן וזמן, ובכל שנה ושנה בימי הפורים האלה, שאז נעשה הנס, ושתמיד בימים האלה יתגלה אותו הארה של מרדכי, אפילו אזור היותן פנים בפנים, ותשאר קיימת תמיד. והנה הארה הזאת לא היתה, לא בשבת ולא בימים טובים, אלא בפורים לבד, זה שאמרו רבותינו

זכרונם לברכה כל המועדים עתידים לבטל, וזוין מן הפורים, שיאמר וימי הפורים לא יעברו וכו' (אסתר פרק ט' כז), והבין מה שיאמר לא יעברו מתוך, כי תמיד נשאר הארה זו בזמן הזה של ימי הפורים, ולא תתבטל אף גם בזוהר תוך זעיר אנפין פנים בפנים, כי היא הארה אשר מעולם לא נהיתה כמוהו:

וזכרם לא יסוף מורעם
זה סוד וזכרם לא יסוף מורעם (אסתר פרק ט' כז), פירוש – כי אותו היסוד של אבא, הנקרא זכרם, לא יסוף ולא יפסק מורעם של ישראל תמיד, כי בכל ימי הפורים האלה, יהיה אותו הזכר קיים, ונתגלה אותו הארה:

המגלה היא סוד יסוד דאבא
The scroll of Esther is the secret of the Light of Yessod of Chokmah
וזה סוד מגלת פורים, שלא תתבטל, כי אותו היסוד של אבא, הוא סוד מגלת פורים כנזכר לעיל, ונודע כי סוד מגלת התורה, הוא מציאת יסוד דאבא, תורה שבכתב, אותה הארה היתה היוצאת לזוין של יסוד רזזל נוקבא, נקרא מגלת פורים, שהוא ארוך רמיון המגלה בצורתה. והענין הוא, כי כל אותן ההארות לא נסתלקו מן רזזל בזוהרתו פנים בפנים, רק כל הארת ישארו בה, אפילו אזור סלוק המוזוין במנה כנזכר לעיל:

מגלה מלשון גלוי
Megila 'scroll' is from the root of גלוי, 'revelation'.
גם מגלה, פירוש לשון גלוי, ופירוש מציאת יסוד דאבא המגלה. גם מגלה זוסר יו"ד, גימטריא ג"פ הו"ה, שם סוד שלש מוזוין דהו"ה של זכמה בינה דעת דנצו הוד יסוד דאבא המתגלין בה. (א):
הגהה (א) (הגהה). אפשר, כי לפי שיסוד המכריע הוא, וכולל נצו הוד, לכן בהתגלות יסוד דאבא, מתגלין גם הנצו הוד שהם זכמה ובינה דרזזל עתה):

מתנות לאביונים, לתקן ולבנות את פרוץ הנוקבא
The gifts, charity, Tzedakah given on Purim connect us to Yessod and a righteous is the aspect of Yessod.
אמנם כדי לקיים אותה הארה של מרדכי ברזזל ביום פורים, לכן אנו נותנים צדקה לעניים, כדי שבכח הצדקה ההיא, תנתן גם אותו הצדקה מן היסוד

דאבא הנקרא צדיק, לרזול הנקראת צדק, וזהו לענין תקון פרצוף של רזול עצמה, על ידי צדקה, דהא בהתנוברות צדק וצדיק, נקראת צדקה:

אכילה ושתיה, להמשיך מוחין לנוקבא
אמנם יש בוינה אחרת, והוא הארת מוחין שהיה לה בעת הדורמיטא, וכונתו
הם, שאותן הארת ישארו, גם במוחין שבה, ולא בסוד תקון הפרצוף עצמו, וזה
נעשה על ידי הצדקה בנזכר לעיל, רק תוספות הארה יתירה בסוד המוחין,
והנה זה נעשה על ידי אכילה ושתיה בימי הפורים האלה, כי אכילה גימטריא
אדני עם הכולל, שהיא רזול. וזהו אכילה - אכל י"ה, כי ימשכו אליה המוחין,
אשר הם כולם בסוד י"ה, כמבאר אצלנו במקום אחר. וגם שתיה, פירוש - שת
י"ה, והוא סוד הוֹכְמָה ובינה, הנקראים י"ה י"ה, כי הדעת שכלה הוא ק"ל מצד
הגבורות, ולית בה אלא נהירין דתרי מוחין גליפין בה:
קריאת המגלה, לגלות ולהוציא את האורות

Reading of the Megilah is to reveal the Light in Malchut

אמנם קריאת המגלה, הוא ענין שלישי, והוא להוציא אותן הארת לזוין מיסוד
רזול, בסוד מגלה בנזכר לעיל, ודי בזה:

פירוש ברפת "על מקרא מגלה" - לקרא ולגלות לחוץ את יסוד אבא
וזה סוד על מקרא מגלה, כמא דאת אמרת למקרא ולמסע את המונות
(במדבר פרק י"ב), לקרותה ולהוציאה לזוין ותתגלה שם:

עוד דרוש בענין הנסירה והחזרה פנים בפנים

The Babilonyan exile was 70 years and on that time they corrected the distance they had
from the Holy Temple. The process was similar to the creation of Adam and Eve through
the sleep and revelation of Eve from the 'rib' (side) of Adam and bring them face to face.

ענין הפורים בזמן הגלות, כי בבבל אז היתה המלכות בסוד נקודה, וירדה
למטה בבריאה, וצריכה בנין מוחדש על ידי המוחין שיכנסו בה בבריאה.
והזוסידים שבאותו הדור, והחורש והמסגר (מלכים ב' פרק כד טז), היו מתקנים
אותה בכל שבועים שנה של גלות בבבל, כל השבע ספירות שלה, עד שהעלו
אותה למקומה, בין תרין דרועין, וכיון שזכנסו בה המוחין, נפל שינה על זעיר
אנפין, כל אותן שבועים שנה, כנודע בדרושים, שפשיה צריכה בנין מוחדש, או
היה הזעיר אנפין בסוד דורמיטא, שנסתלקו ממנו גצו הדור יסוד דאבא ואימא.

(כתב הרב בגימין, דאין לסמוך על זה, והעקר הדרוש דלעיל, כי אין דורמיטא אלא אזור היות פריצוף שלם אזור באזור, ועין בכוונת נסירה) ונכנסו למלכות לבנותה, בסוד ויבן ה' אלהים את היצלע (בראשית פרק ב' כב), כאשר היה בתזולת בריאת עולם:

בסוף השבעים שנה, יצא מרדכי שהוא מבחינת הארת יסוד אבא

At the end of the 70 years Mordechai came and revealed the light of that correction (mentioned above). The second Holy Temple could be built.

ובסוף השבעים שנה, יצא מרדכי שהוא מבחינת הארת יסוד אבא, היוצאין זווין מיסוד המלכות, כי כשהיו נצחו הוד יסוד של אבא תוף הזעיר אנפין, היו מלוכשים בהם הנצחו הוד יסוד דאבא, והיה יסוד דאימא נכנס בתוף הזעיר אנפין עד הוזהר, ויסוד אבא עובר ויוצא עד סוף היסוד של זעיר אנפין, אף כשנסתלקו נצחו הוד יסוד דאבא ואבא, ונכנסו במלכות כדי לבנותה, נמצא שייסוד דאבא, הוא עובר ויוצא לזווין ליסוד המלכות, וזהו ויעבר מרדכי (אסתר פרק ד' י), כי היה מאותו בחינה היוצאת לזווין:

סוד הפסוק לקחה מרדכי לו לבת

The secret of Esther 2:7 is about Mordechai connecting to Malchut to bring the light into it. Not taking Esther as daughter but connecting to the aspect of Vessel.

וזה סוד גם כן לקחה מרדכי לו לבת (אסתר פרק ב' ז), ואמרו רבותינו זכרונם לברכה אל תקרא לו לבת, אלא לבית, כי יסוד אבא נכנס ברזול, והיא לו לבית:

מגלה לשון גלוי, והוא יסוד אבא, שהוא מגלה חוץ מיסוד רחל וזה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה בענין המגלה, נקרא ספר, ונקרא אגרת, כי מגלה לשון גלוי, והוא יסוד אבא, שהוא מגלה זווין מיסוד רזול, כשהוא במקומו בזעיר אנפין נקרא ספר, וכשהוא בנקבא נקרא אגרת. (אגרת גימטריא שכ"ה ומנצפ"ר, בלקוטי תורה ספר יזווקאל, ותבין שאז היה קבוץ כל הדינים, פרים וזסר וי"ו לשון רבים, שני פעמים פ"ר, גימטריא שני פעמים מנצפ"ר, עולה קס"ת, המנצפ"ר עליון היא גבורות גדלות דבינה, והם מכילין אל גבורות אזורים, (ספרים אזורים: והשני וסדים) וכלה גבריאל אשר קסת הסופר במתניו והאזור במתניו, כי הם נצחו הוד יסוד, הם סוד כל הגבורות שולקון מנצפ"ר מבינה, ומנצפ"ר במלכות, הם גימטריא קס"ת):

הָמֵן הָרָשָׁע הָיָה מְכַשֵּׁף גָּדוֹל, וְאִשְׁתּוֹ זֶרֶשׁ מְכַשֶּׁפָּה גְּדוֹלָה, וְעִשְׂרָה בָּנָיו עֲשֵׂר סְפִירוֹת דְּקְלִיפּוֹת

Haman was a great Wizard, his wife, Zeresh was a great witch and his ten sons were ten Sefirot of the Klipah. They wanted to eliminate the possibility of the Israelites to connect to the Light of Yessod that will allow them revelation of great light.

וְהִנֵּה הָמֵן הָרָשָׁע הָיָה מְכַשֵּׁף גָּדוֹל, וְאִשְׁתּוֹ זֶרֶשׁ מְכַשֶּׁפָּה גְּדוֹלָה, וְעִשְׂרָה בָּנָיו עֲשֵׂר סְפִירוֹת דְּקְלִיפּוֹת. וְרָאָה אוֹתוֹ הָאֶרֶץ הַגְּדוֹלָה, וְהִבִּין שְׂרוּעָה לְחֻזּוֹר הַמְּלָכּוֹת פָּנִים בְּפָנִים, וְשִׁינּוּזָרוּ מוֹוִזִּין נִצּוֹז הוֹד יְסוֹד דְּאֶבָּא וְאֶמָּא לְעִיר אֲנָפִין, וְלֹא יִשְׁאָר בְּסוֹד דְּחִרְמִיטָא, וּבִזָּה יִהְיֶה גְּאוּלָּה לְיִשְׂרָאֵל, וְלִכֵּן רָצָה לְבַטֵּל אֶת הָאֶרֶץ. וְהִנֵּה הָמֵן גִּימְטְרִיא צ"ו, וְאִין צ"ו אֶלָּא עֲבוּדָה זָרָה, שֶׁהוּא רָאָה זֶה הָעֵינָן מִתּוֹךְ הַקְּלִיפָה, שֶׁהִיא עֲבוּדָה זָרָה, שֶׁהִיא בַּעֲשִׂיָּה, שֶׁעוֹלָה אֶל אֲדֻנָּי. וְהַקְּדוּשָׁה בְּרוּךְ הוּא בְּרוּזְמִי, עֲשִׂיהָ עֲמֵנוּ נְסִים וְנִפְלְאוֹת בְּזִמְנָא הַהוּא, וּבַטֵּל מוֹוִשְׁבָּתוֹ. וְלֹא עוֹד, אֶלָּא שְׂאוֹתוֹ הָאֶרֶץ הַבְּטִיחוּנָה שֶׁתִּהְיֶה תְּמִיד בְּזִמְנָא הַהוּא, וְאֵף עַל פִּי שִׁינּוּזָרוּ הַמוֹוִזִּין לְמִקְוָמוֹ בְּעִיר אֲנָפִין, שִׁיִּשְׁאָר אוֹתוֹ הָאֶרֶץ הַהִיא בְּמִלְכּוֹת, כְּאִשְׁרֵי הָיָה בְּאוֹתוֹ זִמְנָא:

הָאוֹר הַגָּדוֹל שֶׁל יְסוֹד אֶבָּא

וְזֶהוּ יְיָ הַפּוֹרִים הָאֵלֶּה וְכו', נִזְכָּרִים וְכו' (אֶסְתֵּר פֶּרֶק ט' כוּז), דְּהִינּוּ יְסוֹד הַנִּזְכָּר אֶבָּא, יְסוֹד יוֹסֵף, יוֹסֵף שֶׁהוּא יְסוֹד, מוֹרַעַם שֶׁנִּכְנָס בְּרוּזָל. וּמִזֶּה שֶׁאֲמַרְנוּ שְׂאוֹתוֹ הָאֶרֶץ שֶׁל יְסוֹד אֶבָּא, לֹא הָיָה אֶלָּא בְּסוֹף שְׁבָעִים שָׁנָה, אֵף עַל פִּי שֶׁבִּכְל לִלְבָּה נִכְנָסִים בְּמִלְכּוֹת נִצּוֹז הוֹד יְסוֹד דְּאֶבָּא מְלֻבָּשִׁים תּוֹךְ נִצּוֹז הוֹד יְסוֹד דְּאֶמָּא, אִם כֵּן הָיָה רָאוּי שֶׁבִּכְל לִלְבָּה יִתְגַּלֶּה יְסוֹד אֶבָּא, מִכָּל מִקְוָם אִין אוֹתוֹ הָאֶרֶץ יוֹצֵאת וְנִכְרֶת אֶלָּא לְזִמְנָא אֶרוּךְ, וְלִזָּה לֹא יֵצֵא אֶלָּא בְּסוֹף זִמְנָא גְּלוּת:

שִׁיעָר רֵאשִׁי זוֹדֵשׁ זִנְזָה וּפּוֹרִים - פֶּרֶק ו':

מִצּוֹת פּוֹרִים

עֵינָן מְשִׁלּוֹז מִצּוֹת אִישׁ לְרַעְהוּ וּמִתְנּוֹת לְאֲבִיּוֹנִים. הַמִּצּוֹת, הֵם זִנְסָדִים וְגִבּוּרֹת שֶׁבִּיִּסוֹד אֶבָּא, וְנִתְנָנִין לְמִלְכּוֹת, וְהֵם מְשִׁתְּלִיזִין מִתְּפִאָּרַת שְׂבָה לְיִסוֹד שְׂבָה, וְזֶהוּ אִישׁ לְרַעְהוּ (אֶסְתֵּר פֶּרֶק ט' כב), וּמִתְנּוֹת לְאֲבִיּוֹנִים, הֵם זִנְכָּמָה וּבִינָה שְׂבָה, שֶׁנִּעֲשֶׂה לָּהּ מִנְצּוֹז הוֹד יְסוֹד שֶׁל אֶבָּא, וְכָל זֶה הוּא לְהַגְדִּילָהּ וְלַעֲשׂוֹתָהּ פְּרִצּוֹף

אבא גם כן, וכל זה הוא נעשה לה מבוינת אותו הארה שאמרנו, דהינו ממה שמגלה מיסוד אבא, דהינו מגלה. ואזר כה אנו קוראין המגלה, והכוונה להמשיך אותו הארה ולזוין, וזה אמרו שפושטה וקוראה פארת. ואזר כה אכילה ושתיה, והכוונה - שלאזר שעשינו אותה פרצוף אבא, בסוד מנות ומתנות לאביונים, אנו מומשיכין לה הארת המוזין בהיותה פנים בפנים מבוינת הגזכרת לעיל, שהיא אותה הארה היוצאת לזוין:

צריך לכון באכילה, לשני י"ה במילוי יודיין
צריך לכון באכילה, לשני י"ה במילוי יודיין, יו"ד ה"י יו"ד ה"י. ותכון שהוא משם ע"ב, שהוא כנגד מוזן דזכמה. ובשתיה יכון לשני פעמים י"ה במילוי יודין, יו"ד ה"י יו"ד ה"י. ותכון, שהוא משם ס"ג שהיא בפניה, עולה גימטריא יין, שהוא נגד מוזן בינה. וזהו אכילה - אכל י"ה. שתיה - ע"ת י"ה. ולכון להמשיך לה מוזין אלו, מוזן הזכמה על ידי אכילה, ב' פעמים י"ה י"ה, יוד ה"י יו"ד ה"י דע"ב. ומזן בינה על ידי שתיה, שני פעמים יו"ד ה"י יו"ד ה"י דס"ג, גימטריא יין. כי אין לה אלא תרין מוזין, וצריך להיות השתיה מרבה מאכילה, לרמוז למלכות שהיא בזינת גבורה, ומזן בינה גובר בזקבא, לכן צריך להיות השתיה מרבה. (א)

הגהה

(א) הגה"ה: לכן אזהורוש ושיריו שהיתה כוננת להרס בגין פרצוף נוקבא, היתה שתיה כדת (אסתר פרק א' ו'), אכילה מרבה משתיה, אין אונס, שהוא רמוז לצדוד הוד אותיות נ"ס, וזמש גבורות והשני פוללים גימטריא אונס, וכל זה היתה כדי להרס פרצופה:

צריך אינש לבסומי בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי והנה מה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה שצריך אינש לבסומי בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי, הכונה היא - כי ידוע שיש גיצון של קדושה בכל קליפה המזינה אותה, ואם יסתלקו ממנו לא ישאר לו זיוות ויתבטל לגמרי מיד. (ב)

הגהה

(ב) הגה"ה צמזו: ואף על פי דאכלו רעים אינן אבא ואימא, ושתי דודים אינן

וְעִיר וְנוֹקְבָא עִם כָּל זֶה, אֵף עַל פִּי שְׁכוּנָא שְׂרִיין, הִנֵּה אִמָּא נוֹתֵן הַגְּבוּרָה
 דְּנוֹקְבָא, שֶׁהֵם סוּד הַיֵּין. וְאִבָּא נִשְׁאֵר בְּסוּד הָאֲכִילָה לְמַעַלָּה, לְכֹן הַשְׁתִּיתָה
 שְׁנֵגְלָה לְמַטָּה, הוּא יוֹתֵר עַל הָאֲכִילָה שֶׁהִיא לְמַעַלָּה, עַד כָּאן הִנֵּה"ה:
 בַּיּוֹם הַגָּדוֹל הַזֶּה, שֵׁישׁ אוֹתוֹ הָאָרֶז גְּדוֹלָה
 וְהִנֵּה בַּיּוֹם הַגָּדוֹל הַזֶּה, שֵׁישׁ אוֹתוֹ הָאָרֶז גְּדוֹלָה, אֲנִי רוֹצֵן שְׁנָם לְזֹאת הַנְּצוּץ יִגִּיעַ
 לוֹ וְזִיוֹת לְעַצְמוֹ, מִזֶּה הַהָאָרֶז, אֲבָל לֹא שִׁנְיָה כָּל כֶּף לְהֵאִיר לְקַלְפָּה (וְלֹא צָרִיךְ
 שִׁישְׁתֵּכֶם בַּיּוֹם הַזֶּה, עַד שֶׁלֹּא יֵדַע בֵּין אֲרוּר הַמֶּן לְבָרוּךְ מְרַדְּכִי, אוֹלִי יִשְׁגָּה וְיִתֵּן בְּרָכָה לְאוֹתוֹ
 יִצְיִין שֶׁבְּקַלְפָּה וְיִתְבָּרַךְ גַּם הוּא, אֲבָל לֹא תִהְיֶה בְּרָכָה כְּנֵגַת שְׁלֵמָה, שֶׁאִם יִהְיֶה כֵּן יִגִּיעַ לוֹ הַרְבֵּה,
 וְיִתְבָּרַךְ גַּם הַקְּלִיפָה) (נִסְחָז אֲחֵר: וְלִכֵּן צָרִיךְ לִזְכּוֹר בְּרוּךְ הַמֶּן, לְהַמְשִׁיךְ אוֹר גַּם לְיִצְיִין הַזֶּה, לְכֹן
 צָרִיךְ לְאֹמְרוֹ שֶׁלֹּא בְּכוּנָה אֲחֵר שֶׁהוּא שְׂכוֹר וְכֹבֵד יֵצֵא מִדַּעְתּוֹ, וְאִם הִיא בְּכוּנָה זֹס וְשְׁלֹם יֵאִיר
 גַּם אֶל הַקְּלִיפָה) וְלַעֲד"נ, כִּי כְּשֶׁאֲנִי מִבְּשִׁיכִין אוֹתוֹ מוֹזֵן בִּינָה בְּרוּזָל, עַל יְדֵי שְׁתִּיתָה
 הַיֵּין בְּרַבּוּי גְּדוֹל, יֵשׁ הָאָרֶז גְּדוֹלָה שִׁיְהִיָּה זֶה כִּזֹּן לְהֵאִיר גַּם לְנְצוּץ הַזֶּה שֶׁבְּתוֹךְ
 הַקְּלִיפָה:

מְשֻׁלֹּחַ מְנוֹת

עֲנִין מְשֻׁלֹּחַ מְנוֹת – אֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְכְרוֹנָם לְבָרְכָה שְׁתֵּי מְנוֹת לְאִישׁ אֶחָד, וְשְׁתֵּי
 מִתְּנּוֹת לְשְׁנֵי הָאֲבִיוָּנִים. גַּם יֵשׁ לְדַעַת, לְמַה בִּרְעָהּ אֲמָר מְנוֹת בְּתִי"ו אֶחָד,
 וּמִתְּנּוֹת לְאֲבִיוָּנִים בְּשְׁנֵי תִי"ן. אֲמָנָם כִּבְר יְדַעַת, כִּי הַיְסוּד נִקְרָא אִישׁ, וְעִיקָר
 הָאָרֶז יוֹם זֶה, הוּא גָּלוּי יְסוּד אֲבָא, וְהוּא זָכָר בְּהִיוּתוֹ מְלַבֵּשׁ תּוֹךְ הַיְסוּד דְּאִמָּא,
 לְכֹן אֲמָר מְנוֹת בְּתִי"ו אֶחָד לְבָד, כִּי תִי"ו הוּא מִצֵּד הַנוֹקְבָא, בְּאִפְּן שֶׁהֵם שְׁתֵּי
 מְנוֹת – אֶחָד מִצֵּד אֲבָא, דְּהִינֵּן אוֹתִיּוֹת מִ"ן וְאֶחָד מִצֵּד נִקְבָא ו"ת. וְאֲמָר אִישׁ
 לְרַעְהוּ, אִישׁ שֶׁהוּא יְסוּד אֲבָא, לְרַעְהוּ שֶׁהוּא יְסוּד וְעִיר אֲנִפִּין, כִּי אִם הִיּוֹת אֲבָא
 גְּדוֹל, בְּהִיוּתוֹ יוֹרֵד לְמִקּוֹם הַיְסוּד וְעִיר אֲנִפִּין נִקְרָא רַעְהוּ, עַל דְּרָךְ וְעִיר אֲנִפִּין
 כְּשִׁיּוּרֵד לְיַצִּירָה, שְׁנֵאֲמַר עָלָיו שְׁלֹף אִישׁ נִעְלָו וְנָתַן לְרַעְהוּ (רוֹת פֶּרֶק ד' ז') וְזֹאת
 לְפָנֵינוּ:

וּמִתְּנּוֹת לְאֲבִיוָּנִים

וּמִתְּנּוֹת לְאֲבִיוָּנִים שֶׁהֵם מִצֵּד אִמָּא, וְלִכֵּן הֵם בְּשְׁתֵּי תִי"ן, כִּי הֵם מִצֵּד הַנוֹקְבָא,
 וְהֵם שְׁתֵּי מִתְּנּוֹת לְשְׁנֵי אֲבִיוָּנִים, שֶׁהֵם נִצְּזוּ הוֹד, שֶׁהֵם אֲבִיוָּנִים, כְּאִשְׁרֵי יְדַעַת עֲנִין
 הַעֲרֵבָה, שֶׁאִין בָּהּ לֹא טַעַם וְלֹא רִיזוֹ, וְהֵם נִקְרָאִים אֲבִיוָּנִים, עַד הוֹד הִיא
 הַתְּפִשְׁטוּתָם:

בימי הפורים האלה נותנין צדקה לכל הפושט ידו גם בזה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, כי בימי הפורים האלה נותנין צדקה לכל הפושט ידו, הענין – כי הגבאי של צדקה, הוא היסוד, ובימי הזול שיהא יסוד ועיר אנפין, צריך לראות למי נותן הצדקה, כי יש בו אלויות דין. אבל עתה שהוא יסוד אבא הארה גדולה, ואין צריך להתקפיד, אלא כל הפושט ידו נותנין לו. (עמוד, מכאן לאכל בפורים, שאינו נוהג דברים שבפרהסיא, ולא דברים שבצנעה, כי גם בפורים יש יסוד אבא):

ברכה אחרונה של המגלה
והנה בברכה אחרונה של המגלה, הם זומש מטבעות, זומש פעמים ג', הרב את ריבנו והדן את דיננו וכו', כנגד זומש גבורות מנצפ"ך בעלי הדין והמריבה:
סוד הברכה של המגלה
סוד הברכה של המגלה הוא, כשיאר ברכת המצות המבארים במקום אזור, ברוך – בביתה. אתה ה' אלהינו – וסוד תפארת גבורה. אשר – ביתה. קדשנו – בסוד התפארת. במצותנו – נצחז הוד. וצונו – על ידי היסוד. על מקרא מגלה – סוד המלכות. מגלה נקרא הארה היוצאת זוין מן היסוד דאבא, והוא סוד (אסתר פרק ז' טו), ומרדכי יצא מלפני המלך וכו', ועטרת זהב גדולה מסטרא דאבא, גדול על כולם, אדם קדמאה, ודי בזה למבין. וזה סוד מלפני המלך, שנתגלה זוין. מן המלכות, וזה שעשה נסים, כמו שנאמר ועל עמים ארים נסי (ישעיה פרק מט כב), הוא הגס הגדול המתגלה בזמן הזה, אשר פמוהו לא גהיתה. גם שהזוין בייסוד, וקיימנו, בנצחז והוד. וכמא דאת אמרת ואת כל היקום אשר ברגליהם (דברים פרק יא ו'), והגיענו לזמן הזה, זה המלכות, שהגיענו אל שלש הנצחים לעיל, שהם נצחז הוד יסוד הזה לצאת ולהלך לזוין, ודי בזה עד יערה עלינו רוח ממרום:

ברכת המגלה מהחברים
מהזכרים: ברכת המגלה, דע, כי שרש המן הזה מן הקליפות, שפגגד ועיר אנפין דבריא. ואות ה' מורה כזו זומש גבורות דמנצפ"ך, ואותיות מ"ן מורה על שני הראשונים היותר קשיות:

זרש

וְזָרַשׁ אֶשְׁתּוֹ הַיְתָה מְשׁוּרְשֵׁת בֶּן הַגְּבוּרָה הַשְּׁלִישִׁית, שֶׁהוּא צ' דְּמִנְצָפ"ך. וְסִימְנָהּ ז' פְּצִירָא, וְהִיא עֲצֻמָּה בֵּת שֶׁבַע שָׁל הַטְּמָאָה, בְּסוּד ז' תְּזוּלָּה שְׁמָה שֶׁהוּא נֶגֶד דִּין שָׁל שְׁבָעִים שְׁנָה בְּפֶרוּטְרוּט בְּסוּד מוֹסִיף גְּזֹרַע, הֵם ז' דְּזָרַשׁ, וְהֵם מִתְרַבּוּת שֶׁבַע פְּעָמִים ע', לְמִסְפָּר זֹמֶשׁ מֵאוֹת, הָרִי אֶלּוּ ר"ש דְּזָרַשׁ, סוּד הַדִּינָן שָׁל אֲזוּזִים דְּאֶלְהִים בְּרַבּוּעַ, וְשָׁל מְלוּיִם בִּינְדִי"ן:

חֲכָמִיו

וְזוֹכְמִיו שְׁרָשָׁם בְּאוֹתִיּוֹת פ"ך דְּמִנְצָפ"ך, שֶׁהֵיוּ תְּזוּלָּה אוֹתֵהֶיוּ עוֹזְרִים וּמִזְוִיָּקִים לְרָשָׁעוֹ, וּכְשֶׁהִתְזוּזוּלוֹ לְהַמְתִּיק בְּסוּד יָמִין י"י רֹמְמָה (תְּהִילִים פֶּרֶק קִיז טז), נִקְרָאוּ זֹכְמִיו. וְהוּא זֹשֵׁב לְהַשְׁוִיֵּת אֶת מִרְדְּכִי, שֶׁהָיָה מִיִּסּוּד אֶבָּא וּמִתְפַּשֵּׁט בְּזַעִיר אֲנָפִין, עַל יְדֵי ע"ץ גְּבוּלָה, וְכֵן הָיָה גְּבוּלָה זֹמֶשִׁים אֶמָּה, רְמוּזָה לָהּ דְּאֶמָּה, אֲשֶׁר יִסּוּד אֶבָּא עוֹבֵר דְּרָךְ שָׁם כָּלוּל בָּהֶם:

לְכֵן צָרִיף לְכֹנֵן בְּבִרְכָּה רֵאשׁוֹנָה עַל מְקָרָא מְגָלָה

וְהַפִּיל פּוֹר (אֶסְתֵּר פֶּרֶק ט' כד), פִּירוּשׁ - שֶׁנֶּעֱזַן ו'. הָרְמוּזָה לִּי בֵּין אוֹתִיּוֹת פ"ר, גִּימְטְרִיא מִנְצָפ"ך, כְּדִי לְסַבְּבוּ בְּגִבּוּרָתוֹ. וְהוּא לֹא יָדַע, כִּי שְׁנֵי פְעָמִים קָמוּ ג' יֵשׁ בְּאֶמָּה מִיָּמִינָא וּמִשְׁמָאלָא, עוֹלִין גַּם בֶּן פּוֹר, עַל בֶּן קָרָאוּ לְיָמִים אֶלָּה פּוֹרִים (אֶסְתֵּר פֶּרֶק ט' כו), כִּי אוֹתִיּוֹת מ"י שֶׁבְּכִינָה נִשְׁתַּתְּפָה לְזַעִיר אֲנָפִין, לְהַפֵּךְ הַקְלָלָה לְבִרְכָּה עַל יְדֵי אֶסְתֵּר, שֶׁהִיא יִסּוּד דְּאֶמָּה, לְכֵן צָרִיף לְכֹנֵן בְּבִרְכָּה רֵאשׁוֹנָה עַל מְקָרָא מְגָלָה, בְּהַגִּי"ת נִקּוּד פִּתּוּז שׁוּרְק שׁוּרְק צִירִי, כִּי מֵאֶבָּא שֶׁהוּא י', וְנִקְדָּה פִּתּוּז, יוֹרְדִין זֹמֶשִׁה וְזִסְרִים סוּד ה' רֵאשׁוֹנָה, מִיִּסּוּד דִּיִּדִיָּה הָרְמוּזָה בְּנִקּוּד שׁוּרְק, וּמִתְפַּשֵּׁטוֹת לְזַעִיר אֲנָפִין שֶׁהוּא ו', לְיִסּוּד שָׁלוּ, שֶׁהוּא גַם בֶּן שׁוּרְק. וְהַכֹּל עַל יְדֵי אֶמָּה, מִמְּכֻכּוֹת דִּיִּסּוּד שָׁלָה, שֶׁהִיא אֲזוּרָוֹנָה, וְנִקְדָּה צִירִי מֵאֶמָּה:

נִקּוּד בְּרִכָּה שְׁנִיָּה

וְנִקּוּד בְּרִכָּה שְׁנִיָּה, הַהַגִּי"ת זְכָרִים בְּזוּיָרְק, וְנִקְבּוּת בְּקִבּוּץ, לְכָלֵל בְּנֵס זֶה נֶצְחֹז הוֹד. וְאֵף עַל פִּי שֶׁעָקְרוּ בְּנֶצְחֹז, וְזִנְכָה בְּהוֹד, מִכָּל מְקוֹם הָרִי אֶבָּא וְאֶמָּה שְׁנִיָּהּ נִתְמַיְזָדוּ בְּנֵס זֶה, וְהִנֵּה אֶבָּא סוּף הַתְּפַשֵּׁטוֹתוֹ בְּנֶצְחֹז, וְאֶמָּה בְּהוֹד:

וּבְהַגִּי"ה שָׁל שְׁהַחֲיִינוּ

ובהוי"ה של שהוויינו, צריך לכוון בב' הויות, ראשונה לשלמותו. וזד, כולו וזול"ם שהוא אור ונקודת זעיר אנפין, וא' כולו וזירק שהוא נקודת נצח, שהוא היה עקר הגס. ודע, כי בכל שהוויינו, צריך לכוון בב' הויות, ראשונה לעולם וזול"ם, והשנייה לפי הזמן:

בברכה אחרונה
ובברכה אחרונה, בפתיחתה, צריך לכוון כל האותיות ההיות שב"א, שהוא נקודת גבורה, לרמוז שהגבורה נהפכה לעזרתנו. ולכן בברכה זו יש זומש בפולות, נגד זומש גבורות מעצפ"ה. כי הרב ריבנו, רומז לגבורת אבא. והדן דיננו, לגבורת אמא. והגוים נקמתנו, לגבורת זעיר אנפין. והנפרע לנו מצרינו, והמשלם גמול, לגבורות לאה ורזל. ובנותימיתה, יכון לרזל, בהוי"ה בנקודת אלהים, בסוד כוס ישועות אשא (תהילים פרק קטז יג), וזומש עליון תקיפין דסוזרין לעושה:

שמות הקדש הרמוזים במגלה בראשי תבות וסופי תבות

The Holy Names are concealed in the scroll of Esther in the initials of words and in the letters that ends the words.

וצריך לכוון בשמות היוצאין מהמגלה, ואלו הן: "היא" ו"כל" הנשים "יתנו, ראשי תבות הוה" (אסתר פרק א' כ). לבדו עתה המלכה ושתי, סופי תבות והה"י (אסתר פרק א' טז). ושתי המלכה לפניו ולא באה, סופי תבות יהו"ה (אסתר פרק א' יז). "ימלכותה" יתן "המלך לרעותה" הטובה, ראשי תבות ויה"ה (אסתר פרק א' יט). "יום" ו"במלאות" הימים "האכלה, ראשי תבות ויה"ה (אסתר פרק א' ה). יהודי היה בשושן הבירה ושמו, סופי תבות יהה"ו (אסתר פרק ב' ה). כי כלתה אליו הרעה, סופי תבות יהו"ה (אסתר פרק ז' ז). ראה כי כלתה אליו, סופי תבות היה"ו (אסתר פרק ז' ז). "יבוא" המלך "והמן" היום, ראשי תבות יהו"ה (אסתר פרק ה' ד). זה איננו שנה לי, סופי תבות הוה"י (אסתר פרק ה' ז). וגדולה למרדכי על זה ויאמרו, סופי תבות היה"ו (אסתר פרק ו' ג) ויאמר. יצא מלפני המלך ופני המן, ראשי תבות יהו"ה (אסתר פרק ז' ז). עד כאן י"ב הויות. ג' שמות של אהו"ה "אזשדרפני" המלך "ואל" הפוזות, ראשי תבות אהו"ה (אסתר פרק ג' יב). (ספרים אחרים: "המן" א"ל "המשתה ראשי תבות אהו"ה (אסתר פרק ה' ד). "את" הלבוש "ואת" הסוס, ראשי תבות אהו"ה (אסתר פרק ו' יא). "אל" היהודים "ואל" האזשדרפנים, ראשי תבות אהו"ה (אסתר פרק ז' ט).

ד' שמוות אהי"ה: הפירה אל יד הגי, ראשי תבות אהי"ה (אסתר פרק ב' וז').
הנשים אל יד הגי, ראשי תבות אהי"ה (אסתר פרק ב' ג'). אשר ישלטו היהודים
המה, ראשי תבות אהי"ה (אסתר פרק ט' א'). את ימי הפורים האלה, ראשי
תבות אהי"ה (אסתר פרק ט' לא):

המשך שמוות הקדש הרמוזים במילה בראשי תבות וסופי תבות
המלך ודתו ובהקבץ, ראשי תבות וה"ו (אסתר פרק ב' וז'). המלך וישנה ואת,
ראשי תבות וה"ו וסופי תבות כה"ת (אסתר פרק ב' ט'). ויבא התר ויגד, ראשי
תבות וה"ו (אסתר פרק ד' ט'). (ספרים אחרים: ותמאן המלכה ושת, ראשי
תבות וה"ו (אסתר פרק א' יב). (ספרים אחרים: והשרים ויעל המלך, ראשי
תבות וו"ה (אסתר פרק א' כא). ויבקש הדבר וימצא, ראשי תבות וה"ו (אסתר
פרק ב' כג). ויבא המלך והמן ראשי תבות וה"ו (אסתר פרק ה' ד'). (סופי תבות
ה' שמוות של הה"ה) מדינה ומדינה ככתבה, סופי תבות הה"ה (אסתר פרק א'
כב). ובה הנערה באה, סופי תבות הה"ה (אסתר פרק ב' יג). אביה ואמה
לקוזה, סופי תבות הה"ה (אסתר פרק ב' ז'). ומה יעשה בה, סופי תבות הה"ה
(אסתר פרק ב' יא). הפורים האלה השנית, ראשי תבות הה"ה (אסתר פרק ט'
כט) ותכתב אסת). יעשה בכל מלכותו, ראשי תבות יב"מ, שם דע"ב, וגמטריא
ב"ן (אסתר פרק א' כ). כי גדול מרדכי, סופי תבות יל"י (אסתר פרק ט' ד'). יתנו
יקר לבעליהן, ראשי תבות יל"י (אסתר פרק א' כ). יד איש משרי, סופי תבות
שד"י (אסתר פרק ו' ט'). לפני המלך אנושורוש, סופי תבות יכ"ש (אסתר פרק א'
יט). מרדכי להסיר שיקו, סופי תבות יר"ו (אסתר פרק ד' ד'). נפל על המטה,
סופי תבות כל"ה (אסתר פרק ז' וז):

נגף ורפוא, נגף להמן, ורפוא לישראל

Haman used a name of God in reverse order to bring judgments on the Israelites but Esther reversed it back transferring judgment to Haman and remedy to Israel.

טעם הסכמות המן, לקור הערה על ישראל באדר, יותר מבשאר וודשים, מפני
כי שנים עשר וודשים הם נגד שנים עשרה צרופי הו"ה, והוא הוודש הזה אשר
צרופו הוה"י בהפך, אשר הוא סוד הדין. לכן הזכיר המן השם בהפך, ו"ה איננו
שין"ה ל"י, סופי תבות הוה"י (אסתר פרק ה' יג). ואסתר רצתה להמשיך את הרומים,
והזכירה הו"ה בישר, יבא המלך והמן תלום, ראשי תבות יהו"ה (אסתר פרק ה'

ד). והקדוש ברוך הוא הסכים עם אסתר בבחינת אותה, רזומים לישראל. ועם
המין לבחינת אותה, דין להמין, נגף ורפוא, נגף להמין, ורפוא לישראל:

סופי תבות י"ה

כי כלתה אליו הרעה (אסתר פרק ז' ו'), סופי תבות יהו"ה רזומים בישר, ראה כי
כלתה אליו סופי תבות היה"ו שהוא דין, וגם הוא בישר, ואם תדקדק בשתי
תבות כי ראה, סופי תבות י"ה, לומר כי בשיתוף ב' שימות אלו, נפעל הכל י"ה
ו"ה, כנודע אם עונות תשמור יה אדני מי יעמוד (תהלים פרק קל ג'), והבן זה:

וגם את הגוי אשר יעבדו דן אנכי

פורים סוד הוד, וכלה יש במגלה הרבה ויין. גם העמוד שהוא בחינת וי"ו, לרמוז
להוד שהוא בחינת וי"ו. ודע, כי נ"ד פעמים נאמר המין במגלה, וכן יש נ"ד
אותיות בעשרת בני המין (צריך לומר שסובר ארדי מלא). וזה סוד (אסתר פרק ט' ט')
וגם את הגוי אשר יעבדו דן אנכי, זה סוד (בראשית פרק טו יד), "הצילני" נא
"ביד" אוזי, "ביד" גימטריא ד", וראשי תבות המין (עין בכ"ז וז"ג סימן י"א):

שלש עשרה מדות הרחמים

Mordechai was from the Right and Yessod of Chokma, Esther was Yessod of Binah.

numerical bvalue 314 שדי, a name that protects our prayers and dwellings.

משם הרב וכלה"ה: והנה צריך אתה לדעת, כי מגלה הם שלש הויות שהם
ברישא דווררתא, ומאלו שלשה הויות נתפשטו שלשה עשר תקוני דיקנא, רצה
לומר מי אל כבוד וכו', וגם אל רזום וזוון וכו', וגם ת"ך גספ"י וכו', שהם בא"ת
ב"ש אל רזום וכו'. ואלו השלשה עשר תקוני דיקנא הם נכנסין תוך אבא,
ומאבא לאבא, ולהיותן שהם נכללין קדם ביסוד אבא, ואזר כף נכללין ביסוד
אבא גם כן, ונכנסו גם כן אל הזעיר אנפין. וכבר ידעת, כי יסוד אבא מלבש גו
יסוד אבא, וידעת כי יסוד אבא הוא קצר, ויסוד אבא הוא עודף ויוצא לזוון
לתוך זלל של הזוף דזעיר אנפין, ומרדכי בחינת יסוד אבא, ואסתר בחינת יסוד
אבא, הניו דמלכות דיסוד אבא, ומרדכי דיסוד אבא עצמו, וכלה היה נקרא
מרדכי איש ימיני, שהוא יסוד אבא כנודע, שבו מתגלן זמשה וזסדים בפום
אמה. וביסוד זה יש ביה בחינת יוסף ובנימין, ולהיות שמרדכי היה מבחינת
בנימין, לזה היה לו הצער הגדול הזה בנימין, כי בנימין בסוד שם ב"ן, מ"ב דין,

אָלס שײַנע זאָרען בַּמקומו, בּוֹפֵנִי שְׁתִּימִין מוֹנֶפֶהוּ. וּבְזוּיָתָהּ זֶה שֶׁל בְּזִימִין שֶׁהוּא שׁוֹד״י, לְכֵן מְרַדְּכִי הַיְּהוּדִי עוֹלָה שׁוֹד״י:

מְרַדְּכִי וְאַסְתֵּר
וְלֵהִיּוֹת שְׁמֵרְדְּכִי וְאַסְתֵּר הָיוּ מְבֻזְיָנִת אֲלוֹ שְׁלֵשָׁה עֶשְׂרֵת תִּקְוֵי דִיקָנָא, וְאֲלוֹ שְׁלֵשָׁה
עֶשְׂרֵת תִּקְוֵי דִיקָנָא הֵם שְׁלֵשׁ עֶשְׂרֵה הַיּוֹי״ת דְּשִׁמּוֹת ע״ב כְּמוֹנֵן תִּתְקַל״ו, שֶׁכֵּן הוּא
מִנֵּן מְרַדְּכִי וְאַסְתֵּר עִם הַכּוֹלָל, וּמְרַדְּכִי מִצֵּד זִמְשָׁה וְזִסְדִּים, וְאַסְתֵּר מִצֵּד זִמְשָׁה
גְּבוּרֹת, וְלֵזָה הֵם כּוֹלָל מִיּוֹד עֶשְׂרֵה הַיּוֹי״ת, וְזִמְשָׁה הַיּוֹי״ת שֶׁהֵם זִמְשָׁה וְזִסְדִּים,
כּוֹלָם בְּנִקּוּד קָמִין, וְהֵם עֶשְׂרִים קָמִין, וְקָמִין הוּא י״ו, ס״ה הַקָּמִין שֶׁל הָעֶשְׂרִים
אוֹתִיּוֹת, גִּמְטְרִיא שׁוֹד״י, וְזִמְשָׁה הַיּוֹי״ת עֲצָמֵן גִּמְטְרִיא ק״ל, הָרִי הַכֹּל ת״ן, וְזֶה סוּד
י״י יִתֵּן הַטּוֹב (תְּהִלִּים פֶּה יג), רָצָה לִבְרֹךְ, שֶׁגַּם זֶה הַיּוֹי״ה שֶׁהוּא בְּזִיעִיר אֲנָפִין, כִּשֶּׁהוּא
מִלֵּא מִן הַמּוֹזֵין, שֶׁהֵם בְּסוּד יוֹדִי״ן, בְּסוּד שְׁלֵשָׁה טָפִין, אֲזִי הוּא מִקְבֵּל ה״ס,
שֶׁהֵם זִמְשָׁה הַיּוֹי״ת הַנִּזְכָּרִים לְעִיל, עוֹלָם ת״ן, וְהֵם בְּזוּיָתָהּ טוֹב, שֶׁהוּא הַיּוֹסוּד,
וְהֵינּוּ שְׂאֵמֶר ה' יִתֵּן הַטּוֹב, וְטוֹב גִּמְטְרִיא י״ו, הֵינּוּ הַיּוֹסוּד:

הַיּוֹסוּדִים הַמִּתְקִין הַגְּבוּרֹת
וְזִמְשָׁה גְּבוּרֹת הֵם זִמְשָׁה הַיּוֹי״ת בְּנִקּוּד אֲלֵהִים, גִּמְטְרִיא שׁוֹד״י, וְעִם זִמְשָׁה הַיּוֹי״ת
עֲצָמֵן הַעוֹלָם ק״ל, עוֹלָה תְּלִמּוּד, שֶׁהוּא מִצֵּד הַגְּבוּרֹת, אֲסוּר וְהֵתֵר, קָלִים
וְזִמְשָׁה. וְשִׁנְיָהּ יוֹד הֵם זִמְשָׁה וְזִסְדִּים וְזִמְשָׁה גְּבוּרֹת, שֶׁהֵם ת״ן וְת״פ, וְשִׁנְיָהּ
הַיּוֹסוּדִים שְׂמִמְתְּקִין הַיּוֹמֵשׁ גְּבוּרֹת, הַכֹּל עוֹלָה תִּתְקַל״ה, כְּמוֹנֵן מְרַדְּכִי וְאַסְתֵּר:

יְסוּד אָבָא מְגַלָּה מְחֻצֵּי וְלִמְטָה
וּכְבֵּר יְדִיעָתָה, שִׁיּוּד אָבָא מְגַלָּה מוֹחֲצֵי וְלִמְטָה, לְכֵן תִּבְּת מְגַלָּה וְזִסְר י״, שִׁיּוּד
אָבָא מְגַלָּה מוֹחֲצֵי וְלִמְטָה, וְיְסוּד אָבָא אוֹת י״ שְׁבָשִׁים הַיּוֹי״ה, מִתְּפִשֵּׁט עַד יְסוּד
וְעִיר אֲנָפִין, וְזֶה הַטֵּעַם שֶׁצִּירָהּ לְהַתְּפִשֵּׁט הַמְּגַלָּה כְּאַגֶּרֶת לְפָרְסוּמִי זִיסָא, דְּהֵינּוּ
נִצָּח הוּד דִּי יְסוּד אָבָא. וְלֵהִיּוֹת שְׂמִימְתְּפִשֵּׁט, רָצָה לִבְרֹךְ גְּלוֹי הָאוּר הַזֶּה דִּי יְסוּד
אָבָא בְּזִיעִיר אֲנָפִין. וּכְבֵּר יְדִיעָתָה, שִׁיּוּד אֲנָפִין דִּי וְיִקֵּן סִפֵּר תּוֹרָה עֲלִיּוֹנָה, לְכֵן צִירָהּ
לְכַתֵּב הַמְּגַלָּה בְּשִׁירְטוּט וּבְתִגִּין כְּסִפֵּר תּוֹרָה. וּכְבֵּר יְדִיעָתָה שְׂטַעֲמִים וְנִקְדּוֹת סוּד
ע״ב ס״ג, וְאֵינָם מִתְּגַלִּין בְּזִיעִיר אֲנָפִין מִפְּנֵי רַבּוּי אוֹרָם שֶׁלֹּא יִגְרַמוּ זֶס וְשִׁלּוּם אֵינָה
שְׁבִירָה, וְלֵזָה מִתְּגַלָּה שֶׁם רַק מ״ה וּב״ן, סוּד תִּגִּין וְאוֹתִיּוֹת. וְלֵהִיּוֹת שְׂפָלָם כְּלוּלִים
בִּיּוּסוּד אָבָא לְבַד, כִּי יְסוּד אָבָא קָצֵר, וְלֵזָה אֵין צִירָהּ רַק עֲמוּד אֲזוּד בְּמְגַלָּה,

דְּהִינּוּ זִמְמִישָׁה זִסְדִּים מִמִּתְקִין אֶת זִמְמֵי גְבוּרוֹת וְנַעֲשׂוּ אֶחָד:

נֶצַח הוֹד דִּיסוּד אָבָא, הֵם שְׁתֵּי לִוְחוֹת
וּכְבָּר יִדְעָתָּ כִּי גַם שְׁאִמְרָנִי, הֵם נֶצַח הוֹד דִּיסוּד אָבָא, הֵם שְׁתֵּי לִוְחוֹת, מ"ס
שְׁבִלִיחוֹת בְּגַם הֵיוּ עוֹמְדִין, כְּלוּמַר מִפְּתוּחוֹת בְּלִיתִי קוֹ סְתוּמָה, צוּרְתָהּ ז', וְס' הוּא
ס' שֶׁל גַּם, וְנֶצַח עֲנָף זִסְד, שִׁישׁ בּוֹ ע"ב אֲרֻבָּה יוֹדִין, זִמְמֵי דְבָרוֹת בְּלוּזוֹ יִמִּין,
וְיֵשׁ בּוֹ סוּד יו"ד דְּאָבָא שְׁרֵשׁ הַזִּסְדִּים, לָזֶה הֵמָּה נַעֲשִׂיה ז' דְּהִינּוּ זִמְמִישׁ. וְלִהְיוֹת
שִׁישְׁרָאֵל זִמְמֵי בִיסוּד שְׁלֵהֶם, וְלִקְחוֹ זִשִּׁים זְכָרִיּוֹת, וְזוֹתֶם הַמֶּלֶךְ הַעֲבִירוּ
לְסִטְרָא אֲזוּרָא, הֵם שְׁבָעִים אֲמוּת הַתְּלוּן בְּסִמָּא"ל, לָזֶה נִתְּנָלָל עֲלֵיהֶם עוֹן
הַבְּרִית בִּימִין, בְּזִמְמֵי סְעוּדוֹת אֲזוּשְׁוֹרֵשׁ, וְהִינּוּ גִימְטְרִיא שְׁבָעִים. וּכְבָּר נִוְדַע מִזֶּה
שְׁאִמְרוּ רַבּוּתֵינוּ וְכִרּוֹנָם לְבִרְכָּה, הֵבָא עַל הַגּוֹיָה כִּאֲלוֹ הַשְׁתַּחֲוִיָּה לַעֲבוּדָה זָרָה,
כִּי כְּשׁוֹרֵעַ לַעֲבֹרָה, כִּאֲלוֹ כּוֹרֵעַ לַעֲבוּדָה זָרָה, לָזֶה הַצָּרָה לְקַבֵּל הַתּוֹרָה שְׁנִיתָ,
כְּמִתָּה שְׁכָתוּב קִימוֹ וְקִבְלוֹ הִיְהוּדִים (אֶסְתֵּר ט' כו), קִימוֹ מִזֶּה שְׁקִבְלוֹ כְּבָר, הִינּוּ סוּד
הַגַּם, סוּד שְׁתֵּי לִוְחוֹת, כְּמוֹ בִימֵי מוֹשֶׁה, בֵּן בִּימֵי מֶרְדֳּכַי וְאַסְתֵּר נִתְּנוּ סוּד שְׁתֵּי
לִוְחוֹת:

עַל יְדֵי שְׁיָצָא הָאוֹר הַזֶּה וְהָאִיר בְּרַבּוּי, יִרְדַּ הַהָאָרָה עַד הַעֲשִׂיָּה, וְאֶלְמָלָא זֶה לֹא הָיָה
יָכוֹל לְהַנְצִיל מִכְּלִיָּה חֵס וְשְׁלוֹם, מִפְּנֵי פְגָם הִיסוּד שְׁלֵהֶם
וְהַזֶּה כְּבָר יִדְעָתָּ עֲנָן הַדּוּרְמִיטָא, וּבִקְיֵעוֹת יִסוּד אָבָא לְזוּזִין מִיִּסוּד רִחוּל, וְעַל יְדֵי
כֵּן שְׁיָצָא הָאוֹר הַזֶּה וְהָאִירוּ בְּרַבּוּי כָּלִי כְּבוּי, יִרְדַּ הַהָאָרָה עַד הַעֲשִׂיָּה, וְאֶלְמָלָא
זֶה לֹא הָיָה יָכוֹל לְהַנְצִיל מִכְּלִיָּה זִס וְשְׁלוֹם, מִפְּנֵי פְגָם הִיסוּד שְׁלֵהֶם:

הֵינָה כְּבָר יִדְעָתָּ, כִּי נֶצַח הוֹד דְּזַעִיר אֲנָפִין, מְאִירִין בָּהּ
וְהַזֶּה כְּבָר יִדְעָתָּ, כִּי נֶצַח הוֹד דְּזַעִיר אֲנָפִין, מְאִירִין בָּהּ הַנֶּצַח בְּכָל קוֹ הַיָּמִין
שְׁלֵהָ, בְּשָׁלֵשׁ פְּרָקִין. וְכֵן הַהוּד אֶפִּילוֹ שֶׁהוּא בְּאֲזוּרָא, הֵיוּ שֵׁשׁ פְּרָקִין, וְנִמְצָא שִׁישׁ
בָּהּ שֵׁשׁ אֲוֵרוֹת, וְהָיוּ שְׁנֵים בְּנֵצַח הוֹד דְּזַעִיר אֲנָפִין, כִּי הַנֶּצַח הוֹד דְּזַעִיר
אֲנָפִין, הֵם בְּסוּד ווִין, הַנְּזוּלָקִים לָב, בְּסוּד א' א' דְּעִבְאֹת, כֹּזָה - א', הַמִּתְפַּשְׁטִין
בְּקוּוִין שְׁלֵהָ, וְיֵשׁ בָּהֶן שְׁנֵי ווִין, נִגְדַּ נֶצַח הוֹד. וְאוֹת ו' בִּיסוּד זַעִיר אֲנָפִין הַכּוֹלְלִים
בְּקוֹ הָאֲמִצְעֵי שְׁלֵהָ, וְאוֹת ה' שְׁבִין ווִין, הוּא סוּד הַעֲטָרָה הַנִּשְׁפָּעֶת מִכָּלֶם. גַּם יֵשׁ
בָּהּ ה' אֲוֵרוֹת שֶׁל שְׁמוֹת, שְׁכָל א' יֵשׁ בָּהֶן ג' הֵהִין, הַה"ה, שֶׁהֵם בְּסוּד תַּפְאֶרֶת
נֶצַח הוֹד יִסוּד מַלְכוּת דְּזַעִיר אֲנָפִין, שֶׁהִיא הַעֲטָרָה שֶׁבְּכּוֹלֶם, וְלָזֶה בָּאָה בְּסוּד

שְׁלֵשׁ הַיּוֹת כָּל שֵׁם, כִּי הִשְׁפַּעְתָּן עַל יְדֵי הַנִּצְחָן הוֹד יִסּוּד, וְלֹא אִלוּ הַשְּׁמוֹת רְמוּזִים בְּמִגְלָה כְּנֹכַח לְעֵיל:

ואחר כך כְּשֶׁנִּכְנְסִין מוֹחִין דָּאבָא וְאָמַר
וְאִזְזָר כֶּף כְּשֶׁנִּכְנְסִין מוֹזִין דָּאבָא וְאָמַר, נְשַׁלְמִים וְנַעֲשִׂין שְׁתִּים עֲשֶׂרָה הַיּוֹת, שְׁלֵשׁ הַיּוֹת בְּנִצְחָן אָמַר, שְׁלֵשׁ בְּהוֹד אָמַר, שְׁלֵשׁ בִּיִסּוּד אָמַר, וּבִיִסּוּד אָבָא הוּא עוֹדֵף בִּיִסּוּד אָמַר, וַיֵּשׁ לוֹ שְׁלֵשׁ הַיּוֹת בִּיִסּוּדוֹ, יוֹתֵר בִּיִסּוּד אָמַר, גִּימְטְרִיא מְגֻלָּה. וְלִפִּי שְׁאִין אִזְרָה מִתְפַּשֵּׁט בִּיִסּוּדָהּ, אֶלָּא יוֹצֵא לְזוּזִין, לְפִיכָה לֹא נִגְלָה בְּפֶרוּשׁ הַיּוֹת אִלוּ בְּמִגְלָה, גַּם יֵשׁ בָּהּ הָאֶרֶה בְּדַעְתָּהּ, מוֹדַעַת שְׁבִיִסּוּד אָבָא, שְׁלֵשׁ שְׁמוֹת אֵהוּ"ה. וּמוֹדַעַת שְׁבִיִסּוּד אָמַר, ד' שְׁמוֹת אֵהי"ה, וְכָל אִלוּ תִמְצָאֵם בְּמִגְלָה יוֹצֵאִין, כְּנֹכַח לְעֵיל בְּאֵר הַיִּטִּב:

תתקל"ה

וְהִנֵּה כְּשִׁינָא בִּיִסּוּד אָבָא, מִתְפַּשֵּׁט בֵּין יִרְכּוּתֶיהָ, וְכֵן אֵין הַיּוֹת עֲצֻמָּן זִכְתָּבִין בְּמִגְלָה בְּפֶרוּשׁ, רַק בְּרֵאשִׁי תְּבוּת וְסוֹפֵי תְּבוּת. וְצָרִיךְ אֲנִי לְפָרֵשׁ, שְׁקוּדָם שְׁאִלוּ הָאוֹרוֹת דָּאבָא, נִכְנְסִין בְּרוּזָל, הֵיוּ נִכְנְסִין תְּזוּלָה בְּלֹאָה, וְכְשֶׁנִּכְנְסִין בָּהּ עָשׂוּ שְׁלֵשׁ הָאֶרֶת בְּשִׁלְשָׁה פְּרָקִין, שֶׁהֵם שְׁלֵשָׁה אֵהי"ה. וְגַם יֵשׁ בָּהּ שְׁלֵשׁ אוֹרוֹת מִהִמּוּזִין כְּשֶׁהֵיוּ נִכְנְסִין תּוֹךְ הַזְעִיר אֲנָפִין, דְּהִיגוּ, אִזְזָר שֶׁל הָאֶרֶה דִּיִסּוּד אָבָא לְאִזְזוּרֵי לֹאָה, וּשְׁנַיִם מִהִפְנִים דִּיִסּוּד אָבָא, שֶׁהֵם בְּפִנֵּי הַזְעִיר אֲנָפִין, שֶׁהֵם בְּזוּצֵי הַתְּפֹאֶרֶת עֲלִיּוֹן אִזְזָר הַכּוֹלֵל שְׁנֵיהֶן לֹאָה וְלֹאָה, נִמְצָא שְׁנֵי בְּלֹאָה שְׁמוֹנָה הָאֶרֶת, אֶרְבַּע הַיּוֹת דְּע"ב, מְשַׁלְבִּים עִם אֶרְבַּע קִס"א, וּשְׁנֵי כּוֹלָלִים שֶׁל הַיּוֹת אֵהי"ה, וְאִזְזָר הַכּוֹלֵל אֶת כּוֹלָם, ס"ה גִּימְטְרִיא תִתְקַל"ה, כְּמִנְיָן מְרַדְּכִי וְאַסְתֵּר:

שְׁלֵשָׁה שְׁלֹבִים בְּמִלּוּאָם

וְאוֹתִיּוֹת שְׁלֵשָׁה אֵהי"ה פְּשׁוּטִים גִּימְטְרִיא ס"ג, וּשְׁתִּים עֲשֶׂרָה אוֹתִיּוֹת שֶׁל שְׁלֵשׁ הַיּוֹת הֵם ע"ה, וְאִזְזָר כּוֹלֵל שֶׁל הַיּוֹת, וְאִזְזָר כּוֹלֵל שֶׁל אֵהי"ה, הָרִי ע"ז. וּבְאֶקְלָף בִּי"ת שֶׁל א"ל ב"ם, הֵם ה"ן, גִּימְטְרִיא הֶמֶן. וְהַשְּׁלֵשָׁה שְׁלֹבִים בְּמִלּוּאָם, שֶׁל שְׁלֵשׁ הַיּוֹת וְאֵהי"ה, גִּימְטְרִיא תִרְצ"ט, וְשִׁלְשָׁה פְּעָמִים שֶׁל הַיּוֹת וְאֵהי"ה, גִּימְטְרִיא קמ"א, (רָצָה לומר פְּשׁוּטִים) וְהֶמֶן גִּימְטְרִיא צ"ה, ס"ה תִּרְצ"ט וְקמ"א וְצ"ה, גִּימְטְרִיא מְרַדְּכִי וְאַסְתֵּר, שֶׁהֵם תִּתְקַל"ה:

מִרְדְּכִי שֶׁהוּא מֶרָא דְכִיָּא
וְהִנֵּה לְפָנֶיהָ, אֵיךְ בִּלְאֵה נִתְּהוּ בֵּהּ הַמּוֹזֵזִין, אֲכָל הֵם דֶּרֶךְ הָעֲבָרָה, וְלֹא מִרְדְּכִי
שֶׁהוּא מֶרָא דְכִיָּא, עוֹבֵר מִלְאָה לְרוֹזֵל:

הַמֶּשֶׁךְ הָאוֹרוֹת בִּלְאֵה
וַיֵּצֵא ל, שֶׁהָאֵרֶת שֶׁאִמְרָנוּ דֶּרֶךְ כָּלֵל, הָרִיעִי מִפָּרֶשׁ דֶּרֶךְ פֶּרֶט, שֶׁהָאֵרֶת הַיּוֹצֵא
מִיִּסּוּד אֲבָא, בָּא לִיִּסּוּד פָּנִים דְּזָעִיר אֲנָפִין, וּבִהָאֵרֶת הַיּוֹצֵאת מִצֵּד הָאֲזוּזִין נִגְדָּה פָּנֵי
לְאֵה, הֵם בִּסּוּד שְׁנֵי אֲהִי"ה פְּשׁוּטִים, וְהָאֹר שֶׁבִּנְתִּים דִּהִינּוּ מִהַכְּלִי עֲצָמוּ, רָצָה
לְבוֹר מִיִּסּוּד אֲבָא שֶׁהוּא בִּסּוּד הַיּוֹ"ה, וּכְשֶׁמִּסְתַּלְקֶת הָאֵרֶת זו, נִשְׁאָר זָעִיר אֲנָפִין
בִּסּוּד דּוּרְמִיטָא, גִּימְטְרִיא מִרְדְּכִי כְּנֹכַח לְעִיל, כִּי מִרְדְּכִי הִנָּכְס בִּלְאֵה, וְעוֹשֶׂה
אֲלוֹ הַשְּׁתֵּי הָאֲרוֹת בִּלְאֵה פַּעַם שְׁנִית, וַיֵּשׁ בֵּה אֲרַבַּע הָאֲרוֹת אֲרַבַּע אֲהִי"ה, וְכֵן
יֵשׁ בֵּה בְּמַגְלָה אֲרַבַּע אֲהִי"ה רְמוּזִין, וְהַיּוֹ"ה דְּכָלִי יִסּוּד אֲבָא נִסְתַּלַּק בִּלְאֵה
שְׁלֹשׁ פְּעָמִים בְּשִׁלְשָׁה קוּוּין, וְכָל קוּ יֵשׁ בּוֹ שְׁלֹשָׁה פְּרָקִין, הֵם תְּשִׁיעַ הַיּוֹ"ה, וְשִׁלְשׁ
הַיּוֹ"ה דְּרִישָׁא זַיְנוּרְתָא, דִּהִינּוּ רִישָׁא דְלֹא אֲתִידַע, נִמְצָא שֶׁהֵם שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה
הַיּוֹ"ה, הַרְמוּזִין בְּמַגְלָה הַזֹּאת, שֶׁהֵם בְּמִלּוּי ע"ב, גִּימְטְרִיא תַתִּס"ד, וְאֲרַבַּע אֲהִי"ה
פְּשׁוּטִים גִּימְטְרִיא פ"ד, ס"ה גִּימְטְרִיא תַתְּקַמ"ז, (וְעַם עֶשֶׂר אוֹתִיּוֹת גִּימְטְרִיא תַתְּקַמ"ז)
הֵם גִּימְטְרִיא מִרְדְּכִי אֲסֶתֶר, וְהַשְּׁלֹשָׁה עֶשֶׂר יְתָרִים שֶׁמִּרְדְּכִי וְאֲסֶתֶר לֹא הָיוּ
אֲלֹא תַתְּקַמ"ה, (ע"ל תַּתְּקַל"ה) תִּסְרִי מִהֵם נִגְדָּה ט' אוֹתִיּוֹתֵיהֶם וְשְׁתֵּי תַבּוֹת מִרְדְּכִי
אֲסֶתֶר וְשְׁתֵּי כּוֹלָלִים, לְפִי שְׁאִין לָהֶם עֲמִידָה בִּלְאֵה, תַּכַּף יוֹרֶדֶת בְּרוֹזֵל, וְלִכְּן
זֻכְרוּ מִהֵם הַשְּׁלֹשָׁה עֶשֶׂר כְּנֹכַח לְעִיל, וּכְבָּר יִדְעָתָה תַּכַּף כְּשֶׁנִּכְנָסִין הַמּוֹזֵזִין
בִּלְאֵה בְּדַעַת שְׁלֹה, וְלִהְיוֹת שְׂרֵשׁ כָּל הַדַּעַת כְּנֹכַח, נִעֲשֶׂה בּוֹ שְׁלֹשָׁה שְׁמוֹת
אֲהִי"ה בְּמִלּוּאָן ית"א, ס"ה גִּימְטְרִיא תַמ"ב, (סְפָרִים אֲזוּרִים, אֲהִי"ה, דִּהִינּוּ קס"ג קַמ"ג קל"ו
גִּימְטְרִיא תַמ"ב, עַד כָּאן לְשׁוֹן הָרַב):

אֵלֶּה הַמִּצְוֹת

יִשְׂרָאֵל "Blessed Mordechai hayehudi (Jew)" in gimatria with the
Kolel equal Israel יִשְׂרָאֵל.

מִהַזְכָּרִים: כְּתִיב אֵלֶּה הַמִּצְוֹת (ויקרא פרק כו לז), שְׁאִין נִבְיָא רִשָּׁא לְזוֹדַעִי, מִהִיכָן
סָמְכוּ לְמַגְלַת אֲסֶתֶר, מִדְּכָתִיב כְּתוּב זֹאת זְכָרוֹן בְּסִפְרָא (שְׁמוֹת יז יא), בִּי"ת סָמ"ך
פ"א רי"ש. וְעוֹד בְּסִפְרָא, בְּמִסְפָּר קָטָן זז"י, וְאֲרַבַּע אוֹתִיּוֹתֵיו גִּימְטְרִיא אֲל"ף

קמו"ה, והיננו גימטריא מגלת אסתר עם כולל. עוד מרדכי היהודי גימטריא שד"י, ברוך מרדכי היהודי, גימטריא ישראל עם הכולל:

כבוד מלכותו ואת יקר תפארת גדולתו
כבוד מלכותו ואת יקר תפארת גדולתו (אסתר פרק א' ד'), גימטריא אלה בגדי
כהן גדול, מכנסים כתנת מצנפת ואבנט וזשן ואפוד ומעיל, והוא מסכם עם
המודרשי:

שאול

Saul, שאול, numerically "Agag, king of Amalek. This is the secret of the seed of Haman that wasn't killed by King Saul.

שאול, גימטריא אגג מלך עמלק, זה לעמת זה. מרדכי בתוספת י' וכולל, גימטריא ג' פעמים המן, וכשבקש לבולעו ולהשזייתו, לקחו הו"ה הפוכה, ובסופי תבות זה איננו שנה לי (אסתר פרק ה' יג). ואסתר שפקשה גאולה, לוקחה לעצמה הו"ה יש"ר, ראשי תבות יבא המלך והמן היום (אסתר ה' ד'). ובמלכא שלם כד הוא דאין לטב את בגיו, דאין לביש את עושקיהם, לפיכך ארבע תבות אלו, שהם ראשי תבות הו"ה יש"ר, גימטריא ר"ע, על שם יגמר זא רע רשעים (תהילים פרק ז' י):

המן העץ

ואותו הו"ה יש"ר, נתפשטה בסופי תבות בשעת מעשה, ונתאמצו בשם י"ה עטרה לראשה, על שם כי בן"ה ה' צור עולמים. וזה סוד, כי ראה כי כלתה אליו הרעה (אסתר פרק ז' ז'), סופי תבות י"ה יהו"ה. ועוד נתאמצה במלואה הו"ה, באומרו מאת המלך, ראשי תבות מ"ה במלוי השם הראשון, דאינון האתון מתלבשין בקליפות לאכנעה לון. עוד המן העץ (בראשית ג' יא), גימטריא עשר הו"ה ס"ר, אכן ס"ר המות, שכלם מסכימין במפלת המן ובגיו, והיננו המן מן התורה מנין וכו', אכן ס"ר מור המות, שכלם נתלו בבנין, לכן מיתתו היתה בסיף:

שבע ועשרים ומאה מדינות - מאה מדינות ביפשה, ועשרים ושבע פים
עוד, שבע ועשרים ומאה מדינות היתה לאוזשורוש (אסתר פרק א' א'), היתה מ"ס
על הארץ (אסתר פרק י' א'), פירוש מאה מדינות ביפשה, והשאר וא"י הם

גִּימְטְרִיא כ"ו הַיּוֹם. בְּזוֹת אֲמוּנָה אֶת זָכַר עֲמֻלָּה (שְׁמוֹת פָּרָק י"ד), מ"ם בְּשִׁנְיָהּ
זוֹטְרִיקוֹן מִיָּתֶה. זו"ה גִּימְטְרִיא שְׁלֹשָׁה עָשָׂר, אֲזוּ"ה גִּימְטְרִיא אַרְבָּעָה עָשָׂר. מִכָּאן
סְמִכָה אֶסְתֵּר לְשָׂאוֹל מֵאֵת הַמֶּלֶךְ, שְׁיוֹם י"ד יִהְיֶה גַם כֵּן יוֹם הַקְּהֵלָה בְּשׁוּשָׁן. עַד
כָּאן מִהַזְכָּרִים):

יְחֻזְקָאֵל

הִתְלַתָּ אֵינוֹן, עֶבֶד שְׁפוּזָה אִמָּה, כִּי אִמָּה בְּכוֹרְסִיָּא בְּבְרִיאָה. וְזַעֲרֵי אֲנָפִין וְעֶבֶד
בְּמִטָּ"ט בִּיִּצְרָה, וּמַלְכוּת וְשְׁפוּזָה בְּעִשְׂיָה. פִּירוּשׁ, כִּי כָל זֶה בְּנוֹקְבָא דְזַעֲרֵי אֲנָפִין,
פִּירוּשׁ, כִּי אֲזוּר הַמִּיִּעוּט, נִסְתָּרָה בְּכוֹרְסִיָּא, וְלֹא נִסְתָּרָה רַק בְּמַלְכוּת שְׁבָה,
וְהַמַּלְכוּת שְׁבָה עֲדִיין רֹאשִׁיהָ מִנְּלָה, דְּהִינּוּ כְּתֵר שְׁבָמַלְכוּת שְׁבָה, וְהוּא בְּאֲעִילוּת
שְׁבָא לְבְרִיאָה, וְהוּא עֲתִיק בְּבְרִיאָה, וְאִמָּה מְקַנְנָא בָּהּ. וְאִבָּא דְלֹא פָסִיק, כָּלוּל
בָּהּ. וְנִשְׁאָר כְּתֵר שְׁבָה מִנְּלָה, כְּדִפְרִשְׁתִּי. דְּמוּת כְּמִרְאָה אֲדָם, וְהִנּוּ בְרִיאָה, וְזֶהוּ
שְׁעִפָּה יְחֻזְקָאֵל בְּבְרִיאָה שְׁבִיִּצְרָה, דְּהִינּוּ דְמוּת כְּסֵא וְלֹא כְּסֵא, וְכֵן דְּמוּת
מִרְאָה, וְלֹא מִרְאָה הִנּוּ מַלְכוּת שְׁבָה, שְׁהִיא דְמוּת וְאֲדָם הִנּוּ תְּפִאֲרָתָה, וְזֶה סוּד
אֶסְתֵּר שְׁנִסְתָּרָה בְּכִסֵּא:

שְׁבַע הַנְּעוּרוֹת הָרְאוּיוֹת לְתֵת לָהּ

Seven maids of Esther were the aspect of Malchut of Malchut to protect Esther from connecting to the Klipah. Esther didn't have intimacy with the King. When he wanted her, a female demon in the shape of Esther replaced her.

וּשְׁבַע נְעוּרוֹת הָרְאוּיוֹת לְתֵת לָהּ)

(2) סֵפֶר אֶסְתֵּר פָּרָק ב

(ט) וְתִיטֵב, הֵם שְׁבַע עוֹלָמוֹת, דְּהִינּוּ שְׁבַע בְּזוּיָנוֹת הַמַּלְכוּת שְׁבָמַלְכוּת שְׁבָה,
שְׁהֵם הַנְּסִתְרוֹת לְזַמְרִי, דְּהִינּוּ רַק שְׁלֹשׁ רֵאשִׁינּוֹת שְׁבָהֶם קָצֵת מִנְּלָה, וְהַקְּלִיפָה
נִגְדָּה הַבְּרִיאָה, שְׁלֹא תִתְעַרֵּב בְּאֲעִילוּת, דְּלֹא יָכִיל לְאִתְעַרְבָּא. וּבְזוּיָתָה אֲזוּשְׁוֹרֵשׁ
הוּא דּוֹכְרָא שְׁבָקְלִיפָה, שְׁהִיָּה לוֹ אֲזוּיָהּ כְּנִגְדּוֹ, וְעַל כָּל זֶה לֹא הָיָה מְשֻׁמֵּשׁ בָּהּ
בְּמוֹשֶׁה, כְּמִאֲמֹר רְבוּתִינוּ וְכְרוֹנָם לְבָרְכָה שְׂדֵה נִזְדַּמֵּן לוֹ כְּדְמוּת אֶסְתֵּר, דְּהִינּוּ
מַלְכוּת נּוֹקְבָא דְקְלִיפָתָה נִגְדָּה:

כּוֹס שֶׁל בְּרָכָה הוּא בְּרִיאָה

וְאֲנִכִּי הִסְתֵּר אֶסְתִּיר כְּנִי בַּיּוֹם הַהוּא (דְּבָרִים לֹא יוֹז), הִנּוּ בִּינָה, וְלִכְּן אֵין נִסְתָּר אֶלָּא
בְּבִינָה. וּבַיּוֹם הַהוּא, שְׁיִיף גַּמִּי בְּבִינָה, שְׁהִיא נִעְלָמָה נִגְדָּה בִּינָה, וּבַיּוֹם הַהוּא

הסתר אסתיר פני ומצאוהו וכו', הינו הקליפות אשר כנגדה היא בבריאה. וכוס של ברכה הוא בריאה. דכוס גימטריא הפסא, ויין גימטריא דין וזמש גבורות שבה, מתלבשות בבריאה. וגם זומשה זוסדים הנשפעים מזעיר אנפין, שהם היו שם נפרדים ונבחרים, ובינה שבבריאה משפיע זומש גבורות לעולם העשית, ותפארת מיצירה שבבריאה משפיע זומשה זוסדים לעולם יצירה וזהו כי תפארת מקנן ביצירה במט"ט:

אסתר גימטריא שושנה

אסתר גימטריא שושנה, גם אסתר גימטריא תרע"א פוזות י', והוא סוד נקודה עצמה פנימית המסתתרת, וזה סוד י' של אדני, כי אדני במלואו גימטריא תרע"א. אמרו רבותינו זכרונם לברכה אסתר ירקרקת היתה, כונה - שישאל קודש, וענין אמן, מקבלין הארה משני [שמות] א"ל, א' מזעיר אנפין, וא' מאריך אנפין, שהוא מ' אל כמוה וכו', כי אל דאריך אנפין, מאיר לזעיר אנפין, ואז הזעיר אנפין מאיר לנוקבא פנים בפנים, לפי שא"ל הוא בפנים, והארה הוא בפנים, ושני א"ל במלואו גימטריא ש"ע, והארה הנזכרת לעיל היא תלויה בעצמת אמן, לכן אמר דוד מלא פניהם קלון (תהילים פז יז), סופי תבות אמן, דמאזר שלא האירו באמן בשני אל דאבא ואמא ודזעיר אנפין, מלא פניהם קלון, שלא רצו לקבל מא"ל אותיות מלא פניהם העולה קפ"ה, יהיה להם קלון, גם כן גימטריא קפ"ה עם הכולל. ויבקשו שמה, רצה לומר שהוא הו"ה אדני, שעולין אמן.

אסתר המלכה כשלבשה בגדי מלכות

והנה אסתר המלכה כשלבשה בגדי מלכות, ובאה לדבר לפני המלך, שנכנסה לבתי עבודה וזה מקום הקליפות, הוסר הארת האריך אנפין, ולא נשאר בה רק הארת זעיר אנפין, לכן היתה ירקרקת, שלא היה לה רק הארת זעיר אנפין, שאם לא היתה לה אפילו הארת זעיר אנפין, היתה שחורה לא ירקרקת, לכן אמרה אלי אלי למה עזבתני (תהילים כב ב), שא"ל אזוד דאריך אנפין הוא מסתלק, למה עזבתני הוא א"ל דאריך אנפין, כי א"ל דאריך אנפין צריך להשפיע אל א"ל דזעיר אנפין, ומשם לנוקבא. ואף על פי שזעיר אנפין משפיע בה, כיון שאינו נמשך לה אור אלא מעצמו ולא מא"ל דאריך אנפין, הוי כאילו היא נעזבת משניהם, לפיכך עזבתני לשון יזיד, אף על פי שנכפלה מלת אלי, והיא אומרת לזעיר אנפין שעזב אותה מהארת אל עליון, והבן ירקרקת

היתה.

סוד מרדכי ואסתר להרב רבי חיים ויטאל זכרוננו לברכה
סוד מרדכי ואסתר להרב רבי חיים ויטאל זכרוננו לברכה: כתיב ואלה המלכים
אשר מלכו בארץ אדום (בראשית לו ד). בכל מקום שנאמר ואלה, מוסיף על
הראשונים. אמנם בעולם הנקודות, פתר זכמה בינה לא נשברו, וגם המוזין
דזעיר אנפין לא נשברו, אלא נשארו במעי דבינה. אם כן פרש אלה - א'
בזכמה, ל' בינה, ה' דעת, שהיא במקום פתר בעצמו, שהוא זמשה וזסדים
כולל זמש גבורות. וזה פירוש ואלה, שהם שלש נקודות פתר זכמה בינה, וגם
פתר זכמה בינה דזעיר אנפין נוסף על הראשונים, מלכו ולא נשברו. אבל
היוצאין מאשר שהוא בינה, שיהיה לובר בהו וימלה וימתי, מפני שהוא בארץ
אדום, אתר דכל דינין מתערין תמן:

אלה בני

וכתיב אלה בני שער הזורי (בראשית לו כ), אלה פסל את הראשונים פירוש
שער - שנותן מה"ד למדת שיעור, שלא יתפשטו ביותר, וזהו פוסל, מלשון
ויפסל לזוזות (עין הכתב והקבלה שמות כ ד):

החורי

החורי - בזוינת אלהים, הנינו דינין, (הג"ה, נראה לי, כי חורי גימטריא אלהים ברבוע, ר'.
ועם ז"י אותיות פשוט ומלא, הרי חורי):

אברהם אבינו מדת החסד מאבא

ונודע כי אברהם אבינו מדת החסד מאבא, ומתזולת ימיו היתה העולם נמשך על
פי הדינין, וכשראתה שרה שהיא מבזוינת אבא, ובתזולת שהיה באברהם דינין,
רצה למתקם על ידי הגר, שהיא תכללם בעצמה להתזויותם מןבול אברהם,
קדם לידת יצחק. וכן הג"ר גימטריא יצחק:

הגר

והכוונה - כי הג"ר שהוא האב"ר מאברהם, ממתק מ', שהיא הם' סתומה, קדם
שנעשה כלי, בסוד מ' של אברהם. כי כשהיה נכלל בה, היא מבזוינת אבר,
והוא מבזוינת מ' וכשלוקחות הג"ר נכלל בו, הנה הוא בזוינת ג"ר, והיא מבזוינת

ה', ואזור שנתמתק האבר שהוא ג'ר, עם הה' של אברהם שעשתה כלי, עלתה
הה' ונמתק, להורות שהוא עתה ה' על מ', פירוש הה' ממותקת במ' וזהו בה'
זוסדים:

בראשית

וכן בבראשית צרופו אב"ר שי"ת, שהאבר הוא י' קטנה, והיא בוזינת האצילות
כלה המקפת, והנה האצילות זמנין זככל בשית, וזמנין זככל בארבע. וכתוב
ותקשר על ידו שני (בראשית לו כז), א"ת ידו אלא יו"ד, לאמר זה יצא ראשונה,
ז"ה גימטריא י"ב, כי א' ראשונה לאותיות צורת יו"ד, וי' יש לה שלש עוקצין, ועם
י' הם י"ג, ורמז גודו אילנא וקצצו ענפיה, וכשנתגלה א' מקצין הזויצנים. וכן זה
גימטריא י"ב, והכולל שהיא א' ועירא, זה במלוי זי"ן ה"י, ועם זמשי אותיות
שלהם, גימטריא אלהים עם הכולל. והנה אלהים ברבוע ובמלוא, גימטריא
אל"ף, הרי אלף שעשית מן זה יו"ד, ותקשר על ידו השני, וקשירת הזוטא הוא
צורת י' בוזסד, (ספרים אחרים: צורת מ') בוזינת האצילות שמקפת היד, נקודה
בהיכליה לאברהם, שהוא ממתק הגבורות כולם, ובפני זה היה אברהם מזיר
אנשים ושרה נשים. וכשנתעברה הגר בראשונה, כונה שרה להקל מעצמה
הדין, ונתנה עיניה בעוברתה, כדכתיב ותקל גבירתה בעיניה (בראשית טז ד),
שהקל בעיניה, שעל ידה הזמינה תקלה לאותו עובר והפילה, ועל דרך ונשא
השעיר עליו (ויקרא טז ט), והקל על ידי זה הדין משרה. ועל אברהם אמרו
רבותינו זכרונם לברכה כתפוז בעצי המער וכו' (שיר השירים ב' ב'), כי הוא ממתק
העולם בוזסדים, הנקראים בנים ובני בנים, והוא מתווך בניהם וכוללם. ועל
שרה נאמר (שיר השירים ב' ב') כשושנה בין הזוזים שהם הקליפות, כן רעיתי בין
הבנות, הם זמשי גבורות הקדושות כוללתן שרה, פירוש, אלהים בידין
גימטריא ע', וברבוע ר', וה' אותיות אלהים הוא ה', והם זמשי גבורות:

אסתר המלכה קבלה משרה אמנו כל כחה

Esther received her power from Sarah the matriarch

והנה שרה זינתה קכ"ו שנה, נגד ק"ך צרופי אלהים ושש קצוות דזעיר אנפין
שהם באמא, ולכן אמרו במדרש מה ראתה אסתר למלך על קכ"ו מדינות,
פירוש, מה הארה גדולה היתה לה כ"כ, למשול עליהם. עוד מלת ראתה היא
הארת, והיתה מה הארת אסתר, כי הוקשה לו שהרי שם אלהים אינה בונה רק

ק"ך בתים בלבד, אם כן איך מושללת על ז' יתרים. והשיב מפני שמקבלת מן שרה אמה, וקבלה כל כוזה:

מלכות היא אסתר

ולזה מלכות היא אסתר, גם כן יש לה ארז"ל ברבוע קכ"ו, (ספרים אחרים: ואמא שרה) יורד עמה שלא ינקו ממנה הזויצונים, וכשיורדת למטה מתפשטת בנקדה עשירית שבה לאחשורוש, שהוא בראש הקליפות, לעשות זעיר אנפין כדלקמן, וידוע בשעה שישאל סבא בא להתפשט בתבונה, קודם התלבשותה, נותן בינה שבו בנצחו תבונה, וזכמה תבונה בהוד ישראל סבא, אם כן יסוד שהוא לעולם המכריע, כשהוא עתה דבר זודש בהוד ישראל סבא מכריע בנתיים, ומציאות הכרעה ההוא, בזינת רוזן משה, מאזור דאבא ומפנים אמא, שהוא קפ"ד קס"א. וגם כן יסוד אמא מכריע כף, ויוצא משם רוזן אהרן, שמונח אבא ואימא למעלה, מהארת עטרת אבא, תוך יסוד אמא:

קין והבל

The name Esther came from the Torah from the verse in Deuteronomy 31:18

ומכאן תלמוד, מהיכן רצה קין לתאומותיו של הבל, ולמה לא היתה הונגה לו, כי הוא כעין נשים המסוללות. אמנם כשנכנס ישראל סבא תוך תבונה, ויסוד שכל תוך יסוד תבונה, יצאת אסתר. לכן אמרו רבותינו זכרונם לברכה אסתר מן התורה מנין, שהוא יסוד אבא, מפסוק הסתר אסתר (דברים לא יז), ש"יסוד אבא מסתר תוך יסוד אמא, שהיא עצמה בסתר המדרגה, וכשיוצא אור נזלק לכהן ולכאן, כפל ואמר הסתר אסתר:

ולמה נקראת הדסה, מפני שיושבת בין הדסים חסד גבורה תפארת דזעיר אנפין
Esther was called Hadasah, a name that comes from the root of 'Myrtal', הדס, that represent the central column. Esther was between Chessed and Gevurah of Zeir Anpin.

ולמה נקראת הדסה מפני שיושבת בין הדסים חסד גבורה תפארת דזעיר אנפין, בין זודדי, ששם יסוד ישראל סבא ויסוד תבונה, ושם האור בתוכם, והאור סתום, והוא שתי הויות ושלש עולה ששים, ובפני זה אנו אומרים ששליש הויה זו שמונה, כי מדה טובה מרבה, ולכן השני שלשים המגלים מרבים מסתובבים,

והם שמונה עשרה. וכתוב דורי נסע ונגלה (שעה לו יב), פרוש דורי, מלשון האיר, מלשון ודר וסוזרת (אסתר א ו), מאי גיהו, פרוש מקבץ מן בזוינת ז' וס' וע', פי' ז' הוא יסוד, הכולל זמשה וזסדים בכללות י'. ושני זסדים ושליש מכסה, וז"ג ושליש תפארת, והם סתומים ומכסים, ועולין ס', וכן ס' סתומה, ואין לה פתיחה כלל. ואזר כף יש בה שני זסדים של נצוז הוד, ושני שלישי תפארת, הם ב"ן וי"ז, זימטריא שבעים, וזה נסע ונגלה, שאור נגלה בלי כסוי. וסימנה כי עין בעין (שעה נב ז). וזה סוד ויקרע מרדכי את בגדיו (אסתר ד א), להורות על התפשטות זמשה וזסדים היוצאין מיסוד אבא, מדתו של מרדכי, הינו יסוד ישראל סבא. ולכן צריך לפשט המגלה בשעת הקריאה, להורות על התפשטות הזסדים. ופרש פאהל רעי (שעה לו יב), כי בדרת נצוז הוד יסוד דתבונה בועיר אנפין, תזלה נכנסין לזכמה בינה דעת שלו, אזר כף ירדו לזרועות וגוף, ואזר כף לנצוז הוד יסוד שפמותם, והעלויים מניזון שרשם למעלה, ותאודתם להתפשט למטה, לכן נעשה שני זסדים ושליש מכסים, פאהל וסבא שלא ירד האור הרבה. אמנם בעליתו, הוא עולה למקום שרשו, ובוקע, לכן צריך דפנות הסבא המגיע לסכך ממטה למעלה, באין מניעה, אבל הסכך רמוז לסבא שלם, לאבא שפמכסה לועיר אנפין עד שלישי תפארת, ובזנעות האור שלא יתגלה ביותר, רק בענין עלתו מרבה מוזמנתה, וכוכבים נראים מתוכה שיראה מלמעלה אשר קצתו לא יהיה סתום לגמרי זס ושלוש:

ונחזור לענין מלת הדסה

ונחזור לענין מלת הדסה, כי ה' תבונה, ד' מלכות ס' שני זסדים ושליש מועיר אנפין המכסים בו כנזכר לעיל, ה' רזול, שליתתה היוצאת מבין רגליה. ומרדכי היה מיסוד ישראל סבא, לקוז אסתר בת דודו, רצה לומר בת אבא, אזוי של ישראל סבא, שאסתר בת עטרת אבא תוף התבונה כנזכר לעיל. ואזשורוש היה בקלפה, לעמת זעיר אנפין, וזהו ז"ש ר"ש, ר' אלהים ברבוע, ובמלוי ביודי"ן זימטריא ש', הרי ר"ש ז"ש, רצה לומר שהיה ז"ש וכואב בראשו, כדאמרינן שהגבורות שהם ר"ש פאמור, והוא היה מתפאר בהם בזוין בשבעה תקונים נגד זעיר אנפין, וזר, כרפס, ותכלת, בויג, וארגמן, כסף, ושש. ושבע דנזקבא שהם מטות, ואלו הן - זלב, וכסף, רצפת, בהט, ושש, ודר, וסוזרת. כי יש רצפה שהיא נקודה עצמה, דלית לה מגרמה כלום, והוא תקונים הנכללין בה.

וַיֵּין מִלְכוּת רַב (אסתר א' ז'), לְהַפֵּךְ כָּל הַתְּקוּנִים לְגִבּוּרָה:

וְהַשְׁתִּיָּה כִדָּת אֵין אָנֶס
וְהַשְׁתִּיָּה כִדָּת אֵין אָנֶס (אסתר א' ז'), וְהַשְׁתִּיָּה כִדָּת הַגְּבוּרָה לְקַדְשָׁהּ, כְּקוֹף בְּפָנֵי
אָדָם, וְזֶהוּ כִדָּת, ד"ת הוּא ב' פְּעָמִים ע"ב ק"ל, שֵׁהֶם ז"ג, ה' הַיּוֹת לְכָל א', הָרִי
שְׁנֵי פְעָמִים ק"ל. וַיֵּשׁ בָּהּ ע"ב בְּזוּסָד כְּזוּדָע, וַיֵּין בְּגִבּוּרָה, שֵׁהֶם הוּא ע"ב, וְנִרְמָז
בְּגִבּוּרָה שֵׁהֶם הוּא ע"ב, בְּסוּד בֵּינָן שֵׁהֶם שְׁנֵהֶם מִסְעוּדָתוֹ, כְּעֵין דּוֹר הַמִּדְבָּר
שֶׁאֵכְלוּ וְשָׁתוּ לְפָנֵי הָעֵל. אֵין אָנֶס, גִּימְטְרִיָּא א"ק, דְּהֵינּוּ אכ"ף, שְׁמֹנֶטוּ מִתְּקוּ
הַגְּבוּרוֹת:

וַשְׁתִּי בְּקִלְפָה לְעֻמַּת רַחֵל, וְזֶרֶשׁ לְעֻמַּת לֵאָה

Queen Vashti was the Klipah aspect against Rachel and Zeresh was against Lea.

Haman was the tenth after Agag, King of Amalek and was very arrogant with his wealth. He offered 10,000 units of money to draw all levels of judgment as in the 400 men of Esau and 10 champions of Esau. At the end they were all caught and hanged on the Tree to sweeten the judgments.

גַּם וַשְׁתִּי בְּקִלְפָה לְעֻמַּת רַחֵל, וְזֶרֶשׁ לְעֻמַּת לֵאָה, לְכָן הֵמָּן אֶתְרַבְּרַב בְּכָבוֹד
עָשָׂרוֹ וְרַב בְּנֵי, שִׁהִיָּה עֲשִׂירִי לֵאָגָג, לְכָן רָצָה לִיתֵן עֲשָׂרַת אֲלָפִים כֶּסֶף כֶּסֶף,
לְהַמְשִׁיךְ אֵלָיו כָּל עֲשָׂרָה, וְשִׁהִיָּה גְבוּרוֹת. כֶּסֶף כֶּסֶף, גִּימְטְרִיָּא אַרְבַּע מֵאוֹת,
בְּסוּד אַרְבַּע מֵאוֹת אִישׁ שֶׁל עָשׂו, וּכְנָגָדוֹ בְּצִקְלָג זְמִלְטוֹ אַרְבַּע מֵאוֹת. וְהַקְדוּשָׁה
בְּרוּךְ הוּא הַשֵּׁיב, הַכֶּסֶף זֶתוֹן לָךְ, שְׁעֲשָׂרַת אֲלָפִים וְעֲשָׂרַת בְּנֵי אֲלוּפֵי עָשׂו, וְהָיוּ
עַל עֵץ גְּבוּהָ זִמְשִׁימִים, כְּמוֹנֵן כ"ך. וְתַפְסוּ עֲשָׂרָה, כּוֹלֵם בְּסוּד אֲלָפִין לְיִשְׂרָאֵל,
לְהַמְתִּיק הַגְּבוּרוֹת כּוֹלֵם:

מִצְוָה לְשָׁתוֹת יַיִן בְּפוּרִים, כִּי רַבּוּי הַחֲסָדִים דָּאבָא, מִמֶּתִּיק הַיַּיִן

Mordechai was from the root of Moses and Haman was not able to harm him so he went after the entire nation.

The Chassadim of Chokmah sweetens the wine and we need to

mediate on the seven Y ' in name of the world of Atzilut
(Chokmah) and B'riah (Binah) יוד-הי-ואו-הי and יוד-הי-ויו-הי-

והנה המן מושיף כוזו ממ"ן דמנעפ"ר, שהם ב' גבורות עליונים היסוד אבא מצד
אזורים, כי מהפנים היה מושיף המן לישראל. ומרדכי היה מושיף משה,
ולשלוז יד במרדכי לבדו לא היה יכול, לכן בקש לדון אזור הרב, וכתוב היה
כי נפל תפול לפניו (אסתר ו' יג), כנגד הכלל והפרט, ובא הגס על ידי אסתר,
שהיא מיוסוד תבונה, ולכן מצוה לשנות יין בפורים, כי רבוי הווסדים דאבא,
ממתיק היין. ומה שייכון בשתינתו, להמשיך היין משבעה יודי"ן דע"ב ס"ג, ישראל
סבא ותבונה, לא ישתר אלא יתבסס עד דלא ידע, כי במקום יין המשימר
בענביו, לא ירעו ולא ישויתו בכל הר קדשי (ישעיה יא ט), ולכן כי שוטיה רבה
לר' זירא, בעי רוומי ואתסי, גמי זריר שיקיא, לבטל הינא של גיהנם:

אל גנת אגוז ירדתי
דרוש לבונו הרב רבי זשים ויטאל זכרונם לברכה, וגם הוא מדבר בענין פלימות
הלבנה. דע, כי שם הוי"ה, ב' אותיות ראשונות, הם אבא ואימא. ו' זעיר אנפין.
ה', נוקבא. והד' אותיות עצמן, הם גגד ד' עולמות, בריאה, יצירה,
עשיה. וכנגדו יש ד' קליפות, כי גם זה לעמת זה וכו'. ועל זה נאמר, אל גנת אגוז
ירדתי (שיר השירים ו' יא), כי באגוז יש תזולה קליפה עבה ומרה כלענה, ואזוריה
קליפה שנית קשה מאד, ואזור כר בפנים יש קליפה אזורת, שמפסיק המאכל.
רצה לומר – שהרי אגוז מתזלק לארבעה זולקים, גגד ארבע אותיות השם,
וקליפה זו השלישית, מפסקת בין אלו הארבעה זולקים של אגוז, ולא שמסתלקת
אותה מכל וכל, אלא שנקנסת ביניהן, וקליפה זו גגד עמלק, ועל זה אמרו
רבותינו זכרונם לברכה, אין השם שלם עד שיכרת זרעו של עמלק. ומלבד אלו
השלישית, יש על האכל עצמה קליפה דקה, וכשאוכל האגוז מתיבש, גם
קליפה זו נאכלת, מה שאין כן בתזולה, שאז עם היותה דקה, היא מרה. ועל זה
נאמר (יחזקאל א' ד') ומתוכם כעין נזש"ל וכו', ונשמל גימטריא מלב"ו ש', ועוד
אמרו רבותינו זכרונם לברכה פעמים זושות פעמים ממולכות, שלפעמים קליפה
זו נאכלת, ופעמים אינה נאכלת. וכן האדם, אם ירצה בקל יתקן וממתיק
הקליפה מה שאין כן באזורות:

וכנגד אלו הארבעה, הם ארבעה אבות נזיקין, וכו' וכןגד אלו הארבעה, הם ארבעה אבות נזיקין, וארבע ידיעות הטמאה, וארבע מראות נגעים, שנים שהן ארבע, כנגד אדום וישמעאל, ע"ז אפה כפי אל כפי כידוע, וזה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה תרי מלכי תרי פלכי, שהם ארבעה מלכים, שהם שני מלכי הערשית, אדום וישמעאל, כל אחד כלול משיניהן כנגד. ולטעם הנזכר לעיל, צוה השם יתברך על עמלק זכור וכו' (דברים כה יז). והנה לשאול המלך, צוה השם יתברך להכרית זרעו של עמלק, והוא הביא עמו מלך אגג זוי. וכשבא שמואל, אמר לאגג כאשר שכלה נשים זורבה, כי אמרו רבותינו זכרונם לברכה כי בלילה ההוא הביאו לו שפווה אחת בבית האסורים ונתעברה הימנו, ויצא ממנו המן, ולכן עם היותו הורג אגג, אמר כאשר שכלה וכו', בן תשכל לשון עתיד, על זרעו הנשאר ממנו, ואמר מנשים, על ידי נשים, שעל ידי אסתר נעשה הנס:

ארומק' ה' כי דליתני ותדע, כי תזכר אזויות האויבים, הוא בשער המדרגה תזוהנה, שער העשירי, כי משם נכנסין למלך. והנה המלכות, היא מדרגה אזורנה מעשרה, והיא ה' שבעים, ונקרא דלית לכמה טעמים כנודע. ועל זה אמר דוד, ארומק' ה' כי דליתני (תהילים ל' ב'), ונודע שהוא מן הנקבא, הוא דלת ושער. גם שם אדני בנקבא, במלוי גימטריא תרע"א, שהיא דלת, לכן אמר דוד, שעם היותו מהדלת, אשר שם מבקשים אויביו לבוא לאוזו, עם כל זה לא שמוזה אויבי לוי. לכן מדה כנגד מדה, גם אני ארומק', וזהו ארומק' כי דליתני, רצה לומר כי עם היות שאני מדלת, לא שמוזה וכו'. כי שתי אותיות י"ה לא מתפרשין, אבל ו"ה כפי מעשה בני אדם, ולפעמים מתפרשין. והנה כשגורם העון, מתפרש ה' מן ו', על זה נאמר נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל (עמוס ה' ב'), רצה לומר לקום מאליה, אבל תקום על ידי אזור, על ידי ו', רצה לומר על ידי שיוורד למטה, ומעלה אותה:

שבע יפול צדיק וקם עזריהו, שבע יפול צדיק וקם (משלי כד טז), פירוש – כי הצדיק שהוא היסוד, הוא ו', הוא מלכות השבע, אם בן פירוש שבע יפול צדיק וקם, רצה לומר צדיק

שֶׁהוּא יְסוּד, נֹפֶל בְּמַלְכוּת שֶׁהוּא שֶׁבַע, אֵין צָרִיךְ אַזְוֹר לְהַקְיֵמוֹ, אֲךָ הוּא קָם
בַּעֲצָמוֹ:

וְאָמַר עַל אֶסְתֵּר וְתַלְבָּשׁ אֶסְתֵּר מַלְכוּת, רָצָה לֹאמַר שְׁנִתְלַבֵּשׁ אֶסְתֵּר בְּמַלְכוּת בֵּית דָּוִד
וְהָבִין הָרָשָׁע, בְּעוֹן שֶׁלֹא הִרְגָּה שְׂאוֹל אֶת הָאֲנָנִי, הִיָּה קָם וְזָס וְשָׁלוֹם לְכָלֹת
שְׁוֹנְאֵיהֶן שֶׁל יִשְׂרָאֵל, בִּימֵי מֶרְדֵּכִי וְאֶסְתֵּר שֶׁהוּא מִזְרַעוֹ, לְכֹן הִיָּה מֶרְדֵּכִי
מִשְׁתַּדֵּל בְּעֵינָיו, וְאָמַר עַל אֶסְתֵּר וְתַלְבָּשׁ אֶסְתֵּר מַלְכוּת (אֶסְתֵּר ה' א'), רָצָה לֹאמַר
שְׁנִתְלַבֵּשׁ אֶסְתֵּר בְּמַלְכוּת בֵּית דָּוִד. וְכֵן נִצְוָה יִשְׂרָאֵל, שֶׁקֶדֶם דָּוִד וְהַתְּפִלָּה עַל
זֶה, וְזֶהוּ לְמַעַן יִזְמַרְךָ כְּבוֹד בָּיוֹם, וְלֹא יָדֵם בְּלִילָה, עַל דֶּרֶךְ אֱלֹהֵי אֶקְרָא יוֹמָם,
וְלָכֵן ה' אֱלֹהֵי לְעוֹלָם אוֹדְךָ:

סוּד אַרְוֵמָמָךְ
נִלְעָד, שֶׁזֶּהוּ אַרְוֵמָמָךְ, רָצָה לֹאמַר לְרוֹמָם וְלִהְיוֹת ה' לֹ, וְאִזּוֹ לֹא יִכְלוּ
הָאוֹיְבִים לְאֻזּוֹ, כִּי יוֹרֵד יְסוּד דְּכוּרָא וּמַעֲלָה אוֹתָהּ, בְּאִפְסָן שֶׁבְּהִתְנַחֲרוּת ה' עִם ו',
אֵין הֶקְלִיפוֹת יְכוּלִין לְהִתְאַוּזוֹ בָּהֶם כָּלֵל:

הַמְגִלָּה נִקְרָאת בַּיּוֹם וּבַלַּיְלָה

The Megila is read at night and day to elevate Malchut to
Netzach, Hod and Yessod where the other sode can not hold.

לְכֹן הַמְגִלָּה נִקְרָא סֶפֶר וּמַעֲלָה, סֶפֶר נִגְדָּה ו', וּמַעֲלָה נִגְדָּה ה'. וְזֶס וְדִין, יוֹמָם וְלַיְלָה,
לְכֹן נִקְרָאת בַּיּוֹם וּבַלַּיְלָה. וְכֵן תַּעֲלֶה הַמַּלְכוּת הַנִּזְכָּרָה לְעֵיל, לְנִצּוֹן הוֹד יְסוּד
כְּנוֹדֵעַ, שֶׁאִזּוֹ אֵין הוֹיִצְוִנִים יְכוּלִין לְהִתְאַוּזוֹ:

יְהוּדִית וְאֶסְתֵּר, חֲנֻכָּה וּפּוּרִים, נִצַּח הוֹד

וְדַע, כִּי אוֹתִיּוֹת א"ב, הֵם אוֹתִיּוֹת הַזָּכָר, וְאַזְוֹר כָּךְ כָּל"ם, אוֹתִיּוֹת מְלָךְ, וְזֶה בֹהַ
שִׁמּוֹ וּבֹהַ שִׁם בְּנוֹ, פִּירוּשׁ – כִּי שְׁנֵי פַעַמִּים מ"ה, גִּימַטְרִיָּא מְלָךְ. וְאוֹתִיּוֹת ז"ס הֵם
נִזְכָּבָא, נִגְדָּה יְהוּדִית וְאֶסְתֵּר, וְזִנְכָה וּפּוּרִים, נִצּוֹן הוֹד. וּכְנִגְדָּן שְׁתֵּי רְצוּעוֹת
דְּתַפְלִין, אֲזוֹת אַרְוֵכָה תַּשְׁמָאֲלִית שֶׁכְּנִגְדָּה הוֹד, הִיא נֹפֶלֶת, לְכֹן נִאָּמַר סוּמָךְ ה'
לְכָל הַנֹּפְלִים (תְּהִלִּים קמ"ה יד), שֶׁהֵם נִצּוֹן הוֹד, שֶׁהֵם ז"ס, הֵם סוּמְכִין אֶת הַנֹּפְלִים.
וְיָדוּעַ כִּי שְׁלִשָּׁה אַזְוֵרוֹנוֹת שֶׁבַעֲמִידַת תַּפְלָה, הֵם נִצּוֹן הוֹד יְסוּד, לְכֹן בְּזוּגוֹכָה
וּפּוּרִים, אֲנִי אוֹמְרִים עַל הַנְּסִים בְּהוֹדָאָה, שֶׁהוּא כְּנִגְדָּה הַהוֹד, לְכֹן אָמְרוּ בְּלִשׁוֹן

גס, לכן המון הרשע עשה עין גבוהה נא אמה, בעצת ורש אשתו, כי זה לעמות זה וכו'. ונהרגה ושתי תזולה, כדי שתתרום המלכות לאסתרה:

ונזח בחמשה עשר בו והנה מאברהם עד שלמה, היו ט"ו מלכים, והנה הלכנה במלואה, ומלך שלמה בכפה, ודוד המלך היה הי"ד, ודוד גימטריא י"ד, ושפך דמים בידו, ועל זה נאמר בי"ד הרגו בשונאיהן, ובט"ו נזח כולם, שהוא שלמה:

והשמש יצא למזרח דכורא, והלכנה ממערב והשמש יצא למזרח דכורא, והלכנה ממערב, והשמש אינה משנה הלכנה, והלכנה משנה, כי היא מתנודשת, הנינו וזדש, ובתזולה נראית במערב, ואזרח כן מתקרבת למזרח מעט מעט עד ט"ו ימים. ועל זה נאמר, יש דרך ישר לפני איש ואזריתיה דרכי מות (משלי יד יב), הנינו השמש שהוא האיש, והולך תמיד בדרך ישר, כי לעולם יוצא ממזרח, ולעולם הוא מאיר באפן אזור. ואזריתיה שהיא הלכנה ההולכת לאזור שהיא משנה הלכנה, והם דרכי מלשון רבים, והם דרכי מות, שאזור כך נשאר בכלי אור, וזהו וילך לאזור ולא לפניו, וזהו אזור וקדם צרתני (תהילים קלט ה):

הלכנה מקבלת אורה מהשמש שמאיר בה והנה כבר ידעת, כי הלכנה מקבלת אורה מהשמש שמאיר בה, וכפי מה שתתקרב למערב, מתנושף אורה. וכשהיא ממש בתזולת הלילה במערב, מקום ביאת השמש, מתנושף לגמרי, כי השמש בגלגל הרכיבי, והיא בגלגל הראשון. ובדיותה ממש נגד השמש, כל האור באזורים, ואין בה שום אור בפנים כלל, כי באזורים היא מאירה לנו, לכן אז יונקים הזוצונים, וזהו גזורי אזור (ישעיה א ד), ויונקים הזוצונים מהאזורים, כי מהפנים אין יכולין כנודע:

מתחלת האור להאיר בפניה והנה בשמותזולת הלכנה להפרד מעט מעט ממערב, אז מתזולת האור להאיר בפניה, עד בט"ו ימים, יוצאת ממזרח אז השמש אל עבר פניה מכל וכל, ואין לה אור באזורים כלל:

הלכנה נקראת סהר, ונקראת ירח, ונקראת לבנה

ודע, כי הלכנה נקראת סהר, ונקראת ירוח, ונקראת לבנה, וגם השמש יש לה שלש שמות כנגדם, שהוא - זורס, וזמה, שמש. והלכנה בתזולת וזדושה, נקראת סהר, כי אין לה אור בפנים, אלא מעט מזער, כי הלכנה נוקבא מכ' עליונה, וידוע כי עם היות ה' נוקבא, אינה דין גמור כנזכר, והוא שם אלהים, רצה לומר הפנים שלו. ובהיות השמש כלול משם י"ה וזכמה ובינה, נאמר כי שמש ומנן ה' אלהים (תהילים פד יב) רצה לומר - נקרא בשם הו"ה מאבא, ואלהים מאבא, וה' אזורנה הוא שם אדני. ובתזולת וזדושה יונקת מאזורים דאלהים, גימטריא ר', וס"ה אדני, גימטריא סהר. וכשאין בפניה אור כלל, היא סהר, כי לזה יוסף הצדיק שהיה ראוי להוליד י"ב שבטים מבזיונת מלכות, ובעבור שהוציא י' טפין מ' צפרני ידיו, שנאמר ויפוז ורועי ידיו (בראשית מט כד), נאסר בבית הסהר י' שנים, ולא הוליד אלא ב', מנשה ואפרים. ואפילו אלו, לפי שאמר לשיר המשקים כי אם זכרתני (בראשית מ' יד), נתעכב עוד ב' שנים בבית הסהר. וזהו מנשה, לשון שכחה:

ובכל לילה ולילה הולך ומתרבה האור שבפניה, עד ט"ו יום באפן כשהיא זשוכה מכל וכל היא סהר, וכשהיא מתזולת להאיר נקראת סהר כנזכר לעיל, ובכל לילה ולילה הולך ומתרבה האור שבפניה, עד ט"ו יום, שהוא מלאה, והם באזורים דאלהים ט"ו אותיות, נגד ט"ו יום. גם אותיות אלהים מלא י"ה, שהיא מלאה מן י"ה, שהוא גימטריא ט"ו. ומט"ו ואילך, היא זוזרת לזשוק. וזה סוד שנאמר על יצחק ותכהן עיניו מראות (בראשית כ"א):

שלשה קנים

כי אברהם זוסד עלאה, כי יש זוסד עליון, וזוסד עולם, וזוסדי דוד. זוסד עליון, בזכמה. וזוסד עולם, בזוסד, כי הנזקבא נקרא עולם כנודע. וזוסדי דוד, בזעוז הוד, והם תרי פלגי גופא, נקרא זוסדי לשון רבים. וכנגדן - כהן גדול, בזכמה. סנן, בזוסד. כהן הדיוט, בזעוז. ואברהם לקוז הכהונה ממלכי צדק, שהיה כהן לאל עליון, והוא שם בן נז. כי ג' בני נז, הם ג' קוין, שהם זוסד גבורה תפארת, זוסד שם, גבורה זום, תפארת יפת. וכן בצד שמאל, ליום המשוררים בבניה, שהוא אומר שירה בפה, שהם ג"ר, ומננן ביד גבורה, וכנזר בהוד. (ספרים אחרים: ושוער ברגלים בהוד):

קריעת ים סוף

והנה מאברהם יצא ישמעאל, ומיצחק יצא עשו, שהם בקליפות דין ורומים, כי זה לעמות זה וכו', והם לבנה וזומה שבקליפות, מלשון אף וזומה. ובקריעת ים סוף כתיב, והמים להם וזומה (שמות יד כב), ואמרו רבותינו זכרונם לברכה מה אלו עובדי עבודה זרה וכו'. ובזומה היה רוצה קליפות מצרים לשלוט על ישראל, כי מצרים בני זום מצד הגבורה, ולכן הבן האחד בני כושי שזור, והשני מצרים הם מעט יותר לבנים, והוא מצד דין שבקליפות זומה. והשם יתברך עושה מהמים זומה במקום זומה, וזומל על ישראל:

אין מברכין על הלכנה עד שתתמלא פגימתה

ונזזור לענין, כי ביצחק כתיב ותכהן עניו מראות (בראשית כו א), כי אזור הזקנה, פדרך שהלכנה אזור ט"ו ימים אחרונים, ואמרו רבותינו זכרונם לברכה אין מברכין על הלכנה עד שתתמלא פגימתה. והענין, כי בבריאת העולם נבראים השני מאורות שוין, וקטרגה הלכנה וכו', ולפיכך אמר הצדיקים יקראו על שמך. והענין, שיש שלש ראשונות ויש קצות ונוקבא מתנות היסוד, ובבריאת העולם היו שניהם שוין, דהינו בשש קצות, כבנים שהם בין דרועי אמא, וקטרגה שהיתה רוצה לעלות בשלש ראשונות, ונתמעטה מדה כנגד מדה וירדה למטה, דהינו לכי ומעטי את עצמך, כי כל הרוצה להתלבש בגאון נופל, ואם יתקן עצמו כראוי, יעלה. וכן אמר השם יתברך ללכנה שהצדיקים יקראו על שמך וכו', רצה לומר שתעלה לשלש ראשונות, לאותו מקום שהיה רצונה בתזולה, ואז יקראו על שם של עכשו, שהיא נקראת מאור הקטן. וזה סוד צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם, שהיא מתעלה יותר מהשמש. וזה שנאמר והיה אור הלכנה כאור הזומה וכו' (שעיה ל כו), רצה לומר שאור הלכנה שיהיה שבעתים ממה שהוא עתה, ואור הלכנה יהיה כאור הזומה, ויהיו שוין בחדושה, וזה לימות המשיח, ואז שניהם שוין במקדם קטרונה. אף מה שכתבנו, הוא לעתיד לבא, הוא צדיקים יושבים, ותהיה היא עטרה על ראשם:

בתחלת חדושה נקרא סהר

ונזזור לענין, כי בתחלת חדושה נקרא סהר, והיא אות ה'. ודע, כי העולם מצד צפון פרוץ בלי מויצה, ואין שם ישוב, כי אות ה' יש לה שלש מויצות לבד, ומקומה הפרוץ כנגד צפון, בהיותה הה' באורה, גם שם יש לה הארה, מאלו

השליש מוויצות, ואם לאו על זה נאמר מצפון תפתוז הרעה (רמיה א' יד). אמנם מוויצת ג' פתונו, ויש בה זולון לצד מורוז, ומשם מאיר השמש, והו ופתוז זולוני רקיע:

סוד אות ה' ואות ב' ועל זה נאמר הכתוב, בראשית ברא אלהים (בראשית א א), כי ב' נברא העולם, כי גם הב' יש לה שלש מוויצות, אלא שאין בה זולון, כמו אותה שיש ברגל שלישיית של ה'. ולכן אמר והארץ היתה תהו ובוהו וזשה (בראשית א ב), כי לא היה מקום לצאת בה האור, ולכן כתיב אלה תולדות השמים והארץ בהבראם (בראשית ב' ד), בה בראם, ואז היה האור בעולם שבאותה מוויצת של צד מורוז שהיא פתונוה כנזכר לעיל, משם יוצא האור המאיר לעולם:

לעתיד לבא נזכה לצדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהן ולכן השמש נקרא זורס, אותיות זורס, כשהיה במדרגה התחתונה, שנהפך ה' של סהר לזו' של זורס אותיות זורס, אין לה מקום לצאת בו האור, ועל זה נאמר האומר לזורס לא יורוז (רש"י איוב מא כב), כי כשנקרא זורס לא יורוז כלל, והלבנה נקראת סהר, וכשהיא מתרוקת מבערב, אז תמלא אור בפניה, וכל מה שהולכת למורוז מאירה יותר, עד שבט"ו יום בהיותה במורוז היא מלאה מכל וכל כנזכר לעיל. ובזוהרה זוורת ומוזשכת כנזכר לעיל, ועל זה נאמר אני מלאה הלכתי וריקם השיבני (רות א כא), רצה לומר כשיצאת מבערב, היתה הולכת ומתמלאת מאור, וריקם השיבני רצה לומר בזוהרה, נמצאת אזור כף ריקם מכל וכל, אם כן למה תקראנה לי נעמי, וה' המור לי (רות א כ), וזוהרתי להיות זושכת מכל וכל. ולעתיד לבא שתעלה במדרגה עליונה, צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהן, אז יהיה אור לעולם, ולא יזורס, וזה אי אפשר כי אם לעתיד לבוא אי"ה אמן:

שער הפסוקים

מגלת אסתר:

פרק ב':

סוד הנקדה עצמה הפנימית

ויהי אומן את הדסה היא אסתר בת דודו (אסתר ב' ו):

דע, כי אסתר בגימטריא תרע"א פוזזות עשרה, והוא סוד הנקדה עצמה הפנימית המסתתרת, והיא י' של אדנ"י. כי אדנ"י במלואו עולה תרע"א, ורו"ת הוא מלוי אדנ"י, וכן תו"ר גם כן הוא מלוי אדנ"י, וזה סוד, (אסתר ב' טו) ובהגיע תור אסתר בת אביוזיל וכו':

תהלים פרק כ"ב:

הצילה מחרב נפשי, ראשי תבות המן

'הצילה' מזורב נפשי (תהלים כב כא):

(מוזלתו) ראשי תבות המן. וכבר ידעת, כי מזמור זה נאמר על ידי אסתר בענין צרת המן האגמי, ואמרה הצילני מהמן, שהוא מזרע עשו הרשע, שנתברך בזרע. כמו שאמר הכתוב, ועל זרעך תזוה (בראשית כו ב). (ע"כ מוזלתו).

שער במאמרי רז"ל

בסכת מגלה

הברכות שקבל יעקב אבינו

באמר בגמרא בסכת מגלה פרק א' (דף י"ז עמוד א) וזה לשונו: תניא היה יעקב אבינו בשעה שנתברך מאביו בן ס"ג שנה. כבר נתבאר בענין שעה בנ"י לאה הנזכרים ובת אונת זקבה, איה אורות המוזזין דזעיר אנפין בוזינת סתומה עד מקום הזוזה שלו, והם שש ספירות ושליש, כל אונת כוללה מעשר, הרי ס"ג. והם פתר זכמה בינה דעת זוסד גבורה ושליש תפארת, ואזור כף משם ואיך מתגלים אורות הזוסדים, ואז יעקב העומד בפני זעיר אנפין מן הזוזה ולמטה נעשים לו המוזזין שלו, ומקבל הברכות האלו. אבל להיות שערין המוזזין דמצד אבא הגנונים תוך צוזו הוד יסוד דאבא אשר הם נמשכים אל יעקב כנודע עדיין הם נעלמים תוך היסוד דאבא, וכנגד כסוי הנה הוצרך יעקב לשבת עוד נטמן בבית עבר י"ד שנה שקבל הברכות כנזכר:

ספר להוטי הש"ס

מסכת מגלה

חלדה הנביאה ודבורה הנביאה

אמר רב נחמן לא יאה יהרא לנשי תרתני נשי גביאותיה הוי והוי יהירין והם זיבורא ופרכשתא. פירוש הדברים, כי באצילות יש עשר ספירות, שמונה הם דבורים, ושתי נקבות בינה ומלכות, וכנגדם הם אלו שתי גביאות וזלדה נגד האמא מלשון העלם והיא אשת שלום שהוא יסוד העליון, ולכן שלם בנקוד קבוע ולא בנקוד וא"ו, כי הוא ביסוד העליון נעלם ביותר, נתיב לא ידעו עיט ולכן היא נעלמת והפסידה גביאותה על שאמרה אמרו לאיש הזה בלשון בזוי. ודבורה היא כנגד הנקבא מלכות, ולכן אמרה שירה, כי הנקבא משוררת תמיד, כמו שכתוב בזהר בפסוק אלהים אל דמי לך (תהלים פג ב), ולכן דוד המלך עליו השלום הבא מעדה הזו משורר תמיד:

צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם

והענין הוא כי שרשי הנשמות הם נזלקים לשנים וזכרים ונקבות שהם נוסדים וגבורות, ולעתיד יהיה הגבורות עקר הנזהה, ועליהם נאמר צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם וגו', וכן היה בתזולת הבריאה שלא היה פגם כלל, כי קין היה ערש הגבורות והכל ערש הנוסדים, וזה שנאמר קניתי איש את ה' (בראשית ד' א) שהיה משתף מזהבמת הנזוש וכו' ותקרא שמו קין (בראשית ד' א), אבל הכל היה טוב, כזה נאמר ותוסף כלדת וגו' (בראשית ד' א), וקין הוצרך תפלה. והכל לא הוצרך תפלה כי היה מתקן, וקין יצא ראשונה והוא הבכור רק שיצא מערב, ואזר כך וזר ונתקן בראובן:

קין - ראובן

וזה שנאמר ראו בן (בראשית כט לב), וכי לא היו יודעים שהוא בן, אלא פרושו שהוא בן ראשון שנולד בעולם, והוא היה קין, וכונת יעקב היה להולידו מרוזל כי שם הגבורות ממותקות, ובא בלאה שהם גבורות וזקנות, והיו מה שכתוב בזהר בינה אף על גב דלאו אידי דינא אבל מסתרהא מתערין דינין, והיא לאה בזונית בינה, והיו מסתרהא דינין מתערין וגו', כי הגבורות בה וזקנות, ואם לא זוטא ראובן במעשה בלהה היה זוכה לכל הגדולות, כמו שתרגום אונקלוס, וזה

שְׁאֵמַר הַכְּתוּב הַלֵּא אִם תִּיטִיב שְׂאֵת וְגו' וְאִם לֹא תִיטִיב לִפְתּוֹז זִזְטָאֵת רוּבִין (בראשית ד' ז'), רִבּוֹן בִּיאָתוֹ שֶׁל קִין בְּרוּזֵל אוֹ בְּלֵאָה אִם יִטִּיב בְּמַעֲשָׂיו יֵבֵא בְּרוּזֵל שְׂהִיא רְבוּעָה, וְהַסִּימֵן "לִפְתּוֹז זִזְטָאֵת" רוּבִין שְׂרֵאשִׁי תִּבּוֹת רוּזֵל, וְאִם לֹא, תִּבֵּא בְּלֵאָה, וְכֵן כְּתִיב הַלֵּא שְׂהִיא לְמַפְרַע לֵאָה, וְרָעָה לֹאִמַר הַלֵּא כִּמוֹ אִם לֹא תִיטִיב בְּהַפֵּךְ מִה שְׂנֵרָאֵה מִן הַכְּתוּב.

בְּחֻמְשָׁה חֲסָדִים הַקְּלִיפּוֹת אֵינָה אוֹחֲזִים בָּהֶם, וְכָל מֶה שְׂמַת־פֶּשֶׁט הוּא טוֹב וְדַע כִּי בְּזִמְשִׁית זִזְסָדִים הַקְּלִיפּוֹת אֵינָה אוֹחֲזִים בָּהֶם וְכָל מֶה דֹּאֲתַפְשֵׁט הוּא טָב, אֲבָל הַגְּבוּרוֹת כֹּאשֶׁר יוֹצֵאִים מִרוּזֵל תִּכְף אוֹחֲזִים בָּהֶם הַזִּימְצוֹנִים, אֲבָל לְמַעֲלָה אֵין לְהַזִּימְצוֹנִים אֲזִיזָה בָּהֶם, וְכֵן אִמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְכְרוֹנָם לְבָרְכָה אִם תִּיטִיב תִּסְתַּלַּק לְמַעֲלָה, וְכֵן מַעֲשֵׂנוּ שֶׁעַד שֶׁלֹּא זִזְטָאוּ יִשְׂרָאֵל בְּעֶגֶל הִיתָה עֲבוּדָה בְּבִכּוּרוֹת, וְכֵן הָיָה רֵאוּי רֵאוּבֵן, אֲלֵא שְׁפָנָם וְנָתַן בְּכוּרָתוֹ לְיוֹסֵף, אֲבָל לֹא נִטְלָה מִמֶּנּוּ לְזִמְרִי, כִּי לְעוֹלָם הוּא נִקְרָא בְּכוֹר לְיִשְׂרָאֵל.

וְחִזּוֹר קִין וְנִתְקַן בְּאֵלוֹ שְׁתֵּי בְּחִינּוֹת שֶׁל יוֹסֵף וְיִתְרוֹ וְחִזּוֹר קִין וְנִתְקַן בְּאֵלוֹ שְׁתֵּי בְּחִינּוֹת שֶׁל יוֹסֵף וְיִתְרוֹ, וְהֵם בְּחִינּוֹת גְּבוּרוֹת, כִּי מִיִּתְרוֹ בְּאֵתָה רוּזֵב הַזִּימְצוֹנִים, מִמֶּנָּה זִזְכָּר הַקִּינִי, וְגַם מִן הַגְּבוּרוֹת בְּאֵתָה יַעֲלֵ אִשֶּׁת זִזְכָּר הַקִּינִי, דְּהִינּוּ רוּזֵב וְיַעֲלֵ בָּא בְּעַלִּי, וְזִימְצוֹ בְּזִזְכָּר, לֵאָה אִמְרָה: רוּזֵב כִּי עַל אוֹיְבֵי (שְׂמוּאֵל א' פֶּרֶק ב' א'), כִּי הִיתָה מִרוּזֵב וְנִתְהַפְּכָה בְּיַעֲלֵ. וְחִזּוֹר בְּחִינּוֹת, וְזֶה שְׁאֵמַר הַכְּתוּב וְאֶלְעָזָר בֶּן אֶהֱרֹן לָקִיז לוֹ מִבְּנוֹת פּוּטִיאל (שְׂמוֹת ו' כה):

מַגֵּלַת אֶסְתֵּר

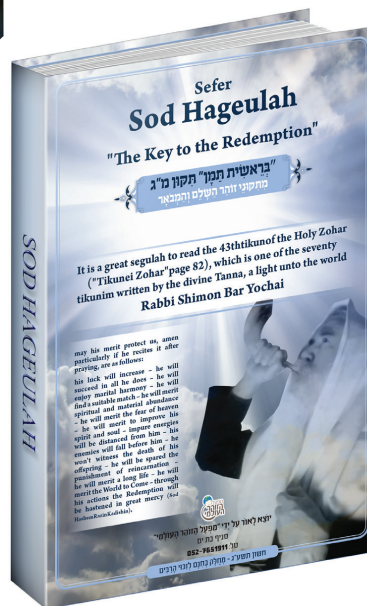
גַּם זֶה מִזְהָרֵב רַבִּי זִימִים וְיִטָּאֵל וְכְרוֹנָו לְבָרְכָה: דַּע כִּי סְמִיכוֹ לְמַגֵּלַת אֶסְתֵּר מִדְּכִתִּיב כְּתוּב בְּסִפְרָא* (אֶסְתֵּר ט' לב), פְּרוּשׁוֹ הַזֶּה בְּסִפְרָא מְלֹאֵא כֵּן בִּי"ת סְמִי"ךְ פֶּ"א רִי"ש עוֹלָה אֲלֶף קַמ"ה כְּמִנְיָן מַגֵּלַת אֶסְתֵּר עִם הַכּוֹלָל. וְנִרְאֶה לִי דְּצִירָה לֹאִמַר עִם הִיא אוֹתִיּוֹת עוֹלָה מַגֵּל"ת אֶסְתֵּר זִזְסָר יו"ד:

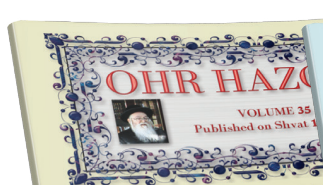
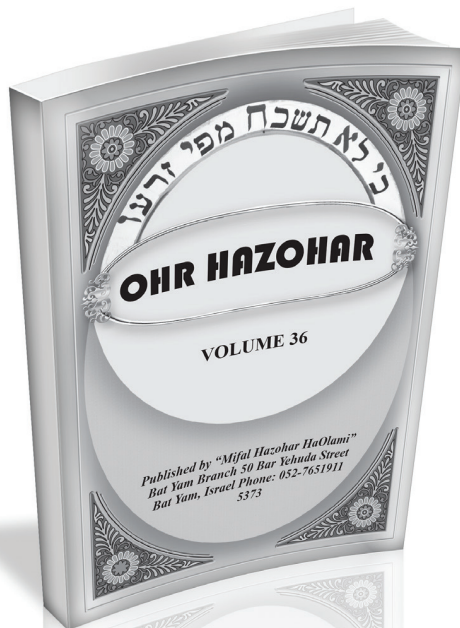
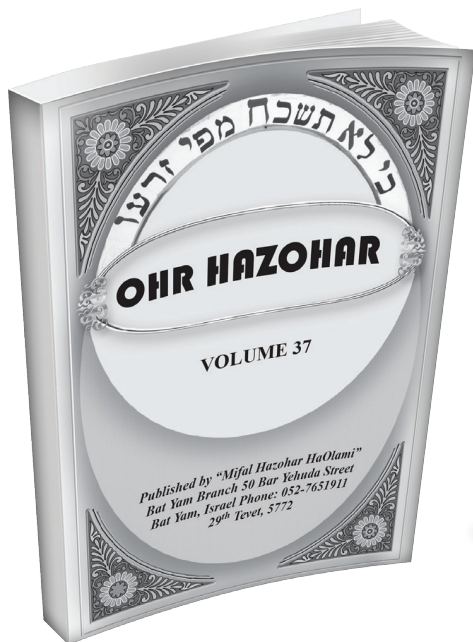
מ"ם וְסָמ"ךְ שְׂפִלוּחוֹת בְּנֵס הָיוּ עוֹמְדִים

מִזְהָרֵב זִל"ה: מ"ם וְסָמ"ךְ שְׂפִלוּחוֹת בְּנֵס הָיוּ עוֹמְדִים. כְּכָר יִדְעָתָה כִּי שְׂתִימָה בְּסוֹד הַבִּינָה כְּעוֹדֵעַ, כִּי יֵשׁ לֵאָה וְרוּזֵל, וְכִנְגָדָם לְמַעֲלָה בִּינָה וְתִבּוּנָה. וְבִינָה הִיא כְּנִגָּד

(א) אוֹלִי צִרִיךְ לֹאִמַר, "וְנִמְאָמַר אֶסְתֵּר קָנִים דְּבָרֵי הַפָּרִים הָאֵלֶּה וְנִקְטַב בְּסִפְרָא (אֶסְתֵּר פֶּרֶק ט' לב).

לֹאֵה, וּתְבוּנָה כְּנֶגֶד רֹחוֹל. וְהִנֵּה תְבוּנָה יוֹרֶדֶת לְמִטָּה, וְאַתְּ לִפְשֶׁת בּוֹעִיר, וְלִכֹּן
נִקְרָא אִם עַל הַבָּנִים, וְזוֹ נִקְרָא ׀ סְתוּמָה דְּרַבִּיעָא עַל בְּנֵהָ. אַךְ הַסֵּמֶךְ הִיא
הַבִּינָה יוֹתֵר סְתוּמָה וְנִעְלָמָה. וְעֵין מִה שֶׁכְּתוּב בְּסֵפֶר עֵץ הַזַּיִים בְּשֵׁעַר הַכָּלִים
פָּרָק י"א מִהוּ שֶׁבֶּנְס הָיוּ עוֹמְדִים. גַּם זֶה מִוְהָרֵב וְל"ה:

The "Mifal Ha'Zohar Ha'Olami" (International Institute of the Zohar Hakadosh) has decided to begin a new project to help bring forth the final redemption. This project is to have the Zohar Hakadosh read one thousand times every single month by people around the globe. The zechus (merit) of such a project will not only speed up our geula, but will also help protect and save Klal Yisrael from all the dangers of war, disease, and potential calamities that face us every single day.

We find ourselves in very difficult times. The entire world is talking about a possible war about a international economic collapse. Anti Semitism on the rise, and many of the Gedolei Ha'Dor are sick! However, we know that the learning of the Zohar Hakadosh, can help save and protect us from these difficult times that face us, just like the Rambam wrote along with more than one thousand previous generations.

We have published a new set of the Zohar Hakadosh which is divided into seventy volumes. When we reach our goal, that one thousand groups of seventy people will read the Zohar Hakadosh (which means that Seventy Thousand people will learn Zohar Hakadosh), we will definitely merit to be the brachos of Yeshaya Hanavi (Perek 9:1-2) "The nation who dwells in darkness saw a great light, those who dwell in a land of deep darkness on them has the light shone. You have multiplied the nation, you have increased its joy; they rejoice before you as with joy at the harvest, as they are glad when they divide the spoil". See Rashi's interpretation of the pasuk!

Within one month we plan to make our first siyum one thousand times and hope that this will arouse

עלון אור הזוהר 35

Kuntres SIMCHAS MESAYMEI HAZOHAR

Amazing Chidushim regarding the Torah Hakadosh
Taken from "The Value of an Hour"
Including the importance of every second in a Jew's life
And how much happiness, joy, and wealth is given to those who read and learn the Zohar Hakadosh,
Moshiach will dance and rejoice with them.

The International Organization of Zohar - "Mifal Ha'Zohar" has begun a new project to try and hasten the coming of Moshiach and bring forth the final redemption. The project is to make one thousand siyumiim on the entire sefer Ha'Zohar every month. By doing so, we will also save ourselves and all of Klal Yisrael from many tragedies and calamities, including war and sicknesses (like the Rambam instituted along with more than one thousand generations).

We have printed a new set of Zohar Hakadosh which is divided into seventy individual booklets which is divided into that if one thousand people will read the entire Zohar, we will achieve a goal of seventy thousand people learning Zohar Hakadosh. Then we will merit to see the promise of the prophet Yeshayah "The Nation which walks in darkness saw a great light in a desolate land Perek 9:1,2).

THE PURPOSE OF LEARNING ZOHAR HAKADOSH

The reason why we need to study Zohar is because to awaken ourselves as a time where the heavenly gates are open, and to connect with the holy tanna "Rabbi Shimon ben

Yochai z"l. Like we find that Eliyahu Hanavi said "Arise Rabbi Shimon Ben Yochai Who will awaken the Holy Forefathers and Moshe Rabbeinu "Ka says Me beymen" in Help support the Holy Shachins from the dirt of the ground. Which alludes to the end of Our exile. Like the pasuk says "For sin have caused the daughter of Zion, I will no longer keep you in exile", and Hashem will return us to our proper borders (Eicha 4:22).

In the merit that we fulfil the pasuk "Remember the Torah of Moshe my servant" (Matachi 3:22-24) we will merit the continuation of the pasuk "Behold I am sending Eliyahu Hanavi before the great and awesome day comes, And Hashem will return their sons to their fathers".

OVER 100 WORDS CAN BE SAID IN A MINUTE
The Chofetz Chaim used to say that "In one minute one can say more than two hundred Words". In an hour one can say approximately

OHR HAZOHAR VOLUME 36 / 1

עלון אור הזוהר 36